

73

Wason
AP 215-
T924+

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM, CHỦ BỐT : DUYÊN ANH
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHAI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

tuổi trẻ trước ngưỡng cửa đại học
mùa xanh là
những ngày mưa mùa này
rồi cũng như mây khói
thở nào bình yên
ngày xa kiên giang
như giấc chiêm bao
ngoài trời mưa mau
em bé trai, em bé gái

TRẦN CHẤN
PHƯƠNG VIÊN
NGUYỄN NGŨ
PHẠM THANH CHƯƠNG
CẨM CHƯƠNG
NGUYỄN THỦY HỒNG
NGUYỄN THỊ CHIỀU THU
NGUYỄN HOÀI NHƠN
TRẦN THỊ TĨ NHIÊN

THƠ

nguyên đức nhân — hà mật thương — nguyên ngọc vân
mây hạ — p.e.v.e. — nguyễn sơn — lũy đức nghiêm — phan
văn nghĩa — phương mai

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
thư tình trên cát
tôi và em

MAI THẢO
DUYÊN ANH
HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯỜNG XUYỀN

phần sống cuộc đời
chạm phở
bánh mới lớn
biết một biết mười
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 19-10-72 ĐẾN 26-10-72 SỐ 73 BỘ MŨI giá 60 đ.

tuổi trẻ trước
ngưỡng cửa đại học

TRẦN CHẤN trình bày

tuổi trẻ vào đời

Liên tiếp bốn chủ nhật 8, 15, 22 và 29 tháng 10-1972, Sư huynh Mai Tâm, tiến sĩ tâm lý giáo dục, giáo sư các trường Đại học Sư phạm Sài Gòn, Đà Lạt, Viện trưởng Viện Khoa Học Giáo Dục Sài Gòn, sau khi tu nghiệp thường niên ở ngoại quốc về, đã vội vàng tổ chức ngay những buổi hội thảo hướng dẫn tuổi trẻ chuẩn bị vào đời tại hội trường Hưng Quốc của Viện Khoa Học Giáo Dục Sài Gòn, số 102 Hùng Vương, Sài Gòn V. Từ nhiều năm nay, không ai nghĩ tới chuyện hướng dẫn tuổi trẻ vào đời. Bởi vậy, khi còn niên thiếu, những người tuổi trẻ đã có thời gian dài lê thê làm *bỏ sữa gặm cỏ cháy*. Ngay cả sự hướng dẫn những học sinh vừa bước qua ngưỡng cửa trung học để lên đại học cũng thiếu vắng. Do đó, không phải đề cao Sư huynh Mai Tâm và Viện Khoa Học Giáo Dục, những buổi hội thảo hướng dẫn tuổi trẻ vào Đại học, vào cuộc đời rất đáng được khích lệ và tán thưởng. Đề tài hội thảo của bốn chủ nhật (trong tháng 10-1972) là « Tinh thần đại học. Phương pháp học ở bậc đại học Việt nam, Một kế hoạch cho tương lai đại học Việt nam ». Sau đó, sẽ trình bày thêm về « Vết đề du học, nếp sống của sinh viên Việt Nam ở ngoại quốc, Giới thiệu các đại học Nhật, Đức, Mỹ, Pháp, Úc, Gia Nã Đại, Bỉ, Thụy Sĩ. Anh * » Ban hướng dẫn gồm có Sư huynh Mai Tâm, một số giáo sư và sinh viên đại học ở Sài Gòn.

Cái mục đích của những buổi hội thảo nằm trong một đoạn tâm sự thiết tha sau đây :

« Lời cho các em tú.

Sau từ tài 2, bảy giờ hán đã có nhiều tấm lòng đang trăm hoa đua nở, và nhìn đời qua cặp kính màu hồng, thấy cả một tương lai sáng chói hiện ra trước

(*) Tuổi Ngọc hy vọng sẽ được đăng tải bài giới thiệu các đại học ngoại quốc này.

mất. Mai đây em sẽ là Bác sĩ, Dược sĩ, Nha sĩ, Luật sư, Kỹ sư, Giáo sư... vui quá nhỉ! Hãy về đây ta sẽ giúp người thành nhân và thành công. Hãy về đây ta sẽ cùng nhau Làm Đẹp Tuổi Trẻ, Thấp sáng Quê Hương...»

Làm đẹp tuổi trẻ, thấp sáng quê hương, đó không phải chỉ là ước ao của Viện Khoa Học Giáo Dục mà là ước ao chung của những người còn đề lòng yêu mến tuổi trẻ Việt nam và gửi vào họ nhiều hy vọng.

định hướng

mà đi

Đại học là gì? Lên đại học để học được gì, học làm gì? Bấy điều dưới đây định nghĩa cho một đại học, một đại học hiểu theo nghĩa một nơi dạy làm người.

— Đại học không phải là bộ máy chế tạo những người trẻ bất mãn. Và sinh viên không phải là những tội nhân đập đầu vào vách nhà tù.

— Đại học không phải là cứu cánh nhưng chỉ là một phương tiện để chuẩn bị cho đời sống.

— Đại học là một trung tâm giáo dục để phát triển con người. Và một trung tâm để phát triển xã hội.

— Học là biết xử dụng kiến thức chứ không phải là tích trữ kiến thức.

— Học để biết làm và biết sống, sống cho ra người.

— Trường học phải mở rộng vào trường đời chứ không đóng kín vào sách vở.

— Tôi vào đại học để học làm người

« Học để biết làm và biết sống... Tôi vào đại học để học làm người ». Hai điều lý tưởng của tuổi trẻ, của Viện Khoa Học Giáo Dục. Nhưng vấn đề đặt ngược lại thì sẽ có tiếng thở dài. Tôi, tuổi trẻ, tôi muốn học để biết làm và biết sống, để làm người nhưng ai bảo đảm dạy tôi biết làm, biết sống và nên người? Nhìn vào đại học Y khoa, Đại học Dược khoa, người ta sẽ có một câu trả lời chưa sót và cay đắng. Mới đây, giáo sư Nguyễn Vĩnh Niên của trường Dược vừa thổ lộ tâm tình rằng các dược sĩ tốt nghiệp chỉ thích làm công việc bán thuốc lẻ và cho thuê văn bằng! Biết làm đó. Nếu chỉ biết làm công việc bán thuốc lẻ như một chủ nhà buôn chạp phở hay một anh cho thuê công lao học hỏi của mình thì có lẽ không nên học. Và không cần học, hàng triệu người đã đủ khả năng bán lẻ. Những dược sĩ của chúng ta, đa số là những ông chủ nhà thuốc âu mỹ. Những phòng bào chế của các dược sư của chúng ta chỉ là những phòng bào chế chế thuốc bằng những « công thức mua lại », chế thuốc « xú lít xăng » của những viện bào chế ngoại quốc! Họ huân mới có quý vị dược sư chế phấn thoa rôm con nít, thuốc ghê, thuốc đau mắt, thuốc gội đầu, thuốc hôi nách! Món thuốc « nặng » nhất là cảm cúm thì cũng chỉ lấy từ chất « ăng ti pi rin » mà xào xào.

Giáo sư Niên cho biết, đừng nói tới xã thôn, ngay ở quận lỵ cũng chưa có dược phòng do dược sĩ đích thân trông coi. Thì tuổi trẻ thấp sáng sao nổi quê hương? Ở Sài Gòn « lạm phát » bác sĩ. Nhưng ở thôn quê, văn minh của y học chưa chịu tới. Người dân vẫn bị chết vì thầy cúng, vì các ông đạo. Một mũi thuốc « ký ninh » sẽ là một mũi thuốc tiên cho người mắc bệnh sốt rét ở xa ánh sáng kinh thành. Buồn thay, chúng ta chưa có một bác sĩ với tinh thần Tom Dooley. (Bác sĩ Mỹ, hiến công trình học hỏi y khoa cho nhân loại, đã sang Lào phục vụ dân Lào nghèo khổ, ngu dốt và chết ở Lào, để lại vài tác phẩm văn chương và một hào quang sáng rực một chân trời Lào quốc) Sinh viên của chúng ta tốt nghiệp bác sĩ không ngoài mục đích mở một phòng mạch ở thành phố với ước vọng đông thân chủ. Ta không thể trách họ. Họ có lý của họ. Cái lý duy nhất, vững vàng nhất để bào chữa là Đại học đã không dạy họ biết làm biết sống, sống cho ra người mà chỉ dạy họ kiến thức chuyên môn và giữa Thầy và Trò, ngoài giờ học chuyên môn, trở thành những kẻ xa lạ, những kẻ không bao giờ biết tâm sự.

Viện Khoa Học Giáo Dục đã định hướng cho tuổi trẻ đi vào đại học, đã muốn đại học phải có một tinh thần mới. Nếu học để biết làm, nghĩa là học để phục vụ dân tộc, học để thấp sáng một quê hương u tối, nghèo khổ, ngu dốt vì chiến tranh thì không bao giờ sợ lạm phát trí thức, thì 100 ngàn dược sĩ, 100 ngàn bác sĩ..., vẫn còn thiếu cho những thôn quê Việt Nam khốn khó.

trắc nghiệm

động lực

Để xác định mục đích của tuổi trẻ khi vào Đại học, Viện Khoa Học Giáo Dục có đưa ra một bản trắc nghiệm dưới đây. Bạn hãy chấm điểm trên một trăm xem vị trí động lực của bạn thế nào và xin gửi gấp về Viện Khoa Học Giáo Dục Sài Gòn, số 102 Hùng Vương, Sài Gòn V (ngoài phong bì nhớ đề Trắc Nghiệm Động Lực). Kết quả của cuộc trắc nghiệm sẽ được đăng trên Tuổi Ngọc.

Tôi vào Đại học :

- 1— Để lấy một văn bằng, vì việc làm ăn và địa vị xã hội đòi phải có văn bằng Đại học %
- 2— Để có cơ hội gặp gỡ kiếm vợ/chồng, hoặc có văn bằng Đại học để dễ lấy vợ/chồng hơn %
- 3— Vì cha mẹ bà con ép buộc vào Đại học %
- 4— Vì vấn đề quân dịch %
- 5— Để học tập những kiến thức và những kỹ năng cần thiết cho sự thành công trong nghề nghiệp tương lai %
- 6— Để học làm người thành nhân và thành công %
- 7— Vì một lý do nào khác %

tạp chí giáo dục bằng tranh : liên sinh

Sau sắc luật 007 về báo chí, một số các tạp chí, tuần san đã tự đình bản, một số biến thành giai phẩm, ngoại trừ vài tạp chí chuyên môn được miễn ký quỹ và vài tờ đủ tiền đóng. Mới đây một nhóm nhà văn, nhà báo nhà giáo tên tuổi và uy tín đã cùng quyết định ra một tạp chí giáo dục bằng tranh (như loại TIN-TIN) dành cho học trò và thiếu nhi Việt Nam. Đó là tờ Liên Sinh bộ mới. Tờ báo được giới thiệu như là *Tờ báo của học trò và những người tha thiết với các vấn đề của tuổi trẻ, tuổi học trò Việt Nam hôm nay*. Trong tình trạng sách báo nhi đồng đứng gần như tuyệt đối như hiện nay, sự có mặt của một tờ báo giáo dục thiếu nhi đứng đắn, đúng nghĩa, như được giới thiệu, của tờ **LIÊN SINH** là một điều đáng mừng. Chúng ta chờ đợi và cầu chúc họ thành công. (T.Nga)

sinh hoạt giáo dục tin tức các trường

Từ nay, tòa soạn sẽ cho đăng tải những tin tức sinh hoạt về giáo dục tại các trường Trung và Đại học trên toàn quốc (của sinh viên học sinh cũng như của nhà trường). Vay các bạn ngọc, các hội đoàn sinh viên học sinh hãy viết và gửi về cho mục NXCD những tin tức sinh hoạt (hoàn toàn có tính cách hoặc liên quan đến giáo dục) để được giới thiệu.

Bài nhớ viết rõ ràng, ngắn và gọn trên một mặt giấy gửi về tòa soạn. Ngoài bài nhớ đề mục NXCD. (TN)

lễ tổng khai giảng trường sương nguyệt ánh

Hôm 12.10.72, Trường nữ trung học tổng hợp Sương Nguyệt Ánh Sài Gòn, đã tổ chức lễ khánh thành các phòng nhiệm ý và tổng khai giảng dưới sự chủ tọa của ông Tổng trưởng Giáo dục. Trong dịp này trường cũng tổ chức một cuộc triển lãm sản phẩm của học sinh trường và đồng thời có buổi lễ ra mắt Ban Chấp hành Hiệu Đoàn niên khóa 1972-1973. Trong phần tổng khai giảng có phần lễ phát phần thưởng, lễ phát bằng cửu thương, lễ phát đại và biểu diễn Aikido. Sau đó là lễ khánh thành các phòng nhiệm ý vừa mới xây cất xong. Được biết, trường Sương Nguyệt Ánh là một trường khá mới mẻ và là trường Nữ Trung học Tổng hợp đầu tiên, do bà Đặng Kim Chi làm hiệu trưởng.

tin mới về xuất ngoại du học

Những năm gần đây vấn đề du học được đặt ra với các giới chức thẩm quyền Bộ Giáo Dục. Mấy năm trước vì có những tấm tiếng không mấy tốt đẹp ở Nha Du học nên đã có vài sự thay đổi về việc xuất ngoại du học. Và nhất là gần đây, với những cải tổ trong chính sách giáo dục, chính phủ đã hạn chế bớt việc xuất ngoại du học để dành ngân sách phát triển giáo dục trong nước, nhất là Đại học, song song với nhiều thay đổi quan trọng ở bậc này. Như việc tăng lương và phụ cấp cho giáo sư Đại học, thay đổi lễ lối thi cử và mở thêm hai Đại học Cộng Đồng Tiền Giang và Duyên Hải Nha Trang. Tuy nhiên Bộ Giáo Dục vừa ra thông cáo sẽ tuyển chọn cho phép một số sinh viên du học bậc Đại học và Cao học niên khóa 72-73 với tính cách tự túc. Sinh viên được tuyển chọn sẽ được chuyển ngân theo hối xuất chính thức đương hành và không được hưởng học bổng hoặc trợ cấp của chính phủ. Cũng theo thông cáo trên thì ứng viên muốn du học bậc Đại học phải có văn bằng Tú Tài 2 hoặc tương đương từ hạng bình trở lên, nam

ứng viên tuổi tối đa là 18 (sinh năm 1954) và nữ ứng viên tối đa là 20 tuổi (sinh năm 1952). Ứng viên bậc Cao học phải có văn bằng bậc Đại học hoặc tương đương. Điều kiện tuổi bậc cao học là hạn tuổi bậc Đại học cộng thêm số năm tối thiểu đề đầu bằng Đại học. Riêng nam ứng viên phải tốt nghiệp Đại học niên khóa 1971-72. Hy vọng từ nay với đà cải tiến này trong vấn đề du học và học bổng sẽ không còn những điều tiêng tằm không mấy tốt đẹp cho một cơ sở liên hệ trực tiếp đến ngành giáo dục nữa. (Phạm Định)

đại học tiền giang thi tuyển sinh viên

Trong niên khóa 72-73 có thêm hai Đại học công được khai giảng là Đại học Cộng đồng Tiền Giang và Duyên Hải Nha Trang, mặc dầu cả hai Đại học này chưa có cơ sở và tạm thời « gửi » sinh viên học nhờ ở cơ sở bạn. Riêng Đại học Cộng đồng Tiền Giang sẽ tổ chức lễ khai giảng niên khóa cùng lúc với lễ đặt viên đá đầu tiên xây cất cơ sở. Trong khi chờ đợi, sinh viên sẽ theo học tạm tại Mỹ Tho. Viện sẽ cho tổ chức kỳ thi tuyển sinh viên các phân khoa vào hạ tuần tháng 10-72 và ngày nhập học sẽ có thông cáo chính thức sau.

họa sĩ việt nam không chỗ đứng ?

Họa sĩ Đinh Cường sẽ triển lãm 45 bức tranh của ông tại Trung Tâm Văn Hóa Pháp, đường Đồn Đất, Sài Gòn. Theo giai phẩm Văn, đây là những bức tranh nhỏ mang nhiều kỷ niệm, kỷ niệm của những đoạn đường mà tác giả theo làn sóng người chạy loạn Quảng Trị - Huế - Đà Nẵng - Sài Gòn. Phòng triển lãm này sẽ do ông Tổng Lãnh Sự Pháp tại Việt Nam cất bằng khai mạc.

Cũng trong đầu tháng này, tại Pháp Văn Đồng Minh Hội, đường Gia Long, Sài Gòn, nữ họa sĩ Minh Châu đã triển lãm 36 bức tranh lụa của bà với nhiều chức sắc VN tham dự, trong đó có ngoại trưởng Trần Văn Lãm.

Trước đó ít tuần, họa sĩ Huỳnh Ngọc Diệp cũng đã một lần triển lãm ở Pháp Văn

Đồng Minh Hội và một lần ở Trung Tâm Văn Hóa Pháp, để lấy tiền giúp nạn nhân, cô nhi chiến cuộc.

Ngoài ra còn có nhiều cuộc triển lãm tranh khác như ở Hội Việt Mỹ và ở một vài nơi không mang về... dân tộc tí nào, bởi vì chỉ cố ý hướng vào những người ngoại quốc. Có lẽ tại tinh thần thường ngoạn tranh của khán giả nội xứ chỉ có tính cách... hàm thụ thôi chẳng, hay tại các họa sĩ không kiếm được phòng đề trưng bày ? Phòng triển lãm của Phủ Quốc Vụ Khanh Văn Hóa chỉ thỉnh thoảng mới mở khóa. Phòng triển lãm Đô Thành chỉ là cái hành lang lối lên lầu của Sở Thông Tin. Không biết các ông như ông Tổng Trưởng Văn Hóa Giáo Dục, ông Quốc Vụ Khanh Văn Hóa thỉnh thoảng vẫn được long trọng đón tiếp ở các cơ quan văn hóa ngoại quốc để cắt băng khai mạc các phòng tranh của các họa sĩ nhà mình, các ông đã nghĩ gì, có nghĩ gì ? (A.C.)

giới thiệu sách báo mới

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách biểu sau đây, do các nhà xuất bản và tác giả gửi tặng :

- LỬA RỪNG : Truyện dài của Vũ Hạnh, bìa Duy Thanh, Nguyễn-Đình Vương xuất bản. Sách dày 294 trang. Bản đặc biệt không ghi giá.

- ĐI TÌM TÁC PHẨM VĂN CHƯƠNG : Tiểu luận và phê bình của Huỳnh Phan Anh. Đồng Tháp xuất bản. Sách dày 325 trang, ghi giá 450 đồng.

- CHUYỆN HAI NGƯỜI : Tập truyện của Hoàng Ngọc Tuấn, An Tiêm xuất bản. Sách dày 170 trang, ghi giá 260 đồng.

- HỘT HUYẾT : Kịch của Khế Iêm, bìa và phụ bản của Duy Thanh, Tuổi Nguyệt xuất bản. Sách dày 108. Bản đặc biệt không ghi giá.

- CÓ NHỮNG MÙA TRĂNG : Tập truyện của Mang Viên Long, Văn xuất bản. Sách dày 144 trang, có phần phụ lục Tự Diên Việt Nam, ghi giá 100 đồng.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và an cần giới thiệu cùng bạn Ngọc.

I

Ở độ cao gần chẵn một ngàn mét trên mặt biển, đây là nơi thường xuyên tiếp nhận những cơn bão ở các xứ khác thổi tới. Từ bão ở Mông Cáy, Bắc Lạng cho tới bão Cà Mau, Hà Tiên. Bão vừa chớm nơi xa, tin nhập nhòa trên các đài phát thanh chưa ai nghe kịp, khi hậu nơi này đã chuyển mình theo ngay. Nắng đang vàng sáng chợt sậm lại. Mây xám bạc đầu sau những dãy núi quanh các hướng mắt lặng lẽ kéo dòng lên vây bọc cả trời. Mưa sa xuống. Gió lướt thướt kéo mãi qua lá cây ri rào. Phố xá đầm đìa. Người co ro trong áo tới hỏi nhau dưới mái hiên đứng núp đầu góc phố chính, có bão xu nào phải không.

- Hình như bão ngoài Hải Phòng thì phải.
- Không đâu. Đâu có nghe radio loan gì.
- Không bão sao trời đất thế này. Chắc phải có. Không ở Hải Phòng cũng ở đâu đó, trông đây là biết liền.
- Tôi không nghe rõ, hình như tận bên Phi Luật Tân kia.
- Đâu?
- Phi Luật Tân, bên kia biển.
- Ờ, tôi cũng có nghe thế.

Những dáng đứng co ro. Những khuôn mặt lạnh giá. Câu chuyện thì thầm. Người này hỏi, người kia đáp, người nọ nói thêm, người khác hỏi lại. Cứ thế. Mái hiên đưa rộng ngăn nước mưa cho khoảng thêm nhưng gió thì vẫn lộng tới, kéo suốt đi, hàng cây trồng cách bên kia đường lá cành lay

động mãi. Vàng, trời đất thế này trông là biết ngay, không bão nơi này cũng phải đang bão ở nơi khác. Phải có ở nơi nào để bão mới rớt đến tới đây được chứ, không Hải Phòng, Cà Mau... của Việt Nam thì cũng Phi Luật Tân, Cam Bốt. Thế nào cũng có cả. Thành phố của dân di cư. Thành phố đã già 40 tuổi còi rách, dân di cư đã có hai đời tiếp nhau, đã thu được biết bao nhiêu kinh nghiệm, ít nữa là kinh nghiệm về các hiện tượng thời tiết — thứ hiện tượng quan hệ nặng nề với đời sống đồn điền vườn tược của họ.

Bây giờ, cũng thế. Tôi vừa mặc áo mưa ghé đứng núp dưới một mái hiên chung với nhiều người trở về, đang ngồi viết những giòng này trong tiếng mưa mênh mang ngoài mái thấp sau khi cởi đôi giày ướt sũng, đốt lửa đun chút cà phê và sưởi ấm bàn tay, đọc sơ qua mấy cái tit trên tờ nhật báo. Cũng thế, mưa và gió, như những cơn bão trước, nhưng bao giờ cũng có vẻ nặng nề hơn nữa bởi bão thổi rất gần dọc duyên hải miền Trung.

Tháng chín, mùa thu, các gian hàng hoa ở chợ thị xã không còn gian nào bán hoa hồng, trong câu chuyện riu rít của đám nữ sinh nhỏ thấp thoáng trên những cơn bão. Ngày tựu trường lần khăn sao đỏ rồi cứ vẫn còn xa.

II

Mưa đã bốn ngày, chưa dứt, hàn thử biểu xuống 18 độ trong nhà. Cứ ngồi nhìn ra màu mây xa ngoài cửa sổ hoặc nhắm mắt lại lắng theo tiếng mưa miên man vỗ quanh mái: không thể nào hình dung được mưa có thể dứt tạnh cho nắng lên, càng không thể hình dung được mặt trời tròn trắng chói chan thế nào ở những miền nhiệt đới, sóng biển vỗ xanh thế nào ven bờ cát xua. Mưa, mưa mãi. Mưa ngoài trời, mưa trên mái, mưa thấm dần vào thính giác, đầm đìa tràn lên tất cả những suy tưởng, nhớ nhung, ướt mờ cả chân chiếu.

III

Ông già phát thư dáng hom hem chịu đựng, ngừng chiếc xe đạp lại bên đường, vẫy gọi tôi: ông bữa này ở đâu. Vẫn chỗ cũ, hôm nay có thư tới à? Có, sao cả tháng này không thấy ông. Tôi mới đi xa về. Xa là đâu? Huế, Saigon, đi hơn tháng, mới về được tuần này. Ông già lục đưa mấy lá thư: một tuần à, tôi lại ba bận chẳng bận nào thấy ông. Tôi đâu ở nhà, về tới đây rồi cũng đi hoài, bận quá. Lần sau có thư tôi nhét vào gầm cửa được chứ. Dạ vâng, cụ cứ làm vậy, như lúc kia... Nói và cười, và cảm ơn, đưa mời nhau điếu thuốc, bỏ đi. Mưa lất phất, nước hăng triệu hạt theo gió hất tới đọng chảy thành giòng trên áo tôi. Mấy lá thư và một cái điện tín. Có thư của Thắng, Trang. Tôi cầm nhìn phớt qua, ngừng lại: đọc phớt

(Xem tiếp trang 60)

giọt sầu

Hãy ngoan em giấc chín chiều
Sầu anh đã rụng đều hiu chốn này
Lững lờ thả nắng buông tay
Thương em nước mắt uơm đầy biển
sương

Trời xanh quên hết nỗi buồn
Đôi em mộng tưởng còn vương giọt sầu
Hồ thu lá rụng buồn đau
Trăng khuya đỏ giọt nổi sầu chưa yên
Lòng anh xếp lá muộn phiền
Thần thờ sợi tóc triền miên đợi chờ
Sầu thu lá rụng bơ vơ
Nửa đêm trăng nhạt lững lờ rụng rơi
Ngủ ngoan giấc ngủ tuyết vời
Mưa bay trong mộng là lời giọt buồn
Ngân ngơ mấy cánh sầu tuôn
Ngày xưa còn đọng nỗi buồn trên tay
Đỏ xưa đừng bến sông này
Đông qua ngắt cánh hoa nhài sang
ngang
Trăng về tình cũng lỡ làng
Thu phong trở gió lá vàng rụng rơi
LÙY ĐỨC NGHIÊM

ngày nhớ người

ngày nhớ người tự đứng cây cỏ sầu
ta cũng buồn ngủ nhưng biết làm sao
buổi sáng trầm ngâm nhật cảnh hoa
héo
buổi chiều bước trên phố nhỏ nghèo
ngao
ngày nhớ người đến lúc nào chẳng hay
mà mái tóc bông lặng yên không bay
mà mười ngón tay chai đời ca hát
ta thấy mắt mình không bụi mà cay
ngày nhớ người cho đêm nằm mộng
mơ

ôi ánh mắt người dịu dàng như thơ
ôi nụ cười tươi biết bao duyên dáng
ta đến bao giờ mới hết ngân ngơ
ngày nhớ người như tiếng chim kêu xa
gọi bướm vờn hoa vui cuộc tình ngà

gọi hồng dơn gai gọi hồng đưa nở
gió ngang vườn chớ hương vào nhà ta
ngày nhớ người nên cầm vòng đời mới
ta tặng cho ta đơn sơ vậy thôi
đeo vào cổ tay cũng tròn cũng đẹp
và nỗi nhớ người cũng thấy xa xôi
PHAN VĂN NGHĨA

gót mưa

sáng nay đến trường
có mưa đưa đón
anh đừng ngoảnh theo
em nghiêng vành nón
mưa dài như tay
hôn mưa lần này
sợ mai sẽ khóc
sẽ buồn ngắt ngáy
anh đếm giọt mưa
sương dài dưới gót
gót nhỏ em qua
chân anh tê buốt
em là loài chim
không ưng tiếng hót
chim mờ rất đau
tay anh rách nát
rồi đón rồi đưa
rồi buồn rồi nhớ
em mong trời mưa
anh thương hè phố
đêm dài tiếng ngủ
nằm nhớ nhưng nhau
em là ngọn cau
anh là quạ đôi
ngồi nhớ nhưng nhau
PHƯƠNG MAI

đêm trăng nở

trong vườn khuya trăng nở
một mình em dạo chơi
ta về ngang qua ngõ
hồn ngập bóng trắng soi
NGUY SƠN

nụ hồng nhung vừa mất

trên nỗi nhớ đã mọc cành uơm lá
chút tình mờ theo ngàn nhánh mây bay
người đến cho ta ngáy ngất lòng say
rồi ra đi để tìm ta vỡ nát
trả lại người lời chim và tiếng hát
áo lụa vàng với trăm sợi tóc mây
người như cánh hoa sứ trắng đầu ngày
mở một sáng trong hồn ta tro bụi
trả lại người những chiều giăng mưa bụi
làn học về đem nhạc ướp hồn ta
thoáng mím cười để trăm mộng vỡ ra
nỗi xao xuyến tưởng không bao giờ dứt
ánh mắt người làm tim ta rạo rức
lòng dạt dào nghe như thể dòng sông
chảy miên man trên trăm nhánh cỏ hồng
trả lại người khoảng sân trường thành
nội
càng con đường người qua ta ngóng đợi
rơi nhẹ nhàng tiếng hát nhỏ mênh
mang
bước theo người với bao nỗi rộn ràng
và một chút ngại ngùng (làm sao khỏi)
nhủ lòng mình nhưng rồi không thể nói
biết bao giờ người sẽ hiểu cho ta ?
khi phải lòng nhau người bỗng trôi xa
linh vật mất và hồn ta cũng chết.
P.C.V.C.

khúc hát của trái tim

buổi sáng êm ái trái màu hồng trên cỏ
xanh
mây nước thì bao la, huyền diệu
có phải trái tim em đang thồn thừ
của đôi mắt nào sáng ngời lên niềm
hạnh phúc
buổi sáng thương yên màu hoa đỏ thắm
dầm cưỡng quýt trên ngọn cỏ xanh
nụ cười ngạo nghễ nở trên đôi môi
kiêu hãnh
ánh lên niềm khoan dung vô kể
trái tim ạ, ta biết em đang nức nở
phải chăng hình bóng ai đã chứa đầy
những ngàn tâm thất ?
tại sao em lặng im ?
tại sao ta chẳng nghe nổi một lời, em
yêu dấu ?
buổi sáng đọng trên ngàn hoa cỏ những
hạt sương
ngạo nghễ bên em hương thuốc lá quen
thuộc
anh vẫn ngậm trên môi qua những đầu
ngày
nhưng tháng ngày dài đến thế thăm
đã ánh lên đôi mắt long lanh
một điều gì không thể nói
tại sao, hồi những nhịp đập êm ái của
trái tim em ?

MÂY HẠ

RỒI CŨNG NHƯ MÂY KHÔI

phạm thanh chương

Mùa bão đã qua bằng những ngày trời rỉ rả mưa. Buổi sáng thức giấc trong những âm thanh bỗng bình của thành phố, tôi chẳng biết làm gì hơn là nhìn lên trần nhà để chờ giấc ngủ trở lại. Tôi sống thật mệt mỏi với những lần trở dậy nhìn mưa lất phất bay phía ngoài khung cửa, ngày tháng chậm chạp đi qua bên những hình ảnh ấu thơ lẫn lộn mơ hồ như không còn nhớ rõ. Tôi nằm gọi lại một cánh đồng thanh bình có những đàn bò gặm cỏ. Chị Ngân đã đem hong những chiếc áo lạnh. Mùa thu rồi!

Buổi chiều trời rét và có tiếng chim hót trên tàn lá, tôi ngồi bên bục hè chờ chị Ngân về trên chuyến phà cuối ngày, qua những nhánh sấu đông tôi nom thấy chị với mái tóc lòa xòa bay dạt dờ theo giòng nước. Đường về khô và buồn, hình như không có ai đồng hành với chị Ngân nơi bến sông. Gió xa reo mơ hồ làm tôi muốn ngủ trở lại trong cảm giác chơi vơi hụt hẫng giữa những tàn cây lớn có tiếng ngỗng kêu đừ đừ dưới mưa. Những ngày sống quẩn trí giữa khói bụi thành phố tôi đâm ra khô khạo. Tôi đã đánh mất niềm mơ ước được một lần về lại dưới chân cầu ngồi nghe tiếng nước chảy lơ mơ rồi bật khóc. Niềm mơ ước dĩ hờm mà tôi đã cố tình muốn quên đi như giọng hát vu vơ nào đó trở thành quen thuộc ngày xa cũ dưới hiên trường.

— Hừ.

Tôi giật mình, bên gốc ngọc lan chị Ngân cười hiền hậu:

Rằng mà buồn ghê rứa?

— Tình cò, chị.

Tôi đốt thuốc hút chậm chạp, nghe loảng thoảng tiếng chuông giáo đường ngân qua những chòm lá đã ngả màu sẫm tối. Trong phòng, chị Ngân bật đèn và chải tóc bên hồng tử, tôi nom thấy bóng chị trên một khoảng tường mờ ảo, lung linh theo những giọt nước đọng phía ngoài khung cửa.

Lúc xuống phố, trời mưa bụi xóa lờ mờ ánh đèn hai bên đường, tôi khoác áo đi cạnh chị Ngân những bước nhỏ, dòng sông nổi gió lê mê trên mấy long cát ẩm thoi hơi rét vào mặt còng buốt. Không biết chị Ngân nghĩ gì, tiếng cười dưới hiên trường khi mùa thu về trong mắt chị cùng những lần chờ đợi nơi bến đò hiu quạnh đã mờ trong xa ngút nào đó của cuộc đời. Tôi dừng lại đốt một que diêm, bên kia, từ ngôi nhà đồ mái có ánh đèn néon chớp chờn hắt xuống dòng nước nom lạnh và buồn. Tôi xúc cát vãi vào một con chó chạy lang thang, nghe nhớ Thục ghê gớm. Những buổi chiều Thục đứng gọi tôi nòn nao trên triền núi, cây lá, khói sương và tiếng hát buồn lạ lùng của Thục gọi lại một quãng đời đã chia tan.

Ngày tháng đó đã xa và không còn nữa. Tôi nhặt một hòn sỏi lên về tròn giữa lòng bàn tay. Chị Ngân hỏi:

— Chi rứa?

— Chờ nó trở lại.

— Ai?

— Con chó.

Chị Ngân nhìn tôi lắc đầu, tôi nghe tiếng cười mình hụt hẫng trên dòng nước.

Cơn sốt làm tôi vàng vọt không còn muốn nghĩ gì thêm nữa, hình như chị Ngân trở về và đi lại nhiều lần ngoài hành lang, tiếng guốc nhỏ nhẹ xa dần trong âm thanh của cơn mưa bên ngoài. Căn nhà vắng lạnh thê thảm, tôi trở dậy đốt thuốc và nhìn qua khung cửa. Dưới kia là thời gian, cùng với hình bóng Thục dịu dàng, yên ấm của tháng ngày thân yêu cũ. Trời mát, cánh áo Thục bay tơi tả trong hương khói mờ ảo, tôi cười:

— Để chừng em đã ngủ quên trên dòng sông một lần chưa?

Thục ngượng ngập:

— Anh nói rứa mà nghe được, bộ anh muốn em chết đuối?

Lúc qua vòm cầu, Thục chỉ:

— Chỗ nớ, anh nhớ không?

Tôi nom theo ngón tay Thục trắng muốt:

— Em nói nhớ chi?

— Dòng sông và... Thục nhìn vào mắt tôi: Làm bộ!

Lần đưa Thục dạo chơi trên những đụn cát, bất chợt tôi nghĩ đến bà chị cao lớn đã bỏ đi tu, đêm bà gióng chuông hồi hời trên sườn núi đầy gió. Tiếng mõ quá đời buồn bã, tôi ứa lệ nhớ đến bố mẹ và hàng dâm bụi trong khu vườn. Bà chị thường trách tôi vô tâm và ứa lều lổng, bà muốn tôi đi tu để trở thành hòa thượng, tôi cười trong cánh áo Thục khi leo lên con dốc đầy sỏi:

— Anh ngủ trong tiếng nước chảy mơ thấy đàn bò ở đâu kéo nhau trở về ồn ào làm đám trẻ con tụ tập đánh đáo bên vệ đường hãi quá bỏ chạy, có đứa khóc thét lên.

Thục nhìn tôi, xa vô cùng :

— Giấc mơ chỉ có rứa ?

— Cả đời mất bố anh, buồn lắm.

— Đời mất ? Răng không là một chi khác ?

— Một cái chi, sao thấy.

Thục bỏ chạy vào rừng cây :

— Bộ anh cũng muốn giống bố ? anh để râu nom tức cười.

Tôi đốt thuốc, nhặt một hòn sỏi đòi lên trời :

— Bố kể, thuở trước mẹ để tóc dài, tình yêu mẹ cũng tựa những đợt sóng gây nhiều xót xa trong đời bố.

Thục vịn vào cánh áo. Tôi mơ hồ như ngủ trong một cảm giác nhẹ hẫng bẽnh bồng. Không còn gì khi xa nhau, còn chẳng là nỗi đau đón thăm lặng. Thục hát lơ mơ... *bao nhiêu năm làm kiếp con người, chợt một chiều tóc trắng như với...* Tôi ứa nước mắt, Thục đưa tay che miệng cười :

— Ấu ghê, nhớ ai nghe, dị chết.

Khi về ngồi lại dưới bụi hè, nắng xuyên qua giàn thiên lý rơi lổ chổ trên những phiến gạch rêu mốc. Bất giác tôi nhớ lại hình ảnh cùng giọng nói đượm buồn của người đàn ông viết văn ngồi sưởi nắng nơi đây hai năm trước. Bây giờ chẳng còn gì trong căn nhà, chim chóc trở về xây tổ và hót mỗi sáng, người đàn ông viết văn có đôi mắt ẩn ức đau đớn đã bỏ đi cô độc trên vỉa phố mưa chắc không còn bao giờ trở lại.

Tôi đứng dậy, đốt thuốc gạt đầu chào một đứa bé lem luốc đang đứng chơi ngoài ngõ, nắng trên bến sông điệu tàn. Na dí móng tay vào má tôi :

— Sao nom anh tức cười vậy ? Còn gì ở đó để mơ ước ?

Na chỉ :

— Cả trên dòng sông hình ảnh bố cũng chấp chờn.

Tôi thẳng nhất, lần về đứng trơ trọi giữa đồng bãi hoang vu nghe tiếng tù và bên kia triền núi mà muốn khóc. Na lấy kiếng soi, chải tóc :

— Đi một chút anh, đưa em qua khỏi khu rừng.

Tôi nom theo một người đàn ông to lớn ngồi vuốt râu trên xe bò, Na nói :

— Anh, hình như có tiếng cười trong rừng cây.

Tôi vừa đi vừa nhảy cho khỏi buồn ngủ, Na lơ đãng :

— Chắc mẹ đã chán, bố chỉ là người đàn ông kỳ quặc. Bây giờ em nhớ mẹ chỉ còn có mỗi mái tóc, đẹp thật, em yêu mẹ vô cùng.

— Thuở em còn bé, tóc em vàng như màu da bò chơi lẫn lộn cùng đám trẻ con ngoài bến sông.

— Thế anh đã bao lớn ?

— Không biết, chỉ nhớ lơ mơ có lần anh bị ông cha đạo đánh u đầu. Na cười :

— Sao vậy ?

— Nói dị lắm.

— Với em mà dị, sao anh ưa làm bộ.

— Không, nhưng kỳ cục.

— Sao kỳ ?

— Anh đánh cắp cây ba toong.

— Chỉ có vậy ?

— Ờ, ông rượt lấy lại rồi cốc lên đầu anh.

— Anh nghịch, chắc thuở đó anh ưa đánh lộn ?

Xuống hết con dốc, tôi thấy như cả khu rừng phía sau biến mất đàn ngỗng ồn ào nơi mé sông. Na kêu :

— Chắc hết đò.

Tôi khươi những hòn sỏi rớt lồm bồm xuống mặt nước, nói với Na.

— Anh cũng tựa một con bò.

Na hỏi :

— Bộ anh không lấy vợ ? chẳng lẽ cứ lêu bêu hoài.

Câu hỏi Na làm tôi nhớ Thục, bà di hươu hươu cây sào xua đàn ngỗng vào đám lục bình, cười cợt :

— Chừng nào cưới vợ di cho cặp ngỗng đẻ giữ nhà.

Tôi muốn ngủ, Na sẽ trở về bên kia dòng sông, căn nhà, hình ảnh bố mẹ cùng những ngày yên vui xưa. Không biết Na nghĩ gì. Lúc Na chấp chờn giữa dòng nước, tôi quay lại nói thật khế với bà bi : Cháu cũng tựa một con bò. Rồi cầm bầu bỏ chạy.

PHẠM THANH CHƯƠNG

BOM NỔ TRONG THẾ GIỚI HỌC TRÒ :

LIÊN SINH

Tòa soạn : 53 Nguyễn Du — Sài Gòn

— Tờ báo lý tưởng nhất của học trò Việt nam

— Bộ mời

Ra mắt ngày : **15 - 10 - 1972**

— Trần ngập hình ảnh màu — 64 trang in hoàn toàn bằng offset đẹp tuyệt vời ! Hoàn toàn đổi mới 3 ban biên tập cũng như về hình thức,

CHỦ TRƯỞNG BIÊN TẬP :

LINH HỮU — Ý ANH BUI TRẦN LỤC — LÊ VĂN KHOA — LÊ TẮT ĐIỀU — HIẾU ĐỆ — HÙNG LÂN — LÊ THƯƠNG — MINH QUÂN — HỒNG BÌNH — THẾ LINH — VŨ HÂN — CẨM VÂN — LAN HƯƠNG...
Với sự hợp tác của các nhà văn, nhà báo, nhà giáo và các văn nghệ sĩ tên tuổi, uy tín toàn quốc.

CẨM CHƯƠNG

thuở nào bình yên

Em thức dậy muộn màng trong tiếng hát nho nhỏ của chị Châu. Bài hát thật quen thuộc mà mỗi sáng ngồi trước gương chải tóc chị vẫn thường hát. Em tung chăn ngồi dậy bước vội vàng lại bên cửa sổ để nhìn xuống con đường đó, con đường dốc thân yêu nằm thoải thoải cùng hoa dại vừa chớm nở đêm qua mà ngày xưa mỗi sáng chúa nhật Hoàng vẫn hay đi qua đây, đưa mắt nhìn lên vương cửa nhỏ khẽ mỉm cười, tay thọc túi quần, miệng huýt sáo một ca khúc thân quen mà bây giờ thì quá đổi xa xăm. Một tuần rồi là bảy ngày điên loạn, là bảy buổi sáng đứng đây chờ mong, là bảy đêm dài em nằm khóc một mình trong căn phòng nhỏ. Khóc cho trôi đi những nhớ mong khắc khoải, cho quên lãng những lo âu, cho ngày tháng cũ đừng mãi gọi nhân dáng người trở lại.

Gió lướt thướt qua hàng cây nghe sao buồn man mác. Một cách ngăn nào đã đến quá vội vàng làm tan đi những mộng đẹp vừa kết trái trong tâm hồn em. Hàng cây bên đường rộn rã cùng mùi đất mới ngào ngạt như hương hơi những cơn mưa đầu mùa hạ, sương mù đã tan tự lúc nào, mây trắng lãng đãng trên nền trời lạnh lẽo. Hôm nay là chúa nhật, lát nữa đây Hoàng sẽ đến, em đón anh ở đầu con dốc nghe anh. Những hình ảnh tuần tự đi qua. Không. Hoàng đã đi xa rồi mà. Hôm nay lần đầu tiên Hoàng không đến để bắt đầu cho những ngày dài tiếp nối vắng hắt bóng anh. Còn đâu những buổi trưa đón nhau ở trường, đi với nhau một đoạn đường, nói bằng mắt muôn nghìn lần yêu dấu, đến cuối đường rồi mỗi đứa rẽ một nơi. Cô bé về với chị Châu nhé. Hoàng dừng lại tựa vào thân cây đứng nhìn, áo trắng quện vào gót chân nghe yêu thương thên thên oà vỡ. Gặp cho an lòng nhau lúc chiều về ngồi bên chồng sách vở. Cho đang giờ học đừng nhớ nhau rồi gọi tên người cùng công thức phương trình.

Cây lá bơ vơ với từng ngày chắt chiu kỷ niệm. Tất cả là cội rễ của ngày dài vắng Hoàng trong tim óc. Mất nhau rồi phải thế không anh? Nước mắt làm nhạt nhòa từng vết son ngày cũ, em trở lại gần kéo lục lạo. Những bức thư nhỏ viết bằng màu mực tím nằm buồn trong phong bì chưa ghi địa chỉ, hoài đời chẳng bao giờ anh nhận được đâu Hoàng. Em bỗng nghe giọng mình lạc đi như từ cõi rừng ra nào vọng về. Những nhớ nhung mong mỗi tích lũy bỗng thức dậy sáng nay. Tiếng chân ai lên cầu thang xa lảng lảng, mơ hồ âm thanh tiếng chân Hoàng xào xạc trên đá sỏi theo cơn mê lênh đênh vào nhà, dừng lại ở phòng khách đưa mắt nhìn em lắc đầu.

— Cô bé hư ghê, ngủ quên ở đây đấy hở.

Giọng nói trầm ấm chỉ còn là một thoáng xôn xao. Ánh mắt chị Châu ngừng lại ở con bé tia nhờn loăng đăn chạy dài trên khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

— Gì thế cô bé. Nhớ ai mà khóc đấy?

— Không

Chị Châu nheo mắt cười tinh nghịch.

— Hỏi lại lòng mình chưa cô bé. Một ngàn lần. Một vạn lần cô nhớ Hoàng là cái chắc. Hay nhỉ. Sao lại giấu chị, cô bé.

Tiếng chị Châu chìm khuất trong tiếng huýt sáo của ai đó bay lên với vợi trên không gian rồi bỗng dừng rơi rớt bên cửa sổ đậu xuống bàn học còn lơ dờ quỳên nhạt kỷ đêm qua vừa viết, em thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống, thanh âm còn lẫn quất đầu dây trong vòm cây, trên đường nhỏ âm u. Mới hôm nào Hoàng đến đây, buổi sáng trời mưa lất phất, con dốc trơn trượt, lầy lội Hoàng khoác áo mưa lững thững, bước chân Hoàng làm thức giấc cỏ cây, lu mờ hoa lá, làm loang lổ mặt đường bình lặng, em đứng dưới tàn cây bàng chờ đón, bóng dáng người khật khùng chao ngả ở đầu dốc. Hoàng mỉm cười nheo một mắt nhìn em. Trông cô bé như con chim se sẻ ấy. Ừ thì em là gì cũng được. Trần thì bảo em là thỏ, mẹ lúc nào cũng gọi mèo con, bây giờ đến se sẻ...

— Xin chị Châu lên đòi chơi cô bé.

Em mỉm môi lắc đầu nhẹ nhàng.

— Không chịu đi hở, cô bé khó tính ghê nhé.

Tia mắt Hoàng bỗng hiu hắt lạ thường cu rưng mang một đón đau nào đó. Đứng nhìn nhau bằng ánh mắt đó Hoàng, em sợ lắm. Em cúi mặt nghe sao thương quá đổi. Ồi, đôi mắt người.

— Nói đi nào, giận gì mà cô bé im lìm làm người khác bằng khuâng.

Em chợt nhớ có lần Hoàng bảo, gương mặt em lúc giận dữ trông con nít ghê và tội nghiệp, làm ray rứt người đối diện, bỗng dừng em oà khóc qua màn nước mắt, đầu Hoàng gục xuống rồi ngẩng lên, ánh mắt xa xăm tan loăng.

— Thôi vào nhà đi cô bé, cô hư ghê, ai làm gì mà khóc, ơ hay nhỉ.

Hoàng đứng dậy đưa em vào phòng khách. Thu hai chân trên ghế salon em lắng nghe tiếng đàn Hoàng diu dặt, từng âm thanh vụn vỡ rơi xuống

sân nhà bay qua cửa vang vang trong nắng sớm. Mái tóc bồng bồng trôi trên khuôn mặt u uẩn. Tiếng hát cao vút thênh thang từng lối về chầy dài trong hồn em êm ái như cuộc tình ngày cũ. Giọng Hoàng dồn dập như hơi thở trầm ấm mà xót xa.

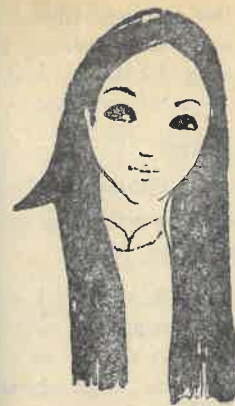
— Mai đi rồi cô bé ạ.

Còn đau thương nào hơn, chỉ ngần ấy cho nhau thôi sao Hoàng, em thần thờ nhìn bóng Hoàng ngã dài trên đường xưa mà nghe đất lở dưới chân. Những ngón từ nào đã cô đọng tự trong tiềm thức, khoảnh khắc chẳng còn gì để những ngày sau nhớ nhung nhốt kín trong ngăn sâu làm đứt từng mạch nước mắt. Nửa khuya thức giấc nhớ quắt quay với dáng Hoàng ngồi hút thuốc. Những buổi sáng đi ngang qua con đường nhà Hoàng ghé mắt nhìn vào gọi thăm Hoàng ơi. Lần nào trong u mê lần dò từng bước đi tìm dấu vết người đã đi qua nghe mắt mình cay cay. Những khuya khoắt ngồi bên bàn học réo từng nỗi nhớ mệnh mang hạnh ngộ. Trong lòng dâng muôn màng đó, môi mắt người buồn tênh cảm nín. Sao không gọi tên nhau cho âm vang xoáy tan niềm thương nhớ. Cho một lần đừng ai biết đón đau. Xin đừng gieo vãi muôn phiền trong ánh mắt mùa hạ của người, Những trưa nằm nghe tiếng con suối róc rách, tiếng lá bàng rơi lao xao mà cứ ngỡ bước chân người đã đến. Nhớ quá đi. Nhớ vô-cùng-tận. Nhớ đến khóc được. Đê trong nước mắt lẫn tròn xuống môi em thấy Hoàng với áo xám cùng nụ cười rạn rở bằng bạc đó đây, hiện diện từng ngõ ngách cười với bóng em xa lạ mà lắng nghe lòng mình buồn nhiều quá. Chung cuộc rồi mình sẽ về đâu đây anh, chối từ những mơ ước không tên tuổi đẩy lên dất diu nhau từng bước hay lạc dấu nhau giữa đường đề hoài đời mờ mịt, quờ quạng trong tâm tối bàn tay nam ngón gầy quộc áp ủ qua tháng ngày.

Lúc quay lưng đi, anh có biết không? Em bước theo anh đến hết con đường rồi ngồi xuống một mình. Em ngồi đây, chờ nhau suốt kiếp học trò. Chờ cho thương yêu cô đọng. Cho ngày tháng một mối rã rời, cho đời đừng có mùa đông trở về quẩn quýt và cho nam dài dưng có ngày chúa nhật. Phương trời nào đó làng an vẫn đến với anh, phải không Hoàng. Muốn thuở vẫn nhớ anh theo từng tờ lịch. Sao không ngoái nhìn lần cuối hã anh. Không đan tay với em một lần rồi chia xa vạn nẻo, không cười với em bằng muôn nỗi xót xa diệu vợi. Những bồi xỏa phù phàng nào không dưng chợt hiện, có nhớ gì nhiều nhất không anh? Thành phố lặng buồn cùng má thắm môi hồng phai nhạt, mỗi sáng mỗi chiều em lang thang cùng lối hỏi cổ cây bước chân anh còn in dấu. Đưa tay lên vẫy chào từ biệt, tôi đã mất tôi từ đây. Ngần tim bé nhỏ cru mang ảnh hình ai kia rồi đó để mãi đời hoài vọng xa xăm tình yêu thánh thiện mà bây giờ chỉ còn vang bóng một thời.

Nắng vẫn lên rồi sáng, mưa vẫn về mỗi đêm và sương vẫn xuống mỗi khuya thì em vẫn nhớ mắt môi anh nhiều nhất đó Hoàng.

CẨM CHƯỞNG

nắng bữa đó chắc sẽ hồng tươi lắm
và trời trong như màu mắt em yêu
và lòng em, bữa đó chắc vui nhiều
cùng sách vở đi vào niên học mới

đêm bữa đó chắc em nằm mong đợi
đêm qua mau để sáng đến cùng trường
chiếc áo dài màu trắng ngát nồng hương
mùi bằng phiến cườm nồng hơi thở bạn
em đầu uớt trong những ngày tháng hạn
giờ đếm ra em lòng chắc xuyên xao
những ngày hè qua như giấc chiêm bao
mai đến lớp lòng mang đầy mộng ước

ngày
tự
trường

HÀ
MẬT
THƯƠNG

đêm bữa đó chắc anh không ngủ được
sợ sáng mai em thức dậy muôn màng
rồi vội vàng quên cả chút-tình-anh
không dấu kỹ bỏ mang theo trong cặp
và như thế chắc là anh sẽ khóc
ôi mùa xuân sao quá đổi hững hờ
và tình anh như những cánh mưòi giờ
phôi pha rụng trên đường em đi học
hương bồ-kết còn nồng thơm trên tóc
em đi qua con bướm dưng trông vời
guốc em khua vàng động một phương trời
em vào lớp mùa thu vừa chớm tới
vỏ trắng, mực xanh, ghế bàn đều mới
trong lòng em cũng thay đổi lạ lùng
có nghìn hoa mở cánh rộng muốn trùng
nghìn ánh mắt tương lai nhìn em hỏ hẹn

tình anh đó như chút sầu mây trắng
bay đến trường em mây dưng ngậm ngùi
em tung tăng chạy nhảy sân trường vui
lòng nguyên vẹn nồng thơm trang giấy học

mây dưng đó rồi mây ôm mặt khóc !

HÀ MẬT THƯƠNG

NGUYỄN TUẤN ANH

TRƯƠNG L (Saigon)

Theo cháu tả chú nghĩ là cháu bị sán sơ mít rất khó chữa vì nó cứ luôn đứt khúc. Nếu ta không tổng được cái đầu của nó ra khỏi ruột thì ít lâu sau nó lại tái sinh như cũ.

Cháu hãy theo cách chữa sau đây : Sáng sớm nhin đói uống cả chai thuốc Pelletierine Tanret, 1/2 giờ sau uống chai thuốc tẩy

- Eau de Vie Allemande
 - Sirop de Nerdrun
- } aa 20 g

Khi buồn đi tiêu nhớ ngồi vào một chậu nước ấm để sán sơ mít bò ra cho hết. Cần nhất đừng rặn, sán sẽ đứt khúc. Chúc cháu mau lành. Từ nay về sau đừng bao giờ ăn thịt sống như nem chua chẳng hạn.

NGUYỄN VĂN LĂNG (Saigon)

Bệnh của cháu vừa do gan vừa do bao tử gây ra nên cứ no hơi, đầy bụng thường xuyên. Không đồ mỡ, trứng thịt. Ăn nhiều rau, uống thuốc gan như Hépatophile, Cholangon, Chophytol, thuốc hút hơi như Carbonésie và thuốc tiêu Kuzyme hay Pantozym. Nếu không bớt nhớ báo cho chú biết.

NGUYỄN THỊ LAN CHI (Saigon)

Đau hông đến phát khóc chú nghĩ là cháu đang bị đau dây thần kinh tọa cột (Sciaticque).

Hãy mua một ống thuốc Baume Algésal để thoa 3, 4 lần mỗi ngày, uống Dolviran Bétalgine và chích Névrítar sẽ bớt. Nên đi chụp một hình xương háng và xương chậu.

CÀM CHUỚNG (Saigon)

Cháu hãy dùng dung dịch Selsun để gội đầu, hy vọng gàu sẽ hết trong thời gian ngắn.

NGUYỄN NGỌC TẠO (Nha Trang)

Muốn xoá cái vết xăm trên mình thật khó, Có 2 cách : hoặc tàn phá các miền da đã xăm hoặc xăm chồng lên vết xăm cũ.

a) Sát trùng cẩn thận miền da xăm bằng lode, chích thuốc tê Cocaine rồi đốt điện gây ra một vết phỏng nhẹ làm bong lớp da xăm. Băng miền da phỏng bằng Ambrine.

b) Xăm chồng lên vết xăm cũ bằng bột Blanc d'Antimoine. Cháu phải tới nhờ Bác sĩ chuyên môn mới được.

ĐT (Đức Hòa)

Với các mụn trứng cá ở tuổi dậy thì, chú nghĩ chỉ có Sacnel, Dénisoline hay Savon Dermacide là sẽ giúp cháu tìm lại được làn da mặt mịn màng, dễ nhìn.

THANH GIA (Gia định)

1. - Ở tuổi cháu (15) nếu tập tạ nặng quá sẽ không tốt và có thể bị tức ngực. Nên chụp ngay một hình phổi tim. Trong khi chờ đợi có thể uống tạm Camphophylline và Théophylline hoặc chích Calcium Corbière.

2. - Một chút thuốc an thần sẽ giúp cháu tìm lại được giấc ngủ một cách dễ dàng và không gây hại. Thí dụ Équanil.

3. - Bơi lội là môn thể thao lý tưởng vì làm nẩy nở toàn diện cơ thể. Cháu còn đợi gì mà không tập trở thành kình ngư.

4. - Biotone sẽ giúp cháu lên cân. Cũng có thể uống dầu cá viên Olévitamine hay Mayocod, Sevenssea.

BÌNH (Saigon)

Các mụn cháu tả chỉ là một bệnh ngoài da rất thông thường và không mấy may liên quan đến chứng ung thư đang làm cháu lo nghĩ. Rửa bằng PH 22 và uống thêm TT Mycine sẽ hết.

CỐC PHONG (Quân Khu V)

Nhìn tuồng chữ răn rồi, đọc giọng văn đặc biệt vui đùa của bạn cảm tưởng thứ nhất đến với tôi là bạn không thể là một cậu thiếu niên 15 tuổi đời. Điều thắc mắc nhất của tôi là tại sao bạn lại đề địa chỉ là Quân Khu V (5) trong khi cả nước ai cũng biết là chỉ có 4 Quân Khu ? Những điều bạn đoán về cái « tôi » đáng ghét cũng gần đúng. Xin bái phục ! Bây giờ tôi xin đề nghị vì lý do mero mớ nghề nghiệp : bạn nên đi chụp hình tim phổi ngay, thử phân và thử máu. Điều chắc chắn là bạn thiếu máu trầm trọng, gây nên chứng suy nhược tổng quát. Tim gan, phèo, phổi đều trục trặc nên chỉ làm việc một chút cũng đủ thở ra đằng tai. Tạm dùng Calcigénol Vitaminé hay Vitaminérais, Biotone và Dianabol sẽ lên cân và sẽ dấu diếm được bộ xương cách trí. Nên chú trọng tới vấn đề dinh dưỡng bằng sữa, trứng, thịt, cá... Nhớ đi bơi luôn và tránh thức khuya. Chừng một tháng sau nhớ thông báo kết quả cho tôi, để tôi có thể đưa ra những đề nghị mới toanh.

AI DI (Đà Nẵng)

Chỉ một Bác sĩ chuyên trị bệnh ngoài da, hay chuyên về giải phẫu mới có thể quyết định bôi thuốc cho rụng, đốt điện hay giải phẫu nốt ruồi của cháu vì có thể gây biến chứng nguy hiểm chết người. Tuyệt đối không nên đến nhờ một mỹ viện ít bảo đảm.

T.H. BẢO KHÁNH (Huế)

1. - Mấy thư trước cháu gửi chú chắc chắn đã sống kiếp lạc loài rồi, vậy đừng giận chú nghe ! Chú cầu mong cháu thoát khỏi nguyên trường thi Huế kỳ này. Cháu tả quê cháu cảm động quá làm chú chợt nhớ đến nơi chôn nhau cắt rốn đã gần 20 năm chú xa cách, nằm ven bờ sông Hồng muôn ngàn đời ngầu đục phù sa, với những hình ảnh cảm động bất diệt thuở thơ ấu ngày xưa.

2. - Chứng đau đầu của cháu có thể trị dứt bằng các thuốc Algi B, Pyrétane gouttes hay Glifanar.

3. - Tạm rửa mắt bằng Sulfate de Zinc hay Collyre Tifomycine sẽ bớt.

4. - Răng sâu gần hết chỉ có một cách duy nhất là tới ngay Nha sĩ để nhổ cốt tránh khỏi lây sang các răng còn lành ở bên cạnh.

5. - PH 22 rất tốt để trừ mụn mặt.

6. - Cháu nên chích Bépantène để vuốt tóc đẹp hơn.

SẦU NHÂN (Quảng Ngãi).

Bệnh suyễn (Asthme) đúng như cháu nghĩ và buồn phiền, rất khó chữa cho dứt. Chính vì lẽ đó mong ước của cháu khi lớn lên mà khỏi bệnh sẽ tung bay lướt gió khó thành tựu được. Cháu sẽ được hoãn dịch vĩnh viễn vì chứng bệnh quái ác này, dù không muốn.

Tạm dùng các thuốc sau đây khi lên cơn : Médrol, Imminasthme, Neutraphylline. Phải thật kiên nhẫn trong việc giải độc cơ thể (Désensibilisation) mới mong đạt tới kết quả mong ước.

VỆ (Sài Gòn).

1. - Các thuốc Kaviase au Bleu de Méthylène, Albamycin G.U. Furosyl B6, Gantrisin đều rất tốt cho bệnh đường tiêu có vi trùng của cháu.

2. - Theo cháu tả, đúng là gan cháu đau. Phải kiêng đồ mỡ. Ăn nhiều rau. Uống thêm Carbonésie, Sulfarlem hay Hépatophile.

THU NGUYỄN (Tam Kỳ).

1. - Trước hết hai chị em cháu nên đi chụp hình phổi xem có bị lao không. Rồi nên uống thuốc tổng khử các chú ký sinh trùng ra khỏi ruột để các chất bổ dưỡng ăn vào không bị hao phí vô ích (uống Bryrel trong một tuần lễ liền). Uống nhiều sữa, ăn nhiều thịt, cá và dùng thêm thuốc bổ Biotone và Dianabol trong ít lâu sẽ được mãn nguyện.

2. - Thuốc trị nhức đầu nhiều vô số. Tạm dùng Dolviran hay Pyrétane gouttes. Nhớ tránh táo bón. Nếu đường kinh không đều, cháu cũng phải uống thuốc điều kinh mới được.

THỰC NHI (Cư Xá Lữ Gia).

Trên trang báo này chú không thể nào chiều ý cháu và cô bạn giải đáp điều thắc mắc đó được. Tốt hơn hết là bạn cháu nên đến ngay một vị nữ Bác sĩ chuyên về sản phụ khoa để được chỉ vẽ cặn kẽ.

NHƯ GIẤC CHIÊM BAO

NGUYỄN THỊ CHIỀU THU

— Mai chị về, Chân My ạ.

Chân My tròn đôi mắt chăm chăm nhìn tôi. Một phút. Cô bé đến ngồi cạnh tôi, ôm hai tay vào lòng.

— Khi hồi viết thư chị nói ra chơi với My nửa tháng; chừ mới sáu ngày, rặng về? hay chị giận My?

— Không. My ngoan lắm, «rặng» mà giận. Dù có, mấy ngàn cây số đường tìm ra em được, một tí giận không xí xóa được sao. Chỉ tại chị muốn về.

— Rứa chị ngại vì ba mẹ chẳng nói chuyện nhiều với chị hỉ?

— Không mô, tại ba bận nhiều việc quá, mẹ thì chỉ thích sách và muốn để chị em mình tự do chơi với nhau; chả phải chị làm phiền chi hết, ai cũng thương chị mà.

Chân My giải thích dài dòng văn tự, tôi vẫn đứng đưng và chưa thấy ý định bị lay chuyển một chút nào: đừng nói bấy ba mẹ nghe bảo chị hờn. Chị kính ba mẹ My và thương My ghê lắm, nhưng mai chị phải về. Nghĩa là cuối cùng vẫn: mai chị về. Con bé niu tôi lại, mắt ướt như sắp khóc đến nơi. Chị chị... ừ, hay trong nó có gì vui làm chị nhớ? Tôi không trả lời, tỳ tay lên bệ khung cửa sổ nhìn mông lung. Nắng đã lên thật cao. Có lẽ khoảng chín giờ, đầu óc tôi chợt trống rỗng, lạnh lùng, không một ý tưởng nào trong hiện tại, sao thế nhỉ?! Ngoài sân, những khóm hoa tôi không biết tên đang lung linh rực rỡ trong nắng sáng trên con đường sỏi dẫn từ cổng vào lác đác những chiếc lá khô rở từng đường gân sẫm, tôi chợt nghĩ:

giá có vài khóm phong lan hay vài cánh ngọc lan trắng muốt dưới nắng thế này. Ừ, sao họ không trồng ngọc lan? Tôi quên Chân My đang còn ngồi sau lưng. Chỉ nhớ: hay trong nó có gì vui làm chị nhớ? — Nhớ, tôi nhủ thầm: không đâu em. Nếu em biết nơi chị ở không có gì vui và đáng nhớ khi ra đi. Với chị, nơi đó có phải là quê hương đâu, và tương lai chị cũng không nằm trong cái tỉnh nhỏ lạ đời đó. Cái thành phố chỉ có hai con đường chính dài chưa được hai cây số, vài hàng phố bán buôn mệt mỏi, buổi sáng chợ đông nhờ những người dân quê từ các cù lao đổ về, chỉ đến mười một giờ là thưa thớt, buồn hiu. Một số người giàu nhưng keo bần. Một lớp người trẻ bắt chước ăn chơi nhưng nghèo tiền nên dờ dờ ương ương chẳng ra hồn. Và một số sáng đi tối về an phận, đời có ra sao chẳng hề gì miễn ta đủ tay làm hàm nhai. Và chị lạc trong những người không quen ấy. Chị với mười tám tuổi đời nhỏ nhoi, rời cửa học đường với kiến thức tầm thường so với đời sống hiện tại, rồi bỏ luôn nơi đã sanh ra và lớn lên, bỏ cái trung tâm một nước đầy xa hoa ánh sáng bên ngoài cái tang thương ảo não thật tĩnh, bỏ những xôn xao tươi trẻ của những bạn bè trang lứa cùng những kỷ niệm suốt khoảng đời niên thiếu, chị về tỉnh lẻ đi làm, một việc làm không hề nghĩ đến lúc còn đi học, phải nói với thật nhiều người không quen, phải cười (ở chị, những nụ cười chưa bao giờ mở thật lòng đâu em) phải chỉ dẫn phải gọi mời. Chung quanh nong nong hơi thuốc với những tên vô nghĩa khô khan. Chị xoay như chong chóng với tủ kính hộp thuốc giấy thung viết thuốc, công việc lúc đầu vui vui thích thú, mãi rồi quen thuộc đến nhàm chán hững hờ. Và có lẽ, chị phải chôn chân nơi đó suốt những ngày còn lại mệnh mông? Em có biết, sau những giờ làm tối, một mình lang lang thang trên đường đêm sương ướt, tiếng chân đi thật lẻ loi cô độc đến rợn người. Chị lắng nghe từng tiếng vọng âm thầm. Một năm đầu, chị nghĩ rằng, trong tận cùng cô đơn cũng có nghĩa là tuyệt đối tự do, là hạnh phúc chỉ riêng mình, nhưng rồi những ngày buồn kế tiếp, chị vẫn âm thầm trong vòng đơn độc ấy. Không ai hiểu chị và không ai đến với chị, dù chỉ một người bạn thật bình thường. Rồi hai năm, ngày chị hai mươi, chị mới hoảng hốt cho những ngày hoang vắng đã qua, và sắp tới. Chân My, (bây giờ tôi mới nhớ người thứ hai trong độc thoại là em) em phải biết, cô đơn trong tâm hồn vào tuổi chị sẽ có hai nẻo đường, một là nguy hiểm với chính mình hai là khôn cùng tuyệt vọng, hụt hẫng. Chị cố không nguy hiểm trong sự kiếm tìm, và cũng không muốn tuyệt vọng khi chưa hẳn, hay đúng hơn, chưa có nguyên nhân để tuyệt vọng. Vẫn với vài hàng trên trang báo học trò, và em đến với chị thật dễ dàng từ xa lạ.

Chị tìm ra em từ tuần lễ nay. Không phải chị thương cô em gái tâm thư đến độ đó, mà chị nghĩ đến chị trước, chỉ cho chị thôi, đi đến với một người thương yêu mình chị nghĩ thế để sung sướng chịu tổn kém ra với em nhưng khi đã đến đây, sự sung sướng đó không đậu lâu trong lòng chị. Em và gia đình đã đổi với chị, một người thật xa lạ hình dáng, thật đẹp đối với chị như một người thân hàng họ, nhưng, em ạ, chị đã nhận ra

rằng, em không làm chị quên những bút rút không yên không làm chị với những muộn phiền cố hữu, và em cũng không là điều chị cảm thấy thật xa, thật đẹp trong mơ hồ tiềm thức, vì thế, chị phải trở về sớm hơn dự tính. Nơi chị về, sẽ không vui như em nghĩ, nhưng ít ra cũng làm-chị-là-chị, và em sẽ còn mãi thương chị, ở đây, chỉ vài hôm nữa thôi, chị sẽ làm em buồn, chị sẽ không còn một lời nào với em. Và sẽ không còn đẹp với nhau nữa, để chị về, nha My. Chị xin lỗi ba mẹ em, xin lỗi em...

Tiếng nấc bất ngờ sau lưng làm tôi quay lại, con bé khóc tự bao giờ, nước mắt ràn rụa đầy gương mặt đẹp cô bé không kèm được nữa bèn òa lên khóc to, tôi chạy đến. Hình như có tiếng xe đỗ ngoài cổng,

Ôm hai vai My trong tay tôi vỗ về :

— Nào, chị đã về đâu mà nhè, còn cả ngày nay, đêm nay, chị sẽ nói em nghe. My khóc mẹ nghe chị bắt nạt My thì tội chị lắm nào. Chị xin lỗi em, nín nhé. Tôi cúi hôn lên trán My và nghĩ : mười lăm tuổi con bé đã đẹp tề, vài năm nữa...

Tôi ngưng ngay dòng tư tưởng khi nơi ngưỡng cửa hiện ra đôi chân cao trong hai chiếc giày đen bóng, chưa nâng lên, My đã hất tôi ra tụt xuống đất, nó reo to cười lớn khi trên mặt còn đầy lệ :

— Anh Phương, a, anh Phương ra mẹ ời, anh Phương ra. Anh ra khi mô ? rằng chẳng viết thư em đi đón ? Anh ra ni bằng chi ? Anh...

Người khách đứng thẳng trong khung cửa một tay xách túi Pan Am nhỏ, một tay khoa lên trong không khí như phân trần : cô xem tôi trả lời làm sao ? Cử chỉ thật tự nhiên như đã quen với tôi từ lâu, người khách cười nhỏ, tôi khẽ cúi chào và lắc đầu với điệu bộ của Chân My. Con bé hỏi hơi dài nên nghẹn thở, nín lại và nhận ra chẳng ai trả lời kể cả người « được » hỏi, nó kéo tay người khách. Anh chàng bước hẳn vào nhà.

— My làm gì mà cuống lên thế, hỏi nhiều quá anh trả lời làm « rằng » ?

Tôi bước tránh ra sau ghế và nhìn My.

— Ti nữa hãy tiếp tục, thở đi, lau nước mắt nữa.

Tôi quay đi, My kéo lại :

— Mô được, chị nghe anh Phương ngạo ngôn em chưa, lại ni em giới thiệu để có đồng minh chứ. Ni là chị Dao Chi, chị của My. Ni là anh Duy Phương, anh họ của My, anh ở Saigon, lâu lâu ra chơi và lần nào cũng làm My giận đến khóc.

Tôi lại cúi đầu cười nhỏ. Phương : Ờ hay, giới thiệu anh « kỹ » vậy, nhưng coi chừng bé a, anh đoán Chi đây là người Nam. Thì đồng minh với anh là thực tế nhất. À, mà chị của My là chị thế nào mà anh chưa hề nghe nói tới.

My lúng túng ; tôi cứu nguy cô bé, hết sức vô tình :

— Có những tình thân không bắt nguồn từ nguyên nhân nào hết vẫn đậm đà vậy.

Phương hơi ngần người một giây, và thản nhiên ngay :

— Hay thì thôi, chị của My, hỏi quen biết. Bây giờ, Di đâu anh đi chào đã My.

Nhỏ lại làm nũng : Mẹ đọc sách, anh tìm mà chào, My cóc có thèm đưa anh đi. Phương cung tay với con bé và xách túi đi thẳng vào trong. My mở phóng thanh ngay : Anh Phương là con trai độc nhất của di My, chị mẹ. Di vào Sài Gòn từ khi còn đi học và lập gia đình luôn trong nớ nên anh Phương không có vẻ gì là người Trung như My hết. Lâu lâu anh mới ra ni, có khi những hai ba năm, vì anh bận học tề, anh ấy học giỏi lắm chị ời... Tôi bịt mồm cô bé : Gớm, ai tra đâu mà khai kỷ vậy. Rửa anh Phương My ra nhà đã vui, cho chị về chưa nào ? My xịu ngay mặt xuống :

Vui gì anh ấy chỉ ồn được một tí lúc mới đến vài giờ sau đã kỳ cục, thơ thơ thần thần như mất hồn ; có khi vừa ra hôm sau đã đòi về, không ai hiểu nổi. Mãi quen tính của anh nên ba mẹ đề mặc anh với « thế giới của riêng anh ».

Tôi ngồi im nhưng trong đầu tư tưởng chột rối ren và hư ảo như trong cơn mộng du

Cơm tối xong, ông bà Thành, ba mẹ My, nói vài lời quyến luyến cô bạn của con mình, tặng một món quà nhỏ rồi ai có việc nấy. Suốt bữa cơm tôi nhớ hình như tôi chỉ từ dạ qua loa với những câu hỏi của ông bà Thành, trả lời một cách vô ý thức mọi việc, hồn tôi gửi đâu đâu mất rồi từ trưa, hay đúng hơn, từ khi có mặt người thứ năm, Phương, trong căn nhà này. Phương, thỉnh thoảng chột nhìn tôi chăm chú và khẽ lắc đầu, hình như anh cũng mất tự nhiên như tôi ? Phương ít nói hơn lời My nói, hơn trí tôi tưởng. Cơm xong, Phương bảo My và sắp va li cho tôi. My dạ và đi đi làm việc ấy.

— Chi đi chơi không ?

— Đi đâu ?

— Thi... lần quần vài vòng phố để khi về còn nhớ vậy mà.

— Vâng. Nhưng về sớm nhé !

Chúng tôi loanh quanh vài con đường nhỏ, im lặng từ khi rời nhà, bước chân đi thật chậm mong đường dài mãi ra và đêm dừng xuống, tôi bước như ma lực nào xui khiến, tôi không còn tự chủ nữa. Và trong tâm, bao nhiêu lời đã nói lên vui buồn hay lạnh lẽo ?

My ôm chặt tôi thồn thục :

— Chị Chi, mai chị về rồi, tối nay ngủ với em nha.

Phương lên tiếng :

— My lúc nào cũng nhẹ được, phải vui lên cho chị Chi về an lòng chứ.

— Đốt anh đi, em thương chị Chi, muốn chị ở đây hà.

— Cứ như là công chúa, trước cũng nói vậy với anh, rồi có giữ được không ?

— Bởi thế My không giữ anh nữa, My muốn anh giữ chị Chi lại cho My.

Con bé nói thật vô tình. Phương nhìn tôi mắt như xoáy tận tim óc, tôi cúi đầu, một niềm gì nghẹn ngào dâng lên ứ đầy trong lòng ngực, hơn bao giờ, tôi thêm được khóc vui ở nơi nào không còn ai, không còn ai hết chỉ tôi thôi với niềm đau chột ngút ngàn xanh mắt.

— My vào ngủ trước đi, chốc chị vào.

— Thật nhé, má em nằm trong nhường đèn trên table de nuit cho chị đọc sách đồ giấc.

My đi, phòng khách chột rộng ra và hoang vắng lạ lùng. Phương vẫn ngồi yên đối diện tôi, trên tay anh ánh lửa và khói thuốc lung linh dịu dàng như một tình cảm lạ vừa chột đến trong lòng tôi, trong lòng người con gái hai mươi năm sống một mình bằng nội tâm thăm thẳm.

— Chi !

Tôi ngẩng lên, Phương, anh đừng nhìn tôi như thế, anh phải biết, cái nhìn sẽ làm tôi không bao giờ yên nguôi với những tháng năm còn lại. Độc thoại riêng tôi.

— Tôi tiếc đã không ra sớm hơn và... tại sao Chi không về muộn hơn ? !

Môi đau giữa hai hàng răng cắn, tôi khẽ lắc đầu cho tiếng nấc không bật lên cùng những ý nghĩ vừa lóe. Thôi Phương, đừng nói gì hơn để yên nhau, để tôi còn can đảm với những cây số đường dài chờ ngày mai. Thôi Chi, tỉnh lại đi, tôi ơi, chỉ một đêm nữa thôi sẽ như là con mộng nhỏ, sẽ cùng những ngày cô đơn cù đến hết đời trẻ trung.

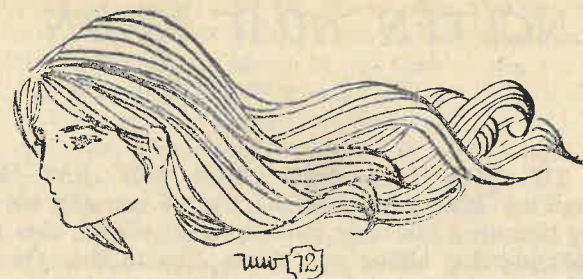
Phương đứng lên đưa tay ra.

— Tôi mong câu trái đất tròn sẽ rất đúng giữa hai ta. Có nói cũng không cùng. Chi ngủ yên mai đi kéo măt. (Anh cũng biết là tôi sẽ không ngủ yên sao ? !) Tôi bắt tay Phương. Lần đầu có là lần cuối không Phương ?

— Mai Chi về, tôi không tiễn đâu.

Tay rời tay, anh bước ngang măt hút nơi cửa phòng lúc nào không rõ khi tôi sững người, nước mắt chùng mợt hai khung cửa linh hồn mở lớn.

NGUYỄN THỊ CHIỀU THU

NGUYỄN ĐỨC NHÂN • NGUYỄN NGỌC VÂN

thăm lặng

I

Mùa xuân của em đâu ?
Em ngồi bên cửa sổ
Mây trên non bạc màu
Rừng hoa vừa rụng hết !
Mùa hạ của em đâu ?
Em ngồi bên cửa sổ
Leo lắt ngọn đèn dầu
Giò lụa xa vạt dậm !
Mùa thu của em đâu ?
Em ngồi bên cửa sổ
Lắng nghe trong canh thâu
Vườn ngoài trắng xuống lá !
Mùa đông của em đâu ?
Em ngồi bên cửa sổ
So se ngọn tóc sầu
Lông anh run bão ướt !

II

Anh đừng mãi nhìn em
Rêu phủ mờ thân thể
Cỏ mọc xanh trước thềm
Trăm năm sau còn đợi
Dù mai kia núi mòn
Dù mai kia biển cạn
Mùa đi lạnh linh hồn

Anh hóa thành tượng đá
Đau khổ dưới trời mây
Em chết làm chim lạ
Kêu thương trên vai gầy
Tượng đá buồn rơi lệ
Chim uống giọt lệ trong
Chim đông thành khối ngọc
Long lanh sớm mai hồng
Tượng tan theo bóng nắng
NGUYỄN ĐỨC NHÂN

mây

lòng ta chừ như hội
suốt một đời rong chơi
ta không ngờ có lúc
ngồi hát đến khô hơi
mưa thật nhiều trên núi
ta vẫn ấm niềm vui
ô sao đời hết vắng
và ta thật không ngờ
mưa thật nhiều trên núi
rượu uống chẳng mềm môi
ta nhớ mỗi em ngọt
nhớ chiều em đến chơi
lòng ta chừ như hội
nổi vui thật tuyệt vời
NGUYỄN NGỌC VÂN

NGOÀI TRỜI MƯA MAU

NGUYỄN HOÀI NHƠN

MƯA TỪ NỬA ĐÊM HỒM QUA GỌI DẬY MỘT giấc ngủ mơ không vui mấy của Vy. Bé con dậy vội vã choàng tấm drap lên ngực cho em nó và rồi đã nằm mở mắt một lúc lâu, không ngủ được. Mưa to lắm. Ôn ào. Vy chắc vườn cây ướt sũng và nước mưa sẽ ứ đọng cao hơn những đám cỏ mọc hoang dưới những bụi cây hồng lớn trong vườn. Qua những khe hở cửa sổ, bé con nghe mùi đất, sỏi ướt nước. Mùi nước mưa làm tỉnh đại cả người, Vy nhớ đến ngày, tháng và nhớ là thành phố đã bắt đầu một mùa mưa. Mưa rồi sẽ dầm dề, sẽ mục nát thành phố, đất đai và cả trái tim con người. Tim của bé con cũng sẽ lên men như những ngày chờ đi học ngồi ngầy người bên một ô kính và mưa mù hết con đường cây trước nhà, con sông thì bạc nước mênh mông. Ngày mưa. Mùa mưa. Tự nhiên Vy nghe mình run lên, cuống quýt. Hình như từ lâu lắm bé con nhớ nó, khát vô cùng. Vâng. Nếu sáng ngủ dậy xin phép được mẹ cho đi rong ngoài đường. Đi bạt mạng dưới mưa. Như ngày nào, năm ngoái thì phải mà còn nhỏ dại bỏ học đi hứng nước mưa khắp ngã đường. Sách vở có thể bỏ quên trên bàn học ngoài hàng hiên mưa tạt vào ướt nát, nhưng bé con đã nhớ bạn nó hơn để đi. Chao ôi. Hạnh phúc như trời mưa mà được ngồi với bé con Liên Hương trong nhà nó tán nhảm. Thấy nụ cười Liên Hương đã ấm áp, đã không còn nhớ cái lạnh run thâm thương phải lội nước trong cái hẻm chật chội vào nhà nó. Liên Hương, tôi thương nó vô cùng. Liên Hương con bé hay giận hờn nhất nước đó...

Vy không biết gió lạnh có làm bé con Liên Hương thức dậy. Chắc Liên Hương cũng sẽ nhớ, tháng bảy. Nhớ đã sắp đi học rồi. Đi học trời mưa là phải đợi nhau đi, đợi nhau về cùng vì con đường Lê Lợi ngày mưa cứ lũng lộng gió. May, năm nay thiên hạ đã bỏ nhau nhiều, chúng ta còn được gần nhau. Vy yêu bạn nó nhiều hơn ghét những con số. Vy theo vào bạn B Liên Hương. Có gì nhờ Liên Hương tính toán, « buôn bán » với cuộc đời dùm. Vy đùa thế và Vy vẫn thấy Vy chậm lớn hơn Liên Hương.

Rồi đi học sẽ có vui, có buồn, Hương. Sao Vy linh tính Vy sẽ bỏ rất nhiều nước mắt cho một niên học, cho cuộc chọn lựa, cho cuộc đời sắp tới. Và Liên Hương sẽ không có trong những nỗi buồn đó. Không bao giờ được có Liên Hương trong những nỗi buồn của tôi cả.

Tôi có bao giờ dám nói với bé con của tôi hết những bất hạnh của tôi.

Vy đã ứa nước mắt. Tối khuya như thế này nằm nghe mưa buồn quá đi Hương ạ. Có lúc nào bé con nghe thấy tiếng con chim ăn khuya bị ướt lạnh về kêu run rẩy ngoài trời không nhỉ. Nó đã ướt lông bầy và cô đơn. Như Du Tử Lê nói : « bầy sẻ cũ cũng qua đời lặng lẽ... » Mai sáng, con chim vỗ lồng ngực nhỏ bé sẽ bỏ bầy nằm xơ xác ở một bụi cỏ. Con chim thứ mấy, Hương nhỉ ? Mà đâu biết được có một lần nào đó, một buổi chiều rất vàng, con chim cùng bầy nó đã vào thành phố, về trên mái nhà ta đùa hót một lần, đậu chân trên cánh cổng đứng ngẩn cười ngu ngơ. Nó đã cho ta nghe thấy tiếng của hạnh phúc... Hình như thật lâu lắm Vy mới ngủ lại được và đến sáng nay Vy ngủ dậy muộn. Vy thức dậy và rũ cả người đi khi còn nghe tiếng mưa rì rả, rì rã. Ngày sẽ không còn hứa hẹn rất vui, rất trong nữa. Vy mặc áo dài tay rồi mới ra khỏi phòng. Rửa mặt bằng nước mưa cho tỉnh táo. Vy cũng ngậm một chút nước mưa trên đầu mấy ngọn lá non. Nước ngọt và trong vắt. Nhưng một lát mưa lớn quá, Vy phải vào nhà để mẹ khép cửa. Vy dán cả mũi vào cửa kính để ngó thấy thành phố nằm ở bên kia sông. Mưa nhiều quá. Lúc này đi ngang qua cầu chắc sẽ lạnh run. Bỏ tóc ra dưới dù chắc tóc rối tóc ướt và mọi ướt. Cả mắt cũng ướt. Mẹ không cho con xuống Liên Hương một chút. Đợi chiều mưa tạnh đã. Mưa cả ngày tạnh gì nổi. Mưa nhỏ một chút nữa hẳn. Vy thấy con đường bay những ngọn lá vàng trong cơn mưa tầm tã. Mưa không dứt nổi.

Rồi Vy cũng nhớ đến sách vở. Thôi vờ quên nó một hôm. Một hôm thôi. Cho một hôm thôi. Vâng, học trò bạn B không được lười biếng. Vy cười nhỏ phả hơi mờ cả kính. Cùng một lúc Vy thấy có một cái gì không được vui để cười. Vy ngẩn cả người ra. Thế mà mưa vẫn mỗi lúc mỗi quẩy rũ. Mưa làm Vy nhớ không hết. Nhớ. Nhớ vô cùng. Vy cũng nhớ cái guitar trong một góc tối của căn phòng mình. Nó như một tên bạn thân thiết. Lùi vào đó, Vy nghe tiếng mưa càng ở ngoài kia.

« Hạnh phúc tôi, hạnh phúc tôi từ những ngày con nước về ngoài trời mưa mau, ngoài trời mưa mau, tay vuốt mặt không cùng, bầy sẻ cũ hom hem chiến mái xám rêu xanh, trời êm cao chân nhỏ cũng về trên giòng sông tội lỗi ».

Sáng nay, trời mưa đã dầm ướt mặt mày của trái tim. Tôi muốn mở rộng hồn tôi, có bao nhiêu hơi ấm đó, vào đi hồi bầy chim các em. Những con mắt của em, những que diêm đỏ lửa thấp ẩn nổi cô đơn, vỗ về dùm cho đời sống sao thấy quá buồn thảm của tôi. Ngồi với tôi cho tôi nói, tôi nhớ quá.

NGUYỄN HOÀI NHƠN

NGUYỄN THẾ

cô cử phân vân

1) Ngày 14 tháng 3 năm Kỷ Sửu (1949) tháng nào theo Dương lịch?

2) Có cử nhân Luật có thể nộp đơn tại Ngân Hàng không? Ngoài nghề đi dạy, học tiếp lên Cao Học, hoặc tập sự Luật sư, Cử nhân Luật có còn xét cho nghề nghiệp nào khác nữa?

NGUYỆT QUẾ

1) Ngày 14 tháng 3 năm Kỷ Sửu là ngày 11 tháng 4 năm 1949.

2) Đã đọc được ở đâu một ý kiến cho rằng học Luật (tối cấp cử nhân) là để có một sự hiểu biết về luật pháp (connaissance des lois) hơn là để có một nghề (métier). Trong cái xã hội ngày một phức tạp này với hết luật nọ đến luật kia chi phối mọi lãnh vực sinh hoạt, học luật để biết là một việc rất cần thiết. Nhưng dùng để làm một nghề thì hơi giới hạn đấy. Có lẽ vì vậy nên cô đã phân vân.

Nếu muốn đi dạy thì nên học sư phạm, muốn làm Ngân Hàng cần biết

thêm chuyên môn Ngân Hàng, muốn làm công chức nên học QGHG... vì ngày nay ngành nào cũng có kỹ thuật riêng, thế giới ngày nay là thế giới của các quản trị viên, của hiệu năng... mà!

Vì vậy nếu thật tình yêu ngành luật thì nên học thêm lên Tiến Sĩ, Thạc Sĩ để thâm cứu thêm dạy lại cho các thế hệ đàn em; hoặc ra làm Luật sư, thì làm thẩm phán theo gót Bao Công.

Còn muốn khá trong bất cứ nghề nào khác cũng phải trau dồi thêm về chuyên môn. Muốn làm công chức nên học thêm Cao Học Hành Chánh, Kinh Tế, Tài Chánh, Thuế Vụ, Ngân Hàng, Ngoại Giao.

Muốn làm Ngân Hàng, nếu không có chứng chỉ chuyên môn, rất khó xin việc. Ngoài trừ trường hợp quen biết, hoặc gặp dịp may có Ngân Hàng muốn tuyển người vào phụ trách công việc hành chánh, pháp chế. Ngân Hàng bây giờ đã lập ngạch Cán Sự Ngân Hàng rồi, dành cho những người qua một kỳ thi tuyển và được huấn luyện về chuyên môn Ngân Hàng. Ngoài ra cần phải khá sinh ngữ vì trong ngành này phải tiếp xúc, liên lạc với người ngoại quốc hoặc phải tham khảo nhiều tài liệu ngoại ngữ.

Nếu giỏi và quen biết nhiều có thể làm cố vấn pháp luật cho các xí nghiệp, nghiệp đoàn... giúp quý vị đại diện dân làm luật.

hộp thư

Đọc báo các mục «bạn bốn phương» cứ thấy «thư về box...» Box là gì? Hộp ấy ở Bưu Điện hay ở nhà riêng? Muốn có «box» phải làm sao?

MAI THUY — LAM THUY (Saigon)

Dân Việt Nam mình thông minh, xài «ấu» chữ nước người mà rồi ai cũng hiểu.

Đúng «Box» đây có nghĩa là Hộp thư. Nguyên chữ tiếng Anh là P.O. Box (Post Office Box) nghĩa là Hộp Thư Bưu Điện.

Hộp Thư Bưu Điện thì để ở nhà Bưu Điện chứ còn để ở đâu nữa? Nếu nhà riêng có gắn một hộp thư thì chỉ ghi địa chỉ của mình, người đưa thư cứ tới địa chỉ trên thay vì gọi ra lấy thư, họ sẽ bỏ vào hộp. Việc gì còn phải cho hộp thư số mấy, người đưa thư có là thánh cũng không tìm uôi.

Muốn có hộp thư phải làm đơn xin thuê (người ta gọi là thuê bao) gửi Tổng Nha Bưu Điện. Giá thuê bao mỗi năm là 8.000\$

Vì phải mất tiền thuê nên chỉ những người nhận nhiều thư (hãng buôn, hãng thông tấn, các cơ quan v.v...) hoặc có những thư «đặc biệt» sợ lọt vào tay người khác, mới thuê hộp thư bưu điện.

Tuổi bác mà được các cháu đã lớn gọi bằng «Bác» là nhà có phước lắm, sợ gì tồn thọ.

những thắc mắc của prince nguyễn

1) Cho biết sơ lược về Trường Chính Trị Kinh Doanh — kém toán theo học được không? Tương lai khi ra trường.

2) Người ta thường bảo ngành sư phạm «không khá», có đúng thật thế không hở anh?

3) Em thích phi cơ ghê lắm. Xin cho biết loại phản lực cơ chiến đấu tối tân và mới nhất hiện tại của Hoa Kỳ, Nga, Anh, Pháp và Thụy Điển.

PRINCE NGUYỄN (Đà Nẵng)

1) Câu này đã được trả lời nhiều lần rồi. Học Chính Trị Kinh Doanh không cần phải giỏi toán, chỉ cần có căn bản toán học để suy luận nhanh và thuần lý cần thiết cho các môn kinh tế, tài chánh, kế toán, quản trị.

Trong thời buổi «người khôn, của khó» này, tốt nghiệp Chính Trị Kinh Doanh tương đối dễ tìm việc làm và được đãi ngộ khá.

2) Người ta nói «không khá» ở đây chắc là nghĩ đến vấn đề kiếm bạc. Điều này không hoàn toàn đúng vì trong ngành dạy học, thiếu gì thầy giàu có (mặc dù kiếm nhiều tiền thì «phôi» bán ra cũng không ít). Ngược lại thiếu gì vị trong các ngành hốt bạc như bác sĩ, dược sĩ, luật sư... dài dãi người ra. Ăn thừa ở cái số cả. Hình như Chánh phủ đang nghiên cứu tăng phụ cấp sư hạm lên khá nhiều (như đã làm cho cấp Đại Học) để cho ngành sư phạm đỡ mang tiếng là «không khá».

Còn nếu hiểu «khá» theo nghĩa khác thì lại càng không đúng. Trước đây anh có đi dạy mấy năm, sau thôi đi làm nghề khác, mỗi lần gặp lại «quý vị đã thụ giáo» mình trước nhận ra chào hỏi, anh thấy khoái vô cùng. Và nếu cho thế là «khá», thì nghề giáo khá lắm chứ.

3) Phản lực cơ chiến đấu tối tân và mới nhất của:

— Hoa Kỳ là loại F. 111A (vừa được sử dụng tại chiến trường VN)

— Nga Sô là Mig 23.

— Anh là loại Hunter và Javelin.

— Pháp là loại Mirage IV.

TB.— Bao giờ lên làm «empe-reur» nhớ cho kẻ hạ thần dự lễ đăng quang.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI HUYỀN

người khổng lồ

Ông Edie Carmel 36 tuổi, một người khổng lồ cao 2m 74 và nặng 227kg đã từ trần tại bệnh viện Montifore.

Ông Carmel sống với cha mẹ ông là ông bà Isaac Carmel và là con một.

Phát ngôn viên bệnh viện nói là nguyên do cái chết của người khổng lồ chưa được định rõ nhưng chắc là bệnh của anh liên quan đến sự « rối loạn các tuyến » nên anh mới có kích thước như thế.

thạch cao

Cách dùng: Nếu bạn cần vá hay sửa chút ít, bạn pha thạch cao với nước phân lượng bằng nhau, đổ nước từ từ, vừa đổ vừa quậy như bột làm bánh.

Phải dùng ngay vì thạch cao mau khô cứng.

tiền chuộc mạng cao nhất ở Mỹ

Bà Virginia Piper vừa được ông chồng nộp tiền để chuộc mạng với giá một triệu Mỹ kim, món tiền chuộc cao nhất trong lịch sử các cuộc bắt

cóc tại Hoa Kỳ, đã mô tả hai ngày bà sống qua như « một cơn ác mộng ».

Bà Piper vợ của ông H.C Piper, chủ tịch hội đồng của một công ty đầu tư ở Minneapolis đã gặp gỡ báo chí sau khi một ngày tìm được tông tích bà. Với một vẻ mặt mệt mỏi, bà cho biết đã bị xích vào một gốc cây trong khu rừng Minneapolis.

giày mới, da cứng

Thấm ướt bên trong giày bằng alcool, mang giày vào chân để alcool khô bên trong. Giày sẽ theo kích thước bàn chân bạn và không làm bạn đau chân.

Đọc, viết và cò động :

Chạp Phô Nhật Báo

Tờ báo nói láo ăn... tiếng cười.
Bày bán độc quyền ở cửa tiệm
chạp phô.

mua giày

Nên mua giày vào buổi tối, sau khi đi bộ một quãng đường khá xa thử giày bằng bàn chân to (bàn chân phải).

BÙI THỊ TÂM TRE (Tuy Hòa)

những tên cướp máy bay

Một nhà tâm bệnh học người Mỹ, Tiến sĩ David Hubbard, đã nghiên cứu trường hợp của 20 tên cướp máy bay, thành công hay không trong các vụ cướp, hiện bị giam giữ trong các nhà tù Mỹ. Ông đã rút tỉa trong tập sưu tra lý lịch của họ rất nhiều điểm tương đồng :

— Họ sống đời sống niên thiếu bị sâu xé trong một gia đình đặc biệt: người cha là một bợm nhậu, người mẹ giữ đạo rất kỹ, hai người tranh chấp nhau về tình thương đứa bé. Từ đó nảy sinh ra cái mà Hubbard gọi là « biên giới thù nghịch » mà khi đến tuổi trưởng thành tên cướp máy bay sẽ vượt qua một cách trượng trượng trong khi hẳn tìm cách trở nên một anh hùng dưới mắt một thế giới khác với thế giới mà hẳn đã sống.

— Hầu hết họ rất nhát khi phải giao tiếp với đàn bà, nhiều người còn sợ nữa là khác. Đa số trong 20 tên cướp, từ 16 đến 74 tuổi, đều sống độc thân, còn những tên khác thì luôn luôn « cơm chẳng lành canh chẳng ngọt » với vợ con.

— Họ có mặc cảm là người bỏ đi, và ước muốn mãnh liệt chứng tỏ cho thế giới tài khéo léo và tri thông minh của họ. Số đông trong họ muốn thành phi công và nhiều người khác muốn thành phi hành gia. Tiến sĩ Hubbard còn nhận xét thêm rằng tại Hoa Kỳ những vụ cướp phi cơ thường

Cười to, cười nhỏ, cười mỉm, cười hả hả, cười ha ha, cười hi hi, cười hi hi, cười dờ-mi, tung cười rồn...

Chạp Phô Nhật báo

nơi quảng cáo để buồn bán, đôi chác, đủ mọi kiểu cười cũ mới. Các hạm cười hãy liên lạc gấp.

xảy ra trong những ngày hay những giờ tiếp sau tin loan báo có cuộc phóng hỏa tiền.

thống kê

Theo Sephouse Allais thì nếu đem nối đầu của tất cả tóc nhân loại trên trái đất, người ta sẽ làm được một sợi chỉ dài gấp 15 lần trái đất. Nhưng làm công việc này không có ích gì cho ai cả.

chú chích nhân đạo

Ngày 17 tháng 6 năm 1966, một chú chích moi được cái ví tiền của ông George Weissmamn ở Manitown (Hoa Kỳ). Bốn tháng sau chiếc ví được gửi trả lại chủ với đủ tất cả tiền bạc, giấy má và kèm theo một mảnh giấy viết như sau :

« Kể từ ngày lấy của ông, tôi gặp toàn xui xẻo, làm ăn thất bại hoài hà!»

NGÔ QUÍ SINH

ái tình

Ái tình là một chứng bệnh mang lấy ba thứ thuốc :

- Cháy lòng vì chờ mong.
- Thất cổ hay nhĩa đôi.
- Mất thì giờ hoặc lấy dây tự tử

CARTES

HIỀN THY HỌA MY (ghi)

chấp phở nhật báo

CHUYÊN NƯỚC CHUYÊN NHÀ

Saigon 10.72 (CKC) :
Bắt đầu chiến dịch liên
nghệ với các hãng nhà gần
trên thuế, nhà nước đã cho
động viên và bán đấu giá
Eden Roc đường Tự Do Sai
gon. Buổi bán đấu giá này
vui hết sức tuy có xảy ra
vài xô xát nhỏ. Vì có lớn
vận nên hôm đó nhiều đồ
quí như tivi, tủ lạnh, máy
lạnh, tủ băng... được bán
rẻ rẻ. Nghe nói thấy mà
ham, tiếc là hôm đó Kiến
lôi không có mặt. Mong
nhà nước tiếp tục làm tới
đài dài những chỗ khác nữa
để chúng tôi mua về bán
lại cho khách hàng Chap
phở xai chơi. (KCC)

mối mới :

MINI XE ĐẠP

Saigon - Hãng Thông
tấn Con Chuẩn Chuẩn (CCC)
đã tiếp đãi sát nút những
mối mới của các cậu mới
nhóm vừa phổ biến một nhận
xét như sau : Ít tháng nay
Sẽ gòn tự nhiên được đào
xe đạp (dù so với 5, 10 năm
về trước con số này không
đáng kể) các cô cậu (phần
đông các cô) cưỡi xe đạp
đi học, đi đi... rất là phời

B U A L Ớ N

tội nghiệp chữ nghĩa

Tuần qua người ta thấy
ở các công trường có dán
tấm áp-phích của một tờ báo
nọ, quảng cáo cho số tục
bản với hàng chữ : Bom
Nổ Trong Thế Giới : Học
Trò. Eo ơi, ghê quá xá.
Bom đạn dành cho người
nhóm chơi, xì lớn nó vào
đám học trò làm gì tội
nghiệp. Đối với tuổi còn
cấp sách, tiếng pháo nổ vui
về cũng đủ làm giết mình,
xài chỉ tới bom. Hỡi ngài
chủ nhiệm tuần báo sắp tục
bản nọ, báo ngài đã chơi
chữ mà quên tra cứu Chap
Phở Đại Tự Điện đấy à.
Đáng tiếc thay, tội nghiệp
thay, như... loài kiến mà lại
ham xài búa lòn.

CPNB

các nhà văn... sắp viết văn lưu ý : hạn chế dùng địa danh Đalat

Đalat (31-9) : Trong
phiên họp thường niên của
Hội đồng Thị xã Đalat, văn
đề thảo luận được đặt ra là
sự lạm dụng quá nhiều về
địa danh Đalat trong các
truyện dài, truyện ngắn lẫn
truyện vừa ở các tuần báo
như Tuổi Trẻ, tu lạnh, máy
Chap Phở Nhật Báo) với số

thư của ông trời PHÚC ĐÁP BÉ CON

Thiên Đường tháng mười,
Búp bê của ông,
Ông lấy làm xúc động mà

viết thư phúc đáp bé. Đành
kiến ông nữa, tội nghiệp.
Không có tiếng ồn bé chơi
đêm Trung thu mà lại còn
khóc làm bé ướt đèn nữa
ông buồn lắm chứ. (Mà nếu
còn buồn, thành ra mất, làm
nhà cao cũng che mất, làm
sao bé thấy được). Nhưng
bé nhớ rằng lúc nào thì
trăng cũng sáng dù bé không
trông thấy. Cũng như ông
bao giờ cũng yêu bé hay
cha mẹ bao giờ cũng yêu bé
dù bé không biết. Ông gửi
cho bé cái khăn lau nước
mặt và nếu bé học giỏi được
thường nữa, sang năm ông
hứa sẽ cho bé một ông trắng
thật to vào đêm Trung thu.
Hón bé con, ÔNG TRỜI

VƯỜN THƠ con kiến

LTS. - Kể từ nay CPNB sẽ
gửi thiêu mỗi tuần một
khối mặt thi sĩ... kiến. Mục
đích khám phá và giới thiệu
những tài năng mới để đồng
quá vào nền thi ca nhân loại.
Số này VTCK hân hoan giới
thiệu thi sĩ nhiều triển vọng
BUỒM VÀNG với thi phẩm
HƯƠNG HOA.

hương hoa

Trong tiếng chim buổi sáng
Trong hương ẩm đất ngày
Trong hương ngát vườn hoa
Có chút gì tàn tạ
Hỡi người! em gái nhỏ
Sáng nay nhìn nắng lên
Sáng nay nhìn hoa nở
Ta bỗng nhiên nhớ em

BUỒM VÀNG

Cổ vấn :

Chủ nhiệm :

Thư ký :

Quản lý :

Tiến Sĩ MỐI GIÁ

KIẾN VÀNG

KIẾN CAO CĂNG

KIẾN EM

thư chủ nhiệm

Trong dịp phát hành số 3
này, CPNB đã tung áp-phích
quảng cáo ngợp trời như
quý vị thấy. Khi đọc quý vị
nhớ đọc to cho mọi người
cùng nghe (xin cảm ơn quý
vị). Sau vài số chúng tôi
thấy tờ báo còn yếu kém
quá. Nhưng chúng tôi nhất
quyết cười mà bỏ (chứ không
phải chống gậy). Nhưng nó
có bỏ hết con đường (cười
cợt) của nó hay không, điều
đó còn ăn thua quý vị. Mong
quý vị cười được với nó
(xin cảm ơn quý vị lần nữa).

KIẾN VÀNG

đáng ca ngợi

Kỹ nghệ Điện ảnh nước
nhà đang trên đà phát triển
lên như một cơn lốc, anh
với kỹ nghệ hát hăm của
của các hãng Vệ sinh tư.
Bốn năm cuốn phim nổi dưới
nhau trình chiếu gần đây đã
chứng tỏ điều đó. Điện ảnh
VN tiến bộ vượt bậc, các
nhà làm phim vừa mới bước
vào nghệ thuật thứ bảy đã
nhảy lên nghệ thuật thứ...
được, hình như một tờ tuần
báo yêu thương thơ mộng
nợ đang sửa soạn một chiến
dịch tẩy chay phim VN. Nếu
thật vậy CPNB sẽ tiếp tay
hết mình.

chuyện khó tin nhưng có thật

Saigon (10.72) đến anh
vài số thì sẽ đã anh
ba ngày chuy « chôn » cho
hành khách. Ai đi anh cùng
chờ hết, dù xa đến đâu. Đặc
biệt không lấy tiền.
Có người thắc mắc, tò
mò hỏi : - Nguyên nhân
nào thúc đẩy anh miễn thuế,
được anh trả lời : - Chỉ vì
anh phát thiệ. Bền hỏi : Thệ
sao ? Được trả lời : Vì anh
quyết định rằng nếu kỳ thi
cử nhân này anh rớt thì sẽ
chạy xe « chôn » cho hành
khách ba ngày. À ra thế !
(NGHĨA GÀ)

MÙA HÈ RỰC RỠ

truyện dài dài DUYỄN ANH

Danh nà không thêm bản chim nữa. Nó bản cá. Bao
nhiều cá ở hồ Lê Lợi nó bản chết hết rồi. Còn hai con
thối. Nó nghe tao kể tại bản súng cao su cũng Dững Đakao.
kao, nó bảo đề dành đôi cá chờ bản thi với Dững Đakao.
Mùa hè ở Long Xuyên « vui không thể tả. Mày đừng
ham đi Nha Trang, Đà Lạt nữa, Chương còn ả ! Tao xí
gạt anh Tư Thọ là hè này mày về Long Xuyên, anh Tư
Thọ hì hực sửa cái « o bo » của ông ngoại mày về sấm
cả lờ cần câu. Anh Tư Thọ nói sẽ chờ tụi mày đi khắp
sông lạch Long Xuyên, lên cả con kính mang tên ông ngoại
mày là kính Nguyễn Ngọc Đă. Còn anh Mậu hứa chờ xe
lội tụi mày đi lung tung. Tao mong mày đó. Nhớ về Long
Xuyên nhé, Chương còn nhé ! Và phải rủ bọn thằng Dững
(còn tiếp)

Cảm sốt, ốm đau, buồn bực, học bài không thuộc, không có tiền đi xi-nê...

Tìm đọc :

Chạp Phô Nhật báo

Cam đoan đời tươi như hoa, long lanh như giọt sương sớm.

máy nghiền... mập

Từ trước đến nay nhiều người hẳn đã phải khổ sở về cái bụng bự của mình và họ đã tốn biết bao nhiêu tiền của và hơi sức để... để làm ốm. Đối với những người chưa mập, nhất là các bà các cô thì điều đáng sợ hơn hết là... phát phì. Bởi vậy « Phòng bệnh hơn chữa bệnh » nên nghiền... mập là tốt hơn hết.

Bởi thế một chuyên viên điện tử ở mũi Kennedy (nơi thí nghiệm các hỏa tiễn của Hoa Kỳ) đã nghĩ ra và chế tạo một thứ « thất lưng báo động » rất nhạy cảm để báo hiệu cho những ai thường lo lắng vì cái bụng bự của mình. Mang thứ thất lưng này, nó sẽ phát ra tiếng vo ve như một đàn ong đang bay mỗi khi bụng của người mang nở ra thêm vài phân.

Ở Hoa Kỳ, thứ thất lưng này đang là một trò chơi rất thú vị trong các bữa cơm và bữa tiệc. Chắc chẳng bao lâu nữa nó sẽ được bày bán ở cửa hiệu « Chạp Phô T. N. ». Mong lắm thay.

KIẾN CẬN (Sưu tầm)

công dụng vật của tôi

Tôi là một món gia vị rất cần thiết mà mỗi khi nấu nướng, chiên xào không thể nào quên được. Ngoài ra tôi còn có công dụng vật như :

— Ngăn các bệnh thuộc bộ máy hô hấp.

— Dùng khi trẻ em bị bệnh ho gà.

— Trị chứng lã đũa rất mạnh.

— Làm hạ sức căng mạch máu.

Nếu có dịp các bạn ngọc thử áp dụng xem có công hiệu không nhé.

LAN BUỒN

nói lái

Vợ Việt đi với chồng Pháp vào hàng vải. Thấy bà bán vải nói thách quá, vợ rí tai chồng :

— Très chaud ! Très chaud !

Chồng tưởng vợ kêu nóng quá nên vội mua và trả tiền mau mau để ra ngoài cho mát.

Ra đến ngoài đường vợ trách chồng :

— Đã bảo đắt quá mà anh còn mua.

— Nhưng em có kêu đắt đâu nào.

— Rõ khổ chưa ! Em sợ nói đắt trước mặt người bán hàng họ lại to tiếng lời thôi, nên đã nói tránh ra là « très chaud » mà anh không chịu hiểu là « trop cher » ư ?

Chồng : !!!

KIM OANH (T.V.)

văn tức người

Trong các chiếc xe buýt bên Anh, tấm bảng đề : « Xin quý hành khách vui lòng đừng nói chuyện với tài xế ». Trong xe buýt bên Pháp : « Cấm trò chuyện với tài xế ». Trong xe buýt bên Đức : « Ai nói chuyện với tài xế sẽ bị phạt nặng ». Và trong xe buýt bên Tô Cách Lan (mà người dân nổi tiếng là hà tiện) : « Nói chuyện với tài xế, các bạn có được lợi lộc gì không ? ».

TY TY NGỌC YẾN

SƯU TẦM

HẠNG NHỆ

tem thư

Các bạn sưu tầm tem có biết bộ tem nào giá tiền cao nhất, và giá trị nhất thế giới không ? Đây cũng mạch họ cùng các bạn.

— Con tem nổi tiếng nhất là con tem trắng 100 phát hành ở Guyane thuộc Anh. Tháng 2 năm 1856 khởi thủy chiếc tem ấy bán 80 xu do Vernon-Vangham một học sinh bán ra năm 1873. Không ngờ về sau, con tem này trở thành con tem đắt giá nhất thế giới. Năm 1940 bán tới 35.768 đô la (giá tiền VN khoảng 17.884.000 đồng) lúc đó do bà Arthur Hind bán ra.

Đến năm 1965 khi đem chiếc tem ấy ra triển lãm tại Royal Festival bên Luân Đôn đã bảo hiểm chiếc tem ấy tới 560.000 đô la (tiền VN 280.000.000)

Hiện nay chiếc tem đang trong tay J. và H. Stolow ở Nữ Uớc. Hãng này giữ dùm chủ nhân của chiếc tem là một người Úc dường như tên Benneit.

— Giá tiền cao nhất trả cho tem sưu tập là 380.000 đô la trả cho hai chiếc tem 1 Penny màu cam « Bru Điện » Mauritius năm 1847 do công ty Raymond Weill ở New Orleans mua thay một thân chủ ngày 21-10-1968 ở Nữ Uớc công ty.

— Chiếc tem đề tiền nhiều nhất là chiếc tem đỏ và đen đề giá 100 bảng Anh (tức 280 đô la, (tức 170.000 VN) phát hành tại Kenys năm 1925-1927.

— Bộ sưu tập tem của tư nhân lớn nhất mang bán đấu giá là bộ tem của Joseph K. Lilly ở Indianapolis ngày 7 tháng chạp năm 1968 mang bán đấu giá bộ tem, được người ta trả tới 3134127 đô la (khoảng 1 tỉ 500 đồng VN).

— Có người cho rằng Bộ tem sưu tập của ông Maurice Burrus (chết năm 1959) ở Alsace Pháp có thể bán đấu giá được tới 4 triệu đô la (khoảng 2 tỉ bạc VN).

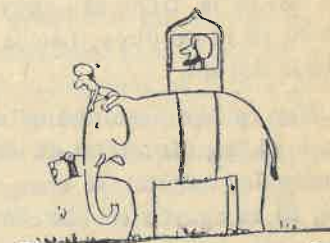
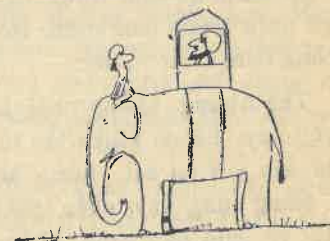
— Bộ tem lớn nhất của Hoàng gia Anh, đóng trong 400 tập cũng giá trị có thể trị giá tới 2.400.000 đô la

— Bộ tem Quốc tế lớn nhất của liên đoàn Bru Điện Quốc tế (thành lập năm 1857 tại Genève)

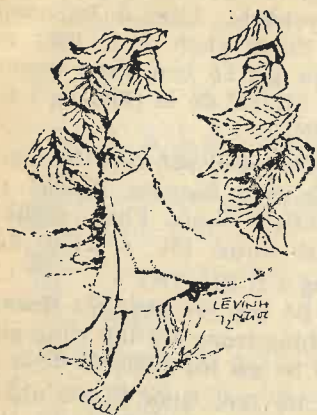
— Bộ tem lớn nhất của chính quyền là bộ tem của viện British Museum Luân Đôn, viện này có bộ tem của Tổng nha Bru Điện về những công trái phiếu thường trực từ tháng 3-1963.

Nếu các bạn sưu tầm tem ở VN lot được vào một bộ tem kể trên chắc sẽ trở thành nhà triệu phú ngay.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (Sưu tầm).

Tranh cóc không lời

MÀU XANH LÁ PHƯƠNG VIÊN

Những gì tôi sắp kể cho bạn nghe đều đã xảy ra lâu lắm rồi. Hồi tôi còn học Trung học kia. Nhưng năm tháng không là đơn vị để đo lường khoảng thời gian đó. Đối với tôi (và có lẽ đối với cả nàng nữa) một chuyện gì đã lâu, có nghĩa là nếu mình nhớ lại nó thì có cái gì đó thúc buộc mình phải giữ kín, không được kể ra hay không được viết lại. Với nữa, lâu, là một khi mình đã nhớ được cái khởi đầu rồi thì sự việc cứ kéo theo nhau mà gõ nhịp trong đầu mình. Đó, một chuyện gì lâu là như vậy đó. Càng lâu thì càng đậm màu rõ nét.

Thế nhưng không phải là tôi không muốn giữ lại cho riêng tôi câu chuyện này. Đã có nhiều lần tôi suýt kể cho một người bạn tôi nghe, nhưng tôi đã kịp giữ lại cái hứng khởi đó. Tôi ích kỷ thật, nhưng như thế còn hơn. Nàng cũng vậy, chắc chắn là nàng không kể cho ai nghe đâu. Phần tôi, tôi kể cho bạn nghe không phải là vì tôi muốn kể. Lý do duy nhất khiến tôi kể là, trong câu chuyện này có những chi tiết tôi không thể nào tìm hiểu rõ lý do được, Dầu là tôi suy nghĩ suốt cái số năm tháng còn lại của cuộc đời tôi.

May ra bạn hoặc những người thân của bạn sẽ hiểu chăng. Vậy đó, nên sau những dẫn đo tôi đã viết cả câu chuyện ra như bạn thấy. Biết đâu một ngày đẹp trời tôi sẽ nhận được thư của bạn, nói rằng bạn hiểu được tất cả, kể cả nguyên do của chúng. Trong trường hợp đó, bạn chỉ nên viết thư cho tôi. Còn nàng, nàng có lối giải đáp đặc biệt của riêng nàng rồi.

Trước hết, sự việc vì sao tôi quen nàng. Chỉ mỗi việc đó cũng khiến bạn rối ruột.

Nhà tôi sát cạnh với nhà nàng. Nhưng cho mãi đến khi nàng làm thiếu nữ thì chúng tôi vẫn chưa hề chào nhau, hoặc là cười với nhau, dầu là bằng mắt hay bằng môi.

Những người trong hai gia đình chúng tôi cũng vậy, không ai quen nhau hết. Mặc dầu ba nàng, mẹ nàng và nàng thường đi qua trước cửa nhà tôi. Họ đến sở làm hoặc đến trường. Không biết bạn nghĩ thế nào, riêng tôi nội cái việc vì sao tôi và nàng không quen nhau trong suốt cái thời thơ ấu của chúng tôi, cũng đã là điều dễ ngạc nhiên rồi.

Nhưng nếu bạn nghĩ rằng chúng tôi ghét nhau thì bạn lầm đó. Chúng tôi không ghét nhau hay gì hết. Chúng tôi chỉ không quen nhau thế thôi. Có nhiều bạn trái bóng của tôi rớt bên phía nhà nàng. Có khi trái cầu nàng đánh bay quá đà sang chỗ tôi đang chơi. Những lúc đó hoặc tôi nhặt quả cầu, hoặc nàng nhặt trái bóng, đưa cho nhau. Chúng tôi không nói gì với nhau cả, nhưng chúng tôi suýt quen nhau những lần đó.

Cho đến một sáng, tôi trốn học. Không để đi chơi hay làm gì hết. Nếu bạn đi học chăm chỉ, chuyên cần quá sẽ có lúc bạn thấy mình lố bịch cho mà coi. Tôi nói thật đó. Bởi vậy tôi trốn học sáng hôm đó. Chỉ để thay đổi vậy thôi. Và tôi leo lên những cành hoa sứ trước nhà. Bạn cũng biết cây hoa sứ thật đặc biệt, nghĩa là nó có hoa đẹp mà lại vừa có nhiều cành thật rắn chắc, có thể leo trên đó hàng giờ hay cả buổi nếu bạn muốn. Tôi đang ở trên cây hoa sứ như vậy và nàng đi học ngang qua. Tôi quả không ngờ là nàng đi học muộn. Có lẽ nàng được nghỉ một giờ đầu gì đó. Tôi nói là nàng đi ngang qua nhưng sự thật thì nàng đi ngay phía dưới. Ngay dưới chân tôi, ngay dưới tôi. Có cái gì thật oái oăm trong trường hợp như vậy. Không phải là vì khi người ta là thiếu nữ, mà mình đang lủng lẳng trên một cành cây, không phải vậy. Nhưng quả thật có cái gì không thuận buồm xuôi gió. Và như vậy, tôi ngồi yên, thu nhỏ người lại. Nàng đi qua phía dưới. Nàng qua hẳn rồi. Tôi thấy tóc nàng cột thành cái đuôi, với lụa xanh. Xanh lá cây.

Bỗng chốc, nàng quay người lại. Rồi tôi nghe : « Này, tôi chúa ghét những người con trai hái hoa ». Trời ạ, nàng muốn ám chỉ gì đây chứ. Quả thật là tôi đang bắn loạn, nhưng không phải vì vậy mà tôi để cho một người con gái chỉ trích tôi đâu. Dầu rằng đó là người con gái cột tóc màu xanh lá cây. Tôi cũng biết ghét những người chưa chát chớ. Nàng đã quay đi rồi, nhưng tôi cũng nhanh không kém : « Cô không thấy rõ là hoa cắm trong bình sẽ đẹp hơn là để héo trên cây sao ? » Tôi nói bằng cái giọng của nàng. Nếu bạn muốn tán một cô nào thì chỉ có hai cách. Một là bạn hãy làm cho cô ta xúc động qua sự dịu dàng rất đàn ông của bạn. Cách thứ hai làm cho nàng giận bạn. Nhưng không phải tôi muốn tán nàng hay gì hết. Tôi chỉ trả đũa vậy thôi. Và sự thật là tôi thành công thấy rõ. Nàng đã bước hẳn về phía tôi và hét tướng lên : « Đồ ích kỷ ». Sự giận dữ của nàng làm tôi quíu lưởi, ngoài dự liệu của tôi. Tôi thấy rõ là nàng còn muốn dành cho tôi những tiếng nặng hơn : Đồ khùng. Đồ ngu. Đồ mặc dịch... Tôi không

kip leo xuống. Tôi nhảy đại xuống, bắt kê rằng tôi đang ở trên cành cao. Và tôi có thể nhảy trúng nhằm nàng. Tôi bắt kê. Điều tôi làm là, tôi đặt lên trên tập vở của nàng một cái hoa. Và tôi nói thật nhanh. Khi bạn bị quíu lười vì con gái thì hoặc là bạn sẽ bập bẹ, hoặc bạn sẽ nói thật nhanh như bị tuột dốc. Tôi nói : « Không phải tôi hái hoa để cắm trong bình đâu, tôi chỉ muốn tặng cô thôi ». Nét mặt nàng không đổi. Nhưng nàng nói, giọng nàng có đổi đi chút ít : « Tôi thích hoa sứ, nhưng như thế cũng chưa hẳn đủ làm lời tạ lỗi đâu ». Tôi còn nghe nàng nói trẻ học rồi, và nàng vụt biến mất. Nàng nói đúng, tôi cũng không mong là nàng có thể hết giận tôi.

Sau này có một dịp nàng bảo là tôi và nàng đã quen nhau từ lần đó. Tôi thì chưa hề có nghĩ như vậy. Ai đòi lại quen nhau vì một chuyện xung đột, dầu rằng chỉ ít thôi. Nói cho cùng, kể cả trường hợp nàng giận cay giận đắng đưa con trai trèo cây sứ và hái hoa, là lỗi, tôi vẫn không mong rằng đã quen nàng.

Tôi quên nói là nàng có nhiều bạn lắm. Những người bạn trai của nàng thật dễ thương. Họ đều sáng sủa cả. Họ nói chuyện và cười đùa với nàng thật vui. Tôi chỉ nhìn thấy thôi, chưa bao giờ tôi nghe thấy họ nói gì với nhau. Nhưng tôi biết là những câu chuyện cũng thật dễ thương và vui. Tôi thường che dấu mình thật kín, mỗi khi thấy họ đi qua hoặc đứng với nàng trước ngõ, hay bất cứ nơi nào họ muốn nói chuyện. Tôi không nên làm tắt ngang những chuyện vui của nàng.

Nhưng một lần tôi đã thật sự làm nàng bực mình. Tôi muốn nói là tôi đã vô cớ xen vào, làm hỏng một lúc thật vui thích của nàng. Bằng một lỗi lầm tệ hại nhất. Nguyên do chỉ vì cặp giò của tôi vụng về. Nếu tôi đã bóng hay hơn và chính xác hơn thì khóm hoa của nàng đâu đến nỗi xác xơ. Tôi chỉ nghe văng những âm thanh gầy gáp của cành hoa. Nhưng tôi nghe thật rõ một nửa người tôi lạnh ngắt. Lần đó tôi thấy nàng không ném trả quả bóng qua hàng rào cho tôi.

Tôi không bao giờ có ý nghĩ làm quen với nàng. Suốt đời tôi, nếu có lần tôi đã gọi chuyện với nàng, cũng chỉ để chuộc lỗi mà thôi. Bởi vậy, một lần tôi qua bên nhà nàng là để xin đem quả bóng về.

Tôi bảo nàng là tôi quá cần trái bóng, vì ngày mai tôi sẽ đi biển. Tôi còn nói thật nhiều rằng tôi phải có quả bóng tôi mới ra bãi biển được. Rằng tôi chỉ thích biển khi nào có quả bóng để chơi. Tôi cứ phải nói thật nhiều, bởi lẽ nàng thì làm thinh. Một lát tôi nghe mình lạc đề. Vì lẽ ra tôi còn phải nói về quả bóng, nhưng tôi đã bắt sang chuyện những con sò. Tôi nói về cách thức mình có thể dùng chân để tìm bắt chúng. Với nữa, nếu có được nhiều thì mình nướng sò để ăn. Tôi cho nàng biết là khi bắt được năm con sò, hay nhiều hơn thì mình mới bắt đầu ăn được. Vì lẽ rằng sò thì nhỏ, với nữa người chủ quán tôi quen ở bãi biển chỉ cho tôi mượn bếp lò để nướng sò khi nào tôi có được năm con trở lên.

Nàng vẫn cứ ngồi làm thinh, đến nỗi tôi nghe cả tiếng những con chim kêu phía bên ngoài. Cuối cùng nàng nói : « Ngày mai tôi cũng đi tắm biển ». Tôi ngạc nhiên quá đổi. Nhưng nàng đã nói tiếp là ngày mai nàng được nghỉ học. Và rằng nàng thích đi biển vào ngày thứ bảy, ít người. Và rằng đi tắm như vậy nàng có thể từ chối khi lũ bạn rủ nàng cùng đi ngày chúa nhật. Nàng nói không ai đi tắm hai ngày liên tiếp, và đó là lý do tuyệt vời để nàng từ chối. Chắc chắn ngày chúa nhật sẽ có chừng bảy đứa bạn trai đến rủ nàng đi. Nàng không nói gì đến quả bóng của tôi. Tôi phải hỏi lại : « Nhưng ngày mai tôi sẽ cùng đi tắm với quả bóng của tôi ? » Hình như nàng không nghe tôi hỏi. Bởi lẽ nàng nói rằng chiếc xe nhà nàng đang nằm ở một ga ra từ hai ngày rồi. Tôi buồn không chịu được. Nhưng không ai hỏi hoài về chuyện một quả bóng, Cái quả bóng mắc dịch đã làm gãy cả khóm hoa. Với nữa, khi một người nào nói với bạn rằng xe họ chết máy mà bạn thì nói chuyện về quả bóng, thật trông bạn ngổ lẫm. Bởi vậy tôi hứa sẽ đưa nàng ra biển.

Tôi thức dậy không muộn lắm, nhưng nhìn qua kẽ lá của hàng hoa thì gần tôi thấy nàng đã đứng trong sân nhà. Quả bóng của tôi trên tay nàng.

Nàng nói rằng chiếc xe của tôi thơm mùi xăng cháy. Thơm, tôi chết được. Nàng bảo nàng thích ngửi mùi xăng. Nàng nói không sai đâu. Tôi cũng có một đứa em gái, em mê ngửi mền nhà bạn ạ. Nếu bạn thấy em lúc em ngủ thì bao giờ bạn cũng thấy em đắp một cái mền. Em đắp mền và kéo lên tới mũi em. Bao giờ cũng vậy. Không ngoại trừ mùa hè hay mùa nào. Thế nên khi nàng nói là nàng thích cái xe tôi vì nó xông lên mùi xăng thì tôi tin là nàng nói thật. Tôi cũng tin mùi xăng là lý do duy nhất khiến nàng thích, không vì một lý do nào khác nữa. Cả tôi cũng không thể mê chiếc xe của tôi được.

Bạn không thể lái xe một cách thoải mái được trong thành phố. Bao giờ thì bạn cũng phải lái thật nhanh, nhanh bằng những chiếc xe khác. Nếu không bạn cứ phải nép vào lề để cho người đi sau qua mặt. Nhưng ở sát lề luôn luôn có nhiều ổ gà. Bởi vậy tôi không thích lái xe hơi tí nào hết. Nhưng không phải ai cũng biết đi bộ đâu.

Không thể nào bạn có được cảm tưởng đúng về biển. Nghĩa là lúc còn đứng trên bãi cát bạn sẽ khác biệt hẳn với lúc bạn đã nhào người bạn trên những con sóng, hay là ngâm mình trong nước. Bạn không còn bận tâm gì về những bài tập hay bài học bạn phải làm. Hoặc nếu bạn trốn học, cũng chẳng khác biệt gì hết, so với ngày nghỉ học hay ngày lễ. Bất kể rằng bạn đem theo nhiều tiền hay ít tiền. Bạn cũng không bận tâm về việc lát nữa bạn có được chơi bóng hay là không. Biển là vậy đó.

Nhưng tôi vẫn được nàng trao cho quả bóng. Nàng đã vẽ trên quả bóng mấy cái hoa, có lá. Một chỗ khác nàng vẽ một bàn chân. Có cả mấy ngón chữ nữa. Tôi nghĩ đó là mấy câu thơ của nàng. Nàng tô điểm quả bóng của tôi bằng mực xanh lá cây. Nàng hỏi tôi liệu nước biển có làm phai

đi màu mực hay không. Tôi bảo nàng là không. Tôi sẽ không làm ướt quả bóng. Tôi đem cất quả bóng vào trong xe.

Một điều khá buồn cười là chúng tôi không tìm lại được nơi chúng tôi đã vui mấy hộp nước ngọt. Lúc mới vừa tới biển tôi đã nghĩ ngay đến việc nên đem vui chúng xuống cát ướt. Việc đó cũng giống như là ướp lạnh chúng vậy. Ngon lắm, bạn cứ thử thì biết. Nhưng bạn nhớ là phải làm một cái dấu hiệu gì đó, nơi mình đặt những hộp nước ngọt. Đừng quên như tôi lúc đó. Chúng tôi dùng tay đào sâu vào lớp cát ướt, tìm kiếm. Công việc này cần nhiều kiên nhẫn. Có thể nói là không thích thú gì, nếu không có những lần tay của chúng tôi vô tình nắm vào nhau. Tôi nghe rõ cát cũng run run. Mặt nàng cúi và tóc nàng che phủ. Tôi không thấy rõ mặt nàng để đoán biết nàng có bất bình vì việc tôi đã quên làm dấu hay không. Những lúc có nàng, tôi luôn luôn có những chuyện treó cẳng ngỗng. Nhưng tôi cũng hơi an tâm vì thấy nàng tìm rất chăm chú. Tôi nghĩ dầu sao nàng cũng buồn lắm. Một lúc, tôi không nhớ rõ là lúc nào, tôi nghe một khoảng da trên lưng bàn tay tôi nóng ran lên. Không phải vì chúng tôi nắm tay nhau hay gì hết. Nhưng vì một hạt nước mắt nàng rơi trên đó.

Tôi không kể cho bạn nghe chuyện tôi bối rối, lúng túng như thế nào. Tôi chỉ kể cho bạn nghe chuyện một lát lâu sau. Nghĩa là lúc chúng tôi đã tìm được mấy hộp nước ngọt. Khi chúng tôi ngồi với nhau trên bãi cát. Nàng nói với tôi rằng nàng muốn vẽ vài cái hình lên cái xe mắc dịch của tôi. Bằng mực xanh lá cây, nàng nói. Nàng có kể rằng ba nàng không còn cho phép nàng dùng mực xanh lá cây để chép bài. Ba nói nàng sẽ phải thi vào cuối năm học. Và rằng không ai dùng viết xanh lá cây để làm bài thi cả. Rằng nàng phải đổi màu mực ngay bây giờ. Bởi lẽ nếu để đến lúc đi thi mới đổi thì nàng rất có thể sẽ ngỡ ngàng vì việc đột ngột thay màu mực như vậy. Điều đó ảnh hưởng không ít đến kết quả thi của nàng. Đối với nàng việc không còn dùng viết xanh lá cây nữa là một điều khủng khiếp. Nàng buồn ghê lắm, và đó cũng là lý do tại sao bàn tay tôi đã nóng ran lên. Phần tôi, lúc đó tôi chỉ thấy khía cạnh khôi hài của câu chuyện. Nghĩa là khi một ai đó nói rằng họ ngỡ ngàng vì một màu mực, thì bạn dễ tức cười lắm. Cho dầu đó là màu xanh lá cây. Tuy vậy, tôi cũng nói với nàng là có nhiều điều thật rắc rối, phức tạp một khi mình đã tới lúc phải đi thi này nọ.

Tôi muốn kể tất cả mọi chuyện cho bạn nghe. Kể cả chuyện tôi đã cất giữ quả bóng như thế nào. Quả bóng có vẽ hoa. Chuyện tôi không còn đá bóng nữa. Chuyện nàng đã thay màu mực gì khi nàng không còn viết xanh lá cây nữa. Chuyện nàng đi thi. Kể cả chuyện bây giờ nàng đã ở một nơi cách xa tôi trăm ngàn cây số... Nhưng bạn cũng biết đó, khó lòng mà kể trọn vẹn một câu chuyện nào. Nhất nữa là khi câu chuyện đó mình vẫn thường gọi là kỷ niệm. Như trong câu chuyện này tôi đã thay đổi một vài chi tiết, và đã phải bỏ bớt đi nhiều chi tiết khác. Bạn không thể kể cho ai nghe, đúng như thật, những chuyện như vậy được.

Dầu vậy, những thiếu sót đó không hề gì, khi mà ý của tôi là chỉ muốn hỏi bạn một điều. Hay đúng ra, tôi muốn bạn cùng tôi để ý xem, tại sao những kỷ niệm đều màu xanh lá cây. Bạn và tôi thôi, còn nàng hẳn là nàng biết.

PHƯƠNG VIÊN

truyện dài HOÀNG NGỌC TUẤN

HAI : BÊN RỪNG BÊN BIỂN

Những người lớn, như tôi thiếu thốn biết mấy và buồn bã biết mấy.

Bởi thế, Mơ Nữ, từ ngày đánh mất hương rừng, tôi cần có em như một vùng đất khô thêm mong một mạch nước chảy qua âm ỉ trong lòng, để đủ sức hát vang tiếng ca yêu đời âm ỉ.

Rồi tôi về bên bờ Ghềnh Ráng. Ở miền núi lưng chừng, cao hơn những tảng đá nằm chồng chất lên nhau, là ngôi mộ của Hàn Mặc Tử khuất trong lớp cỏ dầy.

Bờ biển chạy dài từ ngọn hải đăng đến đầu mỏm núi bên kia, cả chân trời xa thấp thoáng hàng trăm thuyền buồm đánh cá. Về sau, từ ngày hải cảng mới thiết lập, mỗi ngày có nhiều thêm những chiếc tàu lớn nhả khói xám nối đuôi nhau chạy vào hành lang sát ven núi, tấp nập cập bến.

Những ngày tôi còn ở đó, biển êm dịu và vắng lắm. Sớm mai vàng dương mới phơn phớt màu hồng lênh láng trên màu nước xanh lơ đang xa xa, tôi đã một mình ra biển. Giống như Mơ Nữ ngày nay, hồi đó tôi cảm thấy yên trí hài lòng. Vì cho rằng biển cả là của riêng tôi. Mặt nước ban mai phẳng lặng, làn sóng chỉ gợn nhẹ lung linh như một tấm lụa mềm uyển chuyển mơn man trong gió. Thuyền ra khơi làm việc sớm, trên bãi chỉ còn những vỏ thuyền hư nằm úp mặt phơi nắng, vài người dân bà khâu lưới

và trẻ con còn ngủ say dưới những mái nhà lá lụp xụp, lười biếng thức dậy nô đùa trong hơi lạnh buổi sáng.

Sớm tinh mơ. Biển lặng lẽ trong sạch. Hơi thở nhỏ nhỏ cô tịch nghe mơ hồ như một lời ru ngai ngán khiêm tốn. Ngoài tôi ra, ít người lắng nghe được tiếng ru êm nhẹ nhàng đó. Đến khi mặt trời thắm đỏ bao trùm cảnh vật, hơi nóng cuộn cuộn thúc dục trong người, tôi nhảy vào lòng biển lặn ngụp trong làn nước mát.

Chiều xuống dần. Nước biển rút đi xa để lại cả một bãi cát ướt vương vãi đầy rong rêu, san hô và những con sò nằm dấu mình dưới một lớp cát cạn. Đây là lúc bọn trẻ con từ trên bờ ủa ra, đổ xô nhau lội nước ở những chỗ cạn và khom mình như người gặt lúa, mò mẫm đào xới trong cát để tìm sò.

Ban đêm. Biển trở lại với riêng tôi. Gió mạnh từ xa xăm kéo vào hú lên xào xạc qua những nhánh dương liễu và tàu lá dừa. Mặt nước đen thẫm, trông có vẻ bao la kỳ bí hơn. Có những đêm trăng, ánh mờ như ngà nhuộm bàng bạc ánh sáng xôn xao chan hòa cùng làn sóng uốn lượn. Đêm trăng biệt tích, ngàn sao nhỏ nhấp nháy như pháo bông, ngày hội lễ, sao rải từng đốm sáng lấp lóe, thỉnh thoảng có một hai vì sao chói sáng nhất, nổi bật với ánh chớp lấp lóe như đang đánh một tín hiệu tung bừng đầy ý nghĩa nào của trời đêm.

Ban đêm. Tiếng sóng ri rầm nghe rõ bên tai hơn bao giờ hết, lúc này mới là tiếng nhạc. Hòa tấu khúc trầm buồn kéo dài đằng đẵng của sóng đập vào bờ tiếng trống nặng đều, cùng gió thổi xô từng luồng như điệu tiêu kèn vi vút.

Biển đêm kêu gọi tôi cho hồn chấp cánh bay biệt vào vòm trời sâu hút chẳng thấy đâu là ngõ lối. Tôi thả mình chìm trong đáy nước sâu thẳm, tôi buông mình trôi lượn lơ vào cõi bồng bênh phiêu lãng chẳng thấy đâu là bến bờ dừng nghỉ.

Dĩ nhiên là vào ngày ấy, tôi chưa có Mơ Nữ đứng bên cạnh, đóng góp cùng tôi hơi thở ấm của tình người trong ngọn gió đêm sắc lạnh đâm suốt vào lòng. Tôi chỉ một mình. Chỉ một mình tôi như chiếc bóng nhỏ chấp chờn trên nền cát hưởng lấy trọn vẹn bàn tay vuốt ve triu mến của đêm thâu, và cũng chỉ một mình gắng sức chống chọi với nỗi cô độc ghê rợn không cùng của bầu trời trút xuống.

Bạn thiết của tôi hồi đó là những huyền thoại từ ngày xưa về biển. Trên một đại dương trôi khắp cùng trái đất kia, biết bao câu chuyện hoang đường, biết bao cuộc tình say đắm và tan tành theo ngàn lớp sóng. Cuộc viễn du vĩ đại của Ulysse, giương cánh buồn giang hồ trên khắp cùng chân trời sóng biển, qua những hải đảo kỳ ảo lạ lùng, chiến đấu mãnh liệt với bão tố, với quỷ dữ, với tiếng hát du hồn ma quái của yêu tinh hiện hình thành những nàng mỹ nữ. Mỗi tình của Tristan và Yseult cũng khởi đầu bùng nổ trên một con thuyền lênh đênh giữa lòng biển vắng. Định mệnh xui khiến

hai người uống nhầm chén rượu gấm bó, chén tình duyên tửu nồng nàn đã kết chặt đôi nhân tình vào trong một cuộc tình cay đắng trắc trở. Giờ hấp hối, Tristan vẫn còn ngóng trông ra biển, mỗi mòn chờ đợi một cánh buồm trắng của hy vọng và tình yêu trở về. Và Yseult đã theo cánh buồm trắng nôn nóng đến với chàng, nhưng người đời giả dối đánh lừa chàng rằng chỉ có một cánh buồm đen tăm tối xuất hiện, chàng tuyệt vọng lìa đời. Cũng trên mặt biển đầy sóng gió ấy, Khắc Chung xông pha vào khói lửa đón Huyền Trân Công Chúa trở lại quê nhà. Bao năm nay, nàng gặt lệ đi làm Hoàng Hậu xứ người xa lạ. Rồi tình cũ nổi lại, đường về nhà gần nhưng đôi nhân tình chịu một đường đi dài nhất. Cuộc hành trình say sưa trông sóng nước quen hân bến bờ, buồm hạ xuống cho thời khắc bên nhau kéo dài thêm chút nữa.

Biển lặng cho người nguồn sống. Biển xanh mơ màng xui khiến người yêu đương thắm thiết. Và nhiều khi, biển giận dữ nổi sóng đòi lại mạng người chìm sâu dưới đáy. Bởi vì biển cũng như người, thêm sống, khát yêu và ngàn đời không thoát được mạng lưới thắt chặt kéo vào cõi chết.

Dẫu có thể nào chẳng nữa tôi vẫn một lòng yêu biển như Mơ Nữ. Như tôi đã yêu tất cả những nét đẹp của trần gian. Và nhiều khi, đất đai bị chặt chội đầy ú ứ vì phố nhà, xe cộ, rác rưởi dơ bẩn xâm chiếm, thì lúc ấy, đại dương rộng rãi như trời, trong suốt như bích ngọc, chính là cửa ngõ giải thoát tôi ra khỏi không khí nhiễm độc ao tù.

Em bằng lòng chưa, Mơ Nữ. Tôi vẫn thương mến rưng, nhưng hết lòng yêu biển trên tất cả. Như em. Chúng ta có một quá khứ được nuôi uống bổ dưỡng. Thời thơ ấu đã uống dòng sữa ngọt của sơn khê và ngày nay thấm nhập thông suốt bài học tự do vô hạn của biển cả.

Nhưng cũng đừng quên sông, nghe Mơ Nữ. Dẫu quê ngoại em là xứ Huế, nhưng em chưa biết gì hết về dòng sông Hương. Dẫu thành phố quê nhà của em ngày nay có một con sông Mương ngăn ngui, nhưng con sông đó thua kém biển quá nhiều ở một miền đất duyên hải.

Phải là ở Huế, sông mới được mọi người thương mến và kính trọng. Sông ở đây mới chính là mạch máu. Sông Hương là mạch chính chảy về tim, và những nhánh phụ lưu của nó là những mạch con rẽ chạy trăm đường nuôi sống cho toàn thân thể.

Có lần Mơ Nữ đã nhắc tôi :

Anh hãy kể cho em nghe đi

Về đất Thần Kinh nơi anh sinh trưởng

Về chốn cổ đô cổ phố nội thành

Mà lâu nay em chỉ biết qua sách vở

Về thôn Vỹ Dạ có « nắng hàng cau nắng mới lên »

Tiếng chuông Linh Mục vang xa, khi gà vừa gáy sáng

Bến nước ngày xưa vua ngự suốt đêm tàn,

Đò có đưa anh qua sông Hương lần nào

Chung lối với những nàng tiên nữ

Kể cho em nghe kể cho em nghe
 Anh đã viết những gì lên vách thành rêu cũ
 Tên của anh và tên của ai
 Chắc hẳn không phải là tên của em
 Vì anh chưa quen em vào ngày đó
 Anh có gởi cho ai chiếc nón bài thơ
 Bài thơ thiên hạ làm hay của chính anh nắn nót ?
 Ở đây có lần em nghe hát câu ca dao !
 « Cầu Trường Tiền sáu vài mươi hai nhịp
 Anh qua không kịp tội lắm em ơi »
 Em thầm nghĩ chắc anh đã đuổi theo ai không kịp trên cầu
 Và đã lần nào về nhà đối mẹ rằng bay mất áo.

Mơ Nữ, em đã nói thế thì tôi còn biết kể gì cho em nữa. Em hãy chú trọng đến dòng sông chứ đừng cần hỏi han gì đến một kẻ đi trên bờ, là tôi ngày đó.

Tôi xa sông đã lâu, nhưng chẳng bao giờ quên sông, quên nhà cũ nằm bên bến đá trở ra một khúc sông vắng. Tôi đã sinh thành và trưởng thành ở Huế. Dầu ngày nay sau nhiều năm xa cách, tôi trở nên một đứa con bội bạc không nhớ gì hết về những tên đường và hàng cây của quê cũ. Ở xa quá, tôi không theo kịp nhịp sống tuy có vẻ đều đều, nhưng vô cùng biến đổi của quê nhà. Và khi ta không theo dõi chờ trông mỗi phút giây từng chút nở lặng lẽ của một đóa hoa quỳnh, ta chẳng thể nói cho ai nghe về vẻ đẹp trợn vẹn của loài hoa ấy. Tôi nhớ rất ít về Huế. Tôi biết rất thiếu sót về Huế. Nên tôi không thể nói cho em nghe đầy đủ về mảnh đất sâu thẳm đó. Tôi không biết nói gì hơn ngoài những lời nuối tiếc, ngơy ca về con sông thân tình của tuổi nhỏ. Dầu ngày nay sông không phải của riêng tôi nữa. Sông không phải là sông ngày xưa. Thời gian trôi làn nước trôi không ngừng, khúc sông tắm mỗi chiều trước nhà nay có lẽ là trôi xa mất biệt đến tận ngoài cửa biển.

Tôi và em hãy nhớ đến sông vì đó cũng như lòng mẹ mát êm ôm ta vào lòng hồi nhỏ. Trong hương ẩm mùi hơi quen đó, hạnh phúc no đủ khiến tôi thèm muốn bay theo những hương sắc kỳ ảo xa xôi hơn. Sông gợn màu nước mơ màng, đưa gió lên lút quyến rũ tôi mơ đến cuối chân trời, chỗ mắt tích thắm thắm vô bờ của dòng nước.

Như thế, sông nuôi hồn lãng mạn, mời gọi những chuyến lên đường đón đau và cao đẹp. Sông chịu định mệnh của một người ở lại với bờ lau, bến cũ mà gượng cười bày tiệc cho những cuộc chia ly. Sông xui khiến những đứa con cung phóng khoáng của nó viễn du thỏa chí trong cõi đời lồng lộng to lớn hơn, và chẳng mong một ngày trở về của tên đăng tử.

Em thấy không, Mơ Nữ ? Những đứa con tài ba nhất, những đứa con biết thương sông Hương nhất, là những người đã rời xa sông một thuở. Dầu thỉnh thoảng có trở về vào đời ngày cuối năm, nhưng rồi cũng ra đi

trở lại. Đó là những kẻ biết nghe lời nhắn nhủ thăm thì của dòng sông, hiểu được ý nghĩa thâm sâu của lòng nước đen huyền trong đêm tối.

Tôi là một trong những người ấy. Tôi sẽ không như ngày nay nếu ngày xưa không được tắm đấm mình trong lòng sông Hương bát ngát đó. Lặn ngụp và tôi luyện trong chất nước mềm mại, lúc nào cũng chan chứa, lắng nghe, đón tận đáy tất cả những gì thả vào lòng sông, rồi trầm tĩnh, lắng đọng... Cho đến khi bốc lên trên mặt nước xuất hiện trước mắt mọi người, thì lúc nào cũng sẵn sàng dâng hiến tất cả những màu tươi đẹp nhất.

Bởi thế, khi Mơ Nữ đề nghị :

Rồi một ngày kia anh đưa em về thăm quê anh nghe
 Thăm sông Hương và làm quen với núi Ngự
 Đề sông núi khỏi trách chúng ta bội tình quên gốc

Ngày trở về không quan trọng. Hãy nhớ đến sông, đừng quên lời dặn dò của sông, là đủ. Dầu có trở về, tôi cũng chẳng bao giờ làm người lái đò nhẵn nhụi suốt đời trên bến cũ được nữa.

Tôi chẳng bao giờ là người con quán xuyến an phận trong nhà. Sông Hương chỉ là bến nhỏ mà đại dương còn rất nhiều bến lạ.

(Còn nữa)

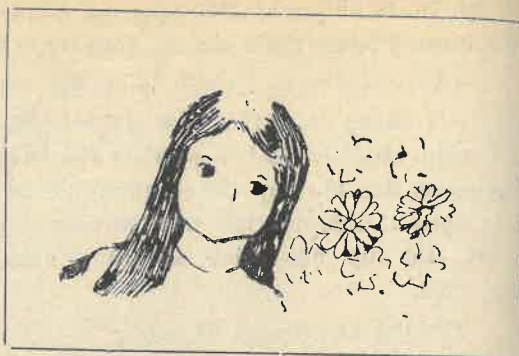
SÔNG MỚI 30B Phạm Ngũ Lão Sài Gòn II ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

VỀ YÊU HOA CÚC

- Những chuyện tình đẹp nhất thế giới
- Những chuyện tình đề đời của **DUYÊN ANH**
- Những chuyện tình sống mãi cùng trái đất

Một số bản giấy trắng giới hạn có chữ ký
 của tác giả bán tại tòa soạn Tuổi Trẻ

*em bé trai
em bé gái*

TRẦN THỊ TỈ NHIÊN

Buổi sáng Vi thức giấc muộn hơn mọi hôm. Căn nhà vắng vẻ, các cửa lớn đều đóng chặt chứng tỏ cả nhà đã đi vắng. Ba đi làm, anh Trí anh Khang đến trường. Nhưng còn mẹ, mẹ đâu không thấy nhỉ. Vi nghĩ thầm như thế rồi đi xuống nhà bếp, chỉ có u già cúi húi bên tủ chén bát, nghe tiếng dèp của Vi, u ngược lên:

— Vi vừa dậy đấy hở? Xuống đây u lau mặt cho rồi lên ăn sáng nhé.

Lát sau Vi theo u lên bàn ăn, vừa cắt bánh rót sữa ra, u vừa kể:

— Phần bé đến hai cái bánh cơ đấy. U đã bảo là bé ăn không hết nhưng ba dặn cứ để cho bé như thế.

U già không nói, Vi cũng biết rằng lúc chia bánh sáng nay, ba cũng như mọi lần cố ý dành phần nhiều nhất cho Vi. Ba cưng Vi nhất nhà mà ly. Buổi sáng có bốn cái bánh cho ba anh em, Vi đòi lấy hai cái, để cho anh Trí với anh Khang hai cái. Mặc dù ăn không hết một bánh nhưng biết ba cưng nên Vi làm nũng với ba như thế và quả nhiên ba chiều Vi ngay. Anh Trí, anh Khang tức lắm nhưng đành ầm ừc trong lòng, chẳng dám động đến cục cưng của ba. Nhà có ba anh em, chỉ mình Vi là con gái lại bé nhất nhà nữa. Khi lập gia đình ba mong có con gái đầu lòng, anh Trí, anh Khang lần lượt ra đời khiến nỗi mong ước của ba càng lớn và khi mẹ sinh ra Vi ba mừng ghê lắm. Mẹ thì thương cả ba anh em đều nhau, đôi khi mẹ hơi bực mình vì cái tính hay làm nũng của Vi, chỉ có ba mới chiều được Vi thôi.

Thấy Vi ngồi im quên cả ăn, u già lên tiếng:

— Thôi, bé ăn đi chứ, u còn đi chợ làm cơm, hôm nay mẹ đi vắng.

Vi chợt nhớ nỗi thắc mắc khi nãy, vội hỏi u:

— Mẹ đi đâu thế hở u?

— Mẹ đến bác sĩ.

Vi tròn mắt nhìn u:

— Ủa, mẹ đâu có ốm mà đến bác sĩ chi vậy u?

— Mẹ đến hỏi xem mẹ sắp sinh em bé chưa đấy mà.

A, mẹ sắp sinh em bé, vậy mà chẳng ai cho Vi biết cả, Vi mong mẹ về đề hỏi chuyện em bé ghê.

Đến trưa mẹ mới về, có cả dì Hà nữa. Anh Trí, anh Khang cũng vừa về tới. Còn ba trưa nay bận trực ở sở. Vừa bước vào nhà, mẹ vui vẻ nói với u già:

— Bác sĩ bảo độ vài hôm nữa tôi sinh thôi u ạ.

U già ngớ ngẩn hỏi:

— Thế họ có nói là sinh con trai hay con gái không hở mẹ?

Dì Hà bật cười:

— Làm sao mà biết trước được hở u? Mà trai hay gái gì cũng được, miễn là cho mẹ tròn con vuông thôi.

Quay lại thấy Vi mở to mắt lắng nghe cuộc nói chuyện của người lớn, dì Hà vuốt tóc Vi mỉm cười nói tiếp:

— À nhưng mà nếu sinh con gái là Vi « ra rìa » ngay?

Vi giật thót mình vì câu nói của dì Hà, ra rìa là sao nhỉ. À thôi Vi biết rồi, mẹ sinh em gái thì Vi hết là con gái duy nhất của ba mẹ, ba sẽ hết cưng Vi, sẽ thương em bé gái kia nhất nhà...

Thấy Vi đứng lặng người, anh Trí, anh Khang thích chí reo lên:

— A, a đúng rồi, nếu mẹ sinh em gái, Vi sẽ bị « loại ra khỏi vòng chiến » ngay, cho đáng nhé.

Khiếp, đúng là dân con giai, mở miệng ra là dùng danh từ quân sự. Giá có ba ở nhà các anh ấy sẽ hết dám bắt nạt Vi. Mà khi ba về, Vi còn phải hỏi xem nếu có em gái khác, ba có còn thương Vi không nhỉ?

Sáng nay những tiếng động khác thường khiến Vi giật mình thức giấc. Cả nhà đã dậy trước Vi nhưng sao mọi người có vẻ vội vàng, hấp tấp thế này. U già lẳng cẳng chạy từ nhà trên xuống nhà dưới, ba thì dặn các anh của Vi điều gì đó rồi vội vàng dẫn xe ra ngõ. Vi nhìn vào phòng mẹ, mẹ đang nằm trên giường và hình như mẹ ốm hay sao ấy. Mặt mẹ có vẻ mệt nhọc và mẹ như cố nén những tiếng rên. Vi muốn vào thăm mẹ nhưng u già không cho, bảo Vi ra sân chơi. Thấy vi ngần ngừ chưa chịu đi, u dỗ:

— Bé ra sân chơi đi, chóng ngoan u thương. Mẹ sắp sinh em bé đấy, để mẹ nghĩ.

Mẹ sắp sinh em bé! Vi nhớ lại tất cả chuyện hôm trước, lời của dì Hà, anh Trí, anh Khang... Nếu bây giờ mẹ sinh em bé gái ba có bỏ rơi Vi

không nhỉ? Hôm trước Vi định rồi quên hỏi ba điều ấy. Bây giờ ba đi đâu mất rồi chỉ còn Vi với nỗi thắc mắc lo âu này thôi. Lát sau ba về với đi Hà và đưa mẹ sang ngôi nhà to to cũng gần nhà, Vi nhờ năm ngoài, đi Hà cũng sinh em Triều ở đấy. U già dẫn Vi theo qua bên đó. U với đi Hà vào phòng với mẹ, ba lại hấp tấp đi nữa, chỉ còn Vi ngồi ở phòng ngoài. Lúc này Vi vừa mong mẹ chóng sinh em bé lại vừa sợ. Vi chỉ thích mẹ sinh em bé trai thôi. Mẹ chưa sinh em gái mà ba đã chẳng đề ý đến Vi bằng mọi ngày, nếu có em gái chắc ba sẽ bỏ quên Vi luôn. Nghĩ đến đó Vi muốn khóc... Lát sau đánh bạo Vi đến gần phòng mẹ nằm, nhìn qua cửa sổ chỉ thấy đi Hà và cô y tá, Vi hỏi:

— Di ơi, mẹ Vi sinh em bé chưa hở di?

Di Hà chưa trả lời, cô y tá đã tươi cười nhìn Vi:

— Chưa đâu bé, bé mong chóng có em lắm à?

Vi thấy đi Hà chợt kéo cô y tá lại gần dặn nhỏ điều gì đó không biết mà cô ta gật đầu luôn mấy cái rồi quay nhìn Vi cười, nụ cười của cô sao là lạ, Vi chả hiểu gì cả. Cô bảo:

— Thôi bé ra ngoài chơi đi, mẹ sinh xong chị gọi bé liền.

Nghe lời cô, Vi quay ra nhưng lòng vẫn nôn nao vì ý nghĩ em bé trai, em bé gái. Chợt có tiếng khóc oe oe vang lên từ. Phòng mẹ nằm Chẳng đợi ai gọi, Vi chạy nhanh vào, cửa phòng vẫn đóng kín, cô y tá tươi cười hiện ra nơi cửa sổ:

— Mẹ sinh em gái rồi bé ơi.

Vi cuống quýt kêu lên:

— Chết, chết, mẹ sinh em gái hở? Thôi, Vi hết được ba cưng rồi. Ba ơi, Vi ra rìa mắt rồi!

Không hiểu sao cô y tá và đi Hà cười to lên, hình như có cả tiếng tiếng cười của mẹ nữa. Lúc này chắc mẹ mệt lắm mà sao mẹ cũng cười được nhỉ. Vừa lúc đó ba bước lên thềm, Vi chạy ra ôm lấy chân ba mừng máo:

— Mẹ sinh em gái rồi ba ơi, đi Hà bảo con bị ra rìa mắt rồi.

Ba hơi ngạc nhiên nhẹ nhàng gỡ tay Vi quay vào hỏi đi Hà rồi đi ra bảo Vi:

— Di ấy đùa con đấy, mẹ sinh em trai chứ không phải em gái đâu. Vậy là ba càng cưng con hơn nữa chứ. Thôi con gái cưng của ba cười lên xem nào.

Thấy Vi có vẻ chưa tin ba bảo:

— Cho con vào xem em bé đấy.

Vi nhảy ba bước vào phòng trong đến bên chiếc nôi thấp đặc nơi góc, trong đó có em bé nhỏ xíu nằm trong chiếc tả lót trắng, Vi nhìn vào và hét lên mừng rỡ:

— A đúng là em bé trai, Vi hết bị ra rìa rồi!

Mọi người lại cười vang lên, trong đó Vi chỉ nghe rõ nhất là tiếng cười của ba và Vi thấy thương ba hơn bao giờ hết.

TRẦN THỊ TỈ NHIÊN

ngày
xa
kiến
giang

NGUYỄN THÚY HỒNG

Tôi xa K.G. vào một buổi sáng. Một buổi sáng với thật nhiều sương mù đan kín, một thứ sương ngmai dày đặc, lạnh lạnh. Khuôn mặt thành phố bấy giờ vừa tỉnh giấc sau một giấc ngủ dài thoải mái. Thành phố hôm nay mang một vẻ mặt u sầu và tội nghiệp làm sao, đứng trơ vơ như pho tượng bất động. K.G. đang giận em ấy à? Ngày mai là tôi phải xa K.G, vẫy tay từ giã thành phố cũ kỹ thật nhiều nét dễ yêu, đáng nhớ này. Tôi buồn hơn bao giờ và sắp òa vỡ theo giọt nước mắt trên mi... Bây giờ là buổi chiều, buổi chiều cuối cùng của tôi ở đây. Tôi đang đếm từng bước nặng trĩu dọc theo những con đường quen thuộc để làm một lần giã từ, một cuộc chia xa. Vàng! một cuộc chia xa mà nhân vật trong cuộc là tôi và K.G. Tôi ví mình như một đứa con gái sắp xa lìa người yêu dấu ngàn trùng. Tôi muốn khóc như những cuộc chia xa khác trên đời để làm hành trang đưa tiễn, nhưng tự nhiên tôi thấy mình lãng mạn và mắng mình vô duyên quá sức. Tôi lết từng bước mỗi mòn xuyên qua từng con đường nhỏ bé trong thành phố, để nhìn lại từng hình ảnh, dấu vết thân yêu suốt mười sáu năm trời đan nhiều kỷ niệm. Từng viên sỏi nhỏ bé rải rác trên đường quen thuộc dẫn chân những buổi chiều lang thang trên phố. Tôi đá nhẹ từng viên đá cuội tạo âm thanh rã rời để đánh thức lòng tôi đang chìm vào kỷ niệm. Hàng dương liễu trước dinh Tỉnh trưởng hôm nay rũ lá buồn phiền trông thảm. Từng chiếc lá rơi nã nê như đang đọc được những mảnh buồn sắp vỡ vụn trong hồn tôi. Gốc đa trước tòa án đối với tôi hình như già dặn hơn mọi ngày, và hàng sao cũng thế, biết ca hát bằng âm thanh phiến

lá cọ nhau. Chưa xa thành phố mà sao tôi cảm thấy mọi vật đều xa lạ với tôi quá, như trách móc giận hờn. Tôi cúi đầu bước nhanh về phía biển. Gió từ biển thổi vào làm tóc bay rối cả, tôi không để ý gì cả nếu ngày thường tôi cũng phải mắng gió vô duyên mấy lần và bực bội sửa lại mái tóc. Hôm nay thì tôi lại muốn để mặc tóc tự do bay nhảy theo gió biển, để ngày mai xa rồi còn cơn gió nào làm tóc rối để yêu nữa đâu. Chiều bãi biển đẹp hơn lúc nào hết. Nhất là hoàng hôn, mặt trời đang từ từ mất hút còn sót lại một vùng đỏ ối như quả dưa hấu cắt hai. Tôi cố hòa mình vui với chiều trên biển lần cuối, để nghe tiếng sóng vỗ làm lòng tự tỉnh, nhưng tôi cảm thấy mình cô độc quá trước mặt biển rộng bao la. Tìm một bờ đá ngồi nhìn ra biển. Ngoài bãi xa, một vùng cát nhô lên nhỏ bé. Cũng bãi cát đó ngày nào tôi và mấy nhỏ bạn cùng chơi đùa suốt ngày, nhất là những ngày hè. Bây giờ tôi thấy thêm những giờ vui với biển, với cơn sóng vỗ vồn vập dễ sợ và nhìn bọt nước trắng xóa đập vào bờ đá. Tôi cũng thêm sống lại với những tòa nhà bằng cát và cơn sóng lớn mang đi công kỷ đã trảng, hay nằm giữa bãi phơi nắng suốt buổi với chiếc quần soóc và áo cánh để về nhà cần nhả với mẹ là « con đen quá chừng ». Tôi nhìn bãi biển lần cuối, thật kỳ với cái nhìn hiền hòa. Biển không có ngôn ngữ nhưng tiếng sóng vỗ, bọt biển trắng xóa như lời nhắn bảo tôi đừng quên khi xa K.G. Tôi bước nhanh để đôi chân đừng cuống quýt, để mắt khỏi nhỏ lệ vô duyên... Sóng biển, bọt biển, toàn một màu trắng vồn vập xua tôi xa biển và rồi luôn K.G.

Tôi muốn thăm vài nhỏ bạn thân để từ giã ngày mai tôi lên đường chuyển đi này có lẽ là lần cuối và có thể không trở lại nữa. Nghĩ thế nhưng tôi không muốn đến nhà tại bạn chút nào. Tôi sợ những lời bịn rịn, chia tay. Tôi thích ra đi trong im lặng, tôi không muốn thấy giọt nước mắt của nhỏ Thụy, đứa bạn thân, và của một người nữa Triết. Anh của nó. Qua ngang nhà Thụy, tôi ngập ngừng nửa muốn vào, nhưng có một kích động gì làm tôi bước nhanh. Tôi nghĩ đến nhỏ Thụy, chả biết nó nghĩ gì khi lớp học ngày mai không có tôi, căn nhà ở đường T.Đ không còn là nhà tôi nữa? Tôi thấy mình tàn nhẫn quá, có lẽ nhỏ Thụy sẽ giận mình ghê lắm, vì theo gia đình đi nơi khác học mà không một lời cho nó hay. Chính tôi đã muốn như thế, chỉ vì người tên Triết. Tôi sợ tôi phải khóc trước mặt người ấy mặc dù tôi cố nén tận cùng, xa K.G là tôi mất tất cả. Tôi biết như thế, như gia đình tôi, anh chị tôi còn có tương lai. Bố đã quyết định và dĩ nhiên cả nhà đều đồng ý. Tôi không biết trong gia đình có ai lưu luyến K.G. như tôi không? Đêm qua tôi đã khóc thút thít xin Ba ở lại, và Ba đã nói « Ba thấy nơi đây không có phương tiện để các con tiến, Ba nghĩ đến tương lai các con nên bắt buộc phải rời xứ này ». Như thế là ra đi thật rồi. Sáng mai đây tôi sẽ có mặt ở bến xe và sẽ trả lại tất cả và tất cả cho thành phố nhỏ bé này. Bây giờ cơn buồn mới thực sự thấm vào hồn tôi. Tôi không muốn qua con đường nào nữa cả vì sợ gặp người quen. Thành phố đã vào đêm thật rồi, tôi nhìn đồng hồ và

thấy mình đi lang thang quá ba tiếng, đường phố đã lên đèn, tôi bước thật nhanh, im lặng về nhà. Con đường T.Đ. như những con đường khác trong thành phố : thật vắng và nhỏ bé. Vài chiếc xe gắn máy vọt qua, xé tan yên lặng. Thành phố nhỏ bé nhưng thân yêu của tôi đó : xấu xí và buồn lạ lùng. Nhưng sao tôi quyến luyến K.G. quá sức. Tôi không thích trả lời tí nào vì thật nhiều lý do...

Đèn trong nhà còn bật sáng. Chị tôi mở cửa cho tôi. Ba mẹ tôi đang thu xếp đồ đạc dành cho chuyến đi ngày mai. Tự nhiên tôi có ý nghĩ đại giá có việc gì xảy ra ngày mai để chuyến đi bị ngưng lại vài ngày. Căn nhà trống trơn, dàn tigôn ngoài sân tôi sắp xa. Đâu còn những ngày và Thụy ngồi dưới dàn hoa ôn bài thi. Đâu còn những cuộc họp vui, anh Triết đàn cho tôi hát dưới bụi ngọc lan trước sân. Bắt đầu ngày mai tôi sắp xa tất cả rồi. Tôi không muốn nghĩ tiếp nữa vì sợ không đủ can đảm để ra đi... Tiếng mẹ gọi vào nhà dọn sách vở vào thùng làm tôi sợ tỉnh, lững thững vào nhà, suốt đêm ấy tôi khóc một mình...

Sáng hôm sau tôi xa K. G. Xe chuyển bánh, tôi thấy mắt mình mờ đi qua màng lệ. Lốp bụi lơ mờ để lại, loáng thoáng tôi thấy bóng anh Triết chở Thụy trên xe, có lẽ đến nhà để rủ tôi đi học như mọi ngày. Tôi với nhìn theo, định gọi nhưng miệng tôi bị chặn lại. Chuyến xe mang gia đình tôi đi thật. Kỷ niệm những ngày còn ở K.G. ơi ! ta chào mi. Giã từ anh Triết, nhỏ Thụy, con đường TĐ ; bãi biển buổi chiều và... còn thật nhiều nữa. Tất cả cho trọn về K.G. yêu dấu đó !

NGUYỄN THÚY HỒNG

ĐÃ CÓ BÁN TẠI CÁC HIỆU SÁCH TRÊN TOÀN QUỐC :

THỬ HÒA ĐIỀU SỐNG

của nhà văn VÕ ĐÌNH CƯỜNG

- Một tác phẩm tư tưởng đặc sắc dành riêng cho lứa tuổi đôi mươi đang băn khoăn trước ngưỡng cửa đời và đang khát khao đi tìm cho mình một nghĩa sống.
- Một thể văn điêu luyện, vô cùng lôi cuốn, đã đứng vững qua mọi biến chuyển và thử thách của thời gian (tục bản lần thứ tám).
- Một quyển sách đẹp, dành cho người yêu sách quý, in toàn trên giấy croquis.

sách do nhà AN TIÊM xuất bản
nhà ĐỒNG NAI tổng phát hành

truyện dài DUYÊN ANH

Viên ngọc trai ấy, có phải bây giờ tôi mới ước ao được nâng niu, ấp ủ đâu. Hồi còn là cô nữ sinh lớp đệ nhất của trường Trưng Vương, mỗi sáng sớm thả dài trên con đường Nguyễn Bình Khiêm lúc nào cũng lãng đãng sương thu, lúc nào cũng mơ hồ như đang mùa thu, tôi đã ước ao bắt gặp một cảm giác lạ hiện ra từ lớp sương huyền ảo. Một cảm giác lạ ngày xưa hay viên ngọc trai hôm nay chỉ là cách nói cho bớt xấu hổ với mình, cho đôi má au đỏ chút chút và cho trái tim đập nhanh thêm khoảnh khắc. Đúng nhất, phải nói một chàng trai ta thường thấy trong tiểu thuyết tình yêu lý tưởng, ta thường thấy trong chiêm bao. Nữ sinh chúa mơ mộng. « Mơ mộng là nghề của nữ sinh », một nhà văn đã viết thế. Tôi không hiểu nữ sinh các trường Đồng Khánh ở Huế, Lê Văn Duyệt ở Gia Định, Gia Long ở Sài Gòn và các trường nữ ở Nha Trang, Mỹ Tho... mơ mộng đến cái độ nào. Chứ riêng trường tôi, cái truyền thống mơ mộng có từ thuở Trưng Vương còn ở Hà Nội. Trưng Trắc, người đàn bà mơ mộng tự nghìn năm trước, người đàn bà yêu thiết tha tự nghìn năm trước. Không mơ mộng sao dám dấy binh hồi tội Tô Định. Không yêu sao dám vì Thi Sách trả thù bọn làm đứt đoạn tình yêu. Tôi nghĩ mỗi nữ sinh Trưng Vương là một cõi mơ, là một bến mơ, một suối mơ, một cầu mơ khi cô nàng biết thú nổi thú cấp sách thả dài trên con đường Nguyễn Bình Khiêm vào sáng sớm tinh sương và mơ hồ cảm mình đang đến trường với mùa thu đến cùng trời đất. Nhưng nếu nữ sinh là chúa mơ mộng thì nữ sinh viên cũng là chúa mơ mộng. Khoảng cách giữa tôi nữ sinh và tôi sinh viên thật ngắn ngủi. Vậy nên nói con gái chúa mơ mộng. Mơ mộng là nghề của con gái. Khoảng cách giữa người con gái với người đàn bà mới thăm thẳm. Thuở đó, mùa hoa đã tàn hay đã kết trái. Và một nữ sĩ tiền chiến, Tôn Nữ Thu Hồng, đã an bài định mệnh cho hoa và trái không mấy may sai lầm. Hoa nồng hương mà trái lấm khi chưa. Con gái là hoa. Đàn bà là trái. Trái chưa. Hoa nồng hương. Hoa

ngát hương. Tôi muốn, trong thuở hoa, con gái phải là hoa khuê các, loài hoa nở trên cành thật cao để lũ bướm kiêu Vinh khó lòng bay lên đậu. Đời con gái có một thời yêu song chỉ có một lần rung động. Tôi chợt nhớ một mẩu văn đã đọc ở *Cổ Học Tinh Hoa*. Chuyện kể một người xa xứ lâu ngày, lâu đến nỗi quên cả quê hương mình. Ông ta theo đoàn lái buôn hồi hương. Qua nước X, người ta bảo đây là quê hương của ông ta. Ông ta vội vàng gục xuống đất mà khóc. Khóc chán, người ta mới nói chưa phải quê ông. Rồi qua vài nơi khác, người ta vẫn chơi cái trò xi gạt ông ta. Ông vẫn khóc. Chừng về đúng quê hương mình thì ông ta đã cạn nước mắt, hết khóc nôi. Hết rung động nôi. Mẩu văn mang một ý nghĩa nào đó, tôi chẳng cần biết. Nhưng tôi muốn đem áp dụng vào tình yêu. Nếu cứ yêu để mà yêu, sẽ có lần ta hết rung động vì tình yên, thử ngọc trai tình yêu tôi ước ao bắt ngờ bắt gặp.

Phượng không hiểu nổi tôi, không bao giờ con nhỏ có thể hiểu nổi tôi. Mỗi đứa chúng tôi có một thế giới riêng. Không đứa nào bắt bạn mình phải sống như mình, phải nhập vào thế giới của mình. Đùa bỡn nhau nhẹ nhàng, thế thôi. « Khỏi bằng, mi lạnh lùng quá, Nhị ạ »! Tôi buồn cười. Tôi cười thành tiếng. Và tôi vô phòng tắm, sửa soạn ra bãi. Tưởng tượng bãi biển sáng nay, bãi biển trưa nay, bãi biển chiều nay. Tưởng tượng một vết đau êm ái đọng giữa bàn chân mềm mại của mình. Tưởng tượng cái làm nên vết đau là viên ngọc trai. Tôi đã thấy trái tim mình được vuốt ve và tâm hồn mình đang xa khơi.

Vinh và đám bạn trai của hắn đã tới. Họ ồn ào dưới phòng khách cùng với điệu nhạc kích động mở lớn. Tôi biết, trong bọn họ, đôi kẻ đương nhún nhảy theo điệu nhạc. Và sẵn sàng hát theo ca sĩ. Hát bằng tiếng Mỹ. Cổ tình uốn giọng cho giống giọng Mỹ. Đó là một nỗi buồn. Nỗi buồn đó đang bủa vây thế hệ tuổi trẻ này, đang bủa vây quê này. Muốn thấu rõ, chỉ cần ghé Viện Khoa Học Giáo Dục Sài Gòn vào một chủ nhật. Dù vào cửa miễn phí, dù nơi ngồi thoải mái, những người tuổi trẻ chịu khó đến nghe những nhà văn danh tiếng, những người thân lập thân thành công rực rỡ ở đời, những tiến sĩ tâm lý giáo dục nói về những kinh nghiệm chuẩn bị vào đời, có thể đếm được không quá năm chục. Nhưng ở các rạp chiếu bóng trình chiếu phim quyền chưởng Trung Hoa với « thần tượng » Khương Đại Vệ, « ngẫu tượng » Lý Tiểu Long, tuổi trẻ chen nhau toát mồ hôi mua vé vô coi đấm đá! Tuổi trẻ hôm nay không thích được hướng dẫn chuẩn bị vào đời. Một phần lỗi lầm là do quý vị giáo sư triết lý ở lớp chót của bậc trung học đã không giúp họ chuẩn bị vào đời. Giáo sư triết lý cổ tình quên rằng từ một học sinh trở thành một sinh viên là người tuổi trẻ đã nhập thế cuộc. Triết lý dạy người tuổi trẻ vào đời, dạy người tuổi trẻ làm người, nên người, sống cho ra người. Triết lý không bao giờ là những bài luận mẫu học thuộc như loài vẹt và thi trúng tử. Và để những cuốn luận triết học và tác giả của chúng hãnh diện quảng cáo trên báo chí mình là giáo sư triết học ăn khách nhất Việt Nam, mấy kỳ thi liên bài của mình trúng

tử ! Một số bậc thầy đang phô trương cái uy thế trúng tử của mình với học trò. Công khai phô trương. Và tuổi trẻ có lỗi lầm, không phải hoàn toàn lỗi ở họ. Mà vì họ đã bị cấy trên những mảnh đất xấu.

Tôi thấy chúng tôi thiệt thòi đủ thứ. Tuổi trẻ khắp nơi đã tiến vọt, ở bất cứ không gian nào, tuổi trẻ cũng là một đáng nể, đáng được què hương họ tin cậy. Từ ông tiến sĩ Kissinger đến cậu « kỳ vương » Fisher đều trẻ, đều đã đẩy thế hệ cáo già vào bóng tối quên lãng. Chẳng lạ. Bởi Kissinger hay Kennedy xuất thân từ đại học Havard, nơi không hề có cao học dạy cử nhân, cử nhân dạy cử nhân hay tú tài dạy cử nhân ! Ở nước tôi khi tuổi trẻ khát khao những chân trời mới thì các bậc thầy, các bậc đàn anh đã bằng lòng dừng bước giang hồ, bằng lòng định cư kiến thức của mình một chỗ. Cái câu « Nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân » chỉ còn là câu làm cảnh. Giáo Dục Việt Nam thiếu sáng tạo. Chỉ là mô phỏng sửa đổi. Nó đứng lại. Nó chôn chân một chỗ, Và nó thích ngoảnh mặt nhìn quá khứ. Hãy tìm đọc tất cả những cuốn Giảng văn đi ! Tất cả đều bị ám ảnh bởi bộ *Việt Nam Văn Học Sử Yếu* của Dương Quảng Hàm. Tất cả là vệ tinh quay chung quanh một hành tinh cũ kỹ. Như trái đất quay chung quanh mặt trời. Tưởng tượng người tuổi trẻ ngồi trong lớp học nghiêm túc nghe ông thầy giảng về sự tiêu sấu bằng rượu của Cao Bá Quát, giảng về Tản Đà say, Tản Đà ngông, Tản Đà chơi (nghe năm này qua năm nọ một nhịp điệu buồn tênh) khi ngoài đời, người ta đang kêu gọi tuổi trẻ dấn thân, tuổi trẻ thức dậy lên đường chiến đấu mới rõ sự mỉa mai chua xót. Người tuổi trẻ Việt Nam đã chuẩn bị vào đời bằng... hành trang : *Ba vạn sáu ngàn ngày là mấy, Cảnh phù du trông thấy cũng nực cười. Thôi công đâu mua chuốc sự đời, Tiêu khiển một vài chung lếu láo...* Tư tưởng yếm thế được nhồi vào những bộ óc dễ kích động, chắc chắn, đã làm suy yếu những thế hệ thanh niên tiếp nối. Nhưng tuổi trẻ vẫn tiếp tục uống rượu tiêu sấu bằng văn chương với Cao Bá Quát, với Tản Đà để vào đời uống rượu, hút thuốc lá ở các quán rượu. Đều vào đời mang đủ vẻ lơ lửng múa rối. Và rồi cũng có lần cảm thấy... cô đơn ! Như Vinh và đám bạn của hắn, chẳng hạn.

Phượng đã sửa soạn xong. Con nhỏ kéo tôi xuống nhà. Nó ghé tai tôi : « Mi bớt cay đắng với thằng em họ tao một chút. Để nó hầu hạ mi chứ ». Tôi cười. Vừa gặp tôi, cái « Đám nhân loại » Vinh đang ồn ào bỗng im lặng. Vinh dập vùi điệu thuốc, đơn đả hỏi tôi :

— Đêm qua Nhị ngủ ngon chứ ?

Tôi đáp :

— Cám ơn.

Phượng nhìn tôi, nhăn mặt. Tôi mỉm cười :

— Cám ơn anh Vinh, tôi ngủ được thôi, ngon thì ngon vừa vừa.

Vinh sung sướng câu nói đùa bỡn của tôi. Hắn nói :

— Tôi tưởng Nhị nhớ nhà, khó ngủ.

Tôi nhún vai :

— Mình lớn rồi, nếu nhớ thì đó là nỗi nhớ khác, không phải nhớ nhà.

Vinh tươi tỉnh. Hắn đã quên chuyện hôm qua ở Frégate. Hắn dễ quên. Một đức tính nên chấp nhận. Nhưng ta không thể dễ quên những lời nói xúc phạm đến ta mà sau đó thiếu một lời xin lỗi.

— Nhị có nỗi nhớ khác ?

— Có chứ.

— Mới hay lâu rồi ?

— Mới. Khởi sự từ Nha Trang.

— Tôi cũng vừa có nỗi nhớ khởi sự từ Nha Trang.

— Thế à ?

— Sẽ có dịp tôi kể nỗi nhớ cho Nhị nghe.

Phượng xen vô :

— Nhị thích tất cả mọi sự ngăn ngủi. Nỗi nhớ của Vinh nên kể ngăn ngủi. Và mái tóc của Vinh càng nên ngăn ngủi hơn.

Vinh đưa tay vuốt tóc :

— Nhị không ưa híp pi.

Tôi lắc đầu :

— Tinh thần híp pi cao siêu lắm, tôi rất ưa, chỉ tiếc không theo nổi. Nếu tôi híp pi, có nghĩa là tôi khoác cái vỏ híp pi. Tôi sẽ mặc cái mini-jupe, cái áo đầy rần rết, cóc nhái, đeo cái giầy lưng đồng như cái xích chân nô lệ thời Trung cổ, bó chân bằng kiềng giầy quái đản, xách cái bóp in hình The Beatles và khi ở ngoài đời về nhà, tôi vẫn ăn cơm với rau muống luộc ! Phiên cho híp pi Việt Nam là họ cần đem theo thẻ căn cước, giấy hoãn dịch, thẻ Nhân Dân Tự vệ. Ta chưa thoát nổi những phiên muộn nhỏ bé đó, ta khó lòng trở thành híp pi. Ở Việt Nam không có híp pi. Ở Việt Nam chỉ có cái vỏ híp pi. Nếu híp pi là con ốc trôi dạt trên bãi cát, híp pi Việt Nam là con ốc chết, là cái vỏ. Con ốc mới chừa đựng trong lòng nó cả sóng gió của đại dương, chứ cái vỏ ốc thì chỉ chứa nổi cát, đầy đặc cát.

Vinh dục tôi :

— Nhị nói tiếp đi !

Tôi ngó Phượng. Con nhỏ gật đầu.

— Híp pi Việt Nam tôi đã hiểu, rõ nhất, tôi nghĩ tôi không sai lắm, là bọn con trai con gái tụ tập ở hàng rào sắt trước cửa rạp chiếu bóng Rex. Lũ con trai đến trước. Lũ con gái đến sau. Khi tới, lũ con gái chưa hiện hình híp pi. Họ xách theo cái túi giấy, trong đó, chừa giầy, giầy lưng, quần áo. Họ quây lại, thay quần áo. Từng đứa. Và lát sau, thành phố Sài Gòn có bấy híp pi quái đản, què kệch đứng nói toàn chuyện mất dạy. Đến khuya mới chia tay nhau.

Vinh nói :

— Nhị có thể trở thành vị nữ mục sư Tin Lành.

Tôi hỏi :

— Tại sao tôi không thể là một di phước, một ni cô ?

Phượng vỗ vai tôi :

— Nữ mục sư Tin Lành được phép lấy chồng !

Vinh lắng chuyện :

— Chúng mình ra bãi thôi. Đã có nắng rồi đó.

Tất cả rời phòng khách. Bản nhạc kích động cuối cùng đã dứt. Vinh tắt máy. Chúng tôi ra sân. Phượng đề nghị :

— Mọi người lên xe của tôi. Để Vinh chở riêng Nhị.

Không ai phản đối. Vinh lẳng xăng mở cửa xe mời tôi lên. Cái vẻ « nịnh đầm » của hắn hơi hơi dễ thương. Lát sau, hai chiếc xe hơi thể thao đã rời căn biệt thự mùa hè. Vinh dẫn đầu. Chiếc Honda màu đỏ của hắn nổi nhất Nha Trang, chỉ thua chiếc Mazda 616 màu vermillon của Phượng. Xe của Phượng, có lẽ, là chiếc xe duy nhất ở Việt Nam. Nó vừa được nhập cảng và đem ra Nha Trang cách đây vài hôm. Vinh ấn nút máy thu thanh. Chiếc kim đỏ tự động tìm đài. Vinh hỏi tôi :

— Nhị thích nhạc Brahms ?

Cái anh chàng này ham trò quá. Hắn « thường » tên một cuốn tiểu thuyết của Françoise Sagan « Aimez - vous Brahms » để hỏi tôi. Tôi vờ :

— Brahms nào ?

Vinh xuống giọng :

— Chắc tôi có vẻ lỗ bịch với Nhị ? Tôi chưa lỗ bịch với ai. Chưa ai nữ khinh thường tôi, trừ Nhị. Tôi xin Nhị bớt khinh thường tôi một chút.

Tôi ái ngại nói :

— Không phải lỗi tại tôi đâu, anh Vinh ạ ! Tôi sống ở một thế giới khác, thế giới lấy sự chân thành đối đãi lẫn nhau chứ không lấy sự phù phiếm phô trương.

Vinh vội tắt máy khi nhạc vừa trở lại :

— Tôi sẽ cố gắng hòa đồng với thế giới của Nhị. Cũng không phải lỗi tại tôi thích phô trương sự phù phiếm. Chắc tại tôi là con nhà giàu.

Tôi cười nhẹ :

— Gia đình anh chưa giàu bằng gia đình nhà Kennedy bên Mỹ đâu.

— Nhị khuyên tôi nên sống ra sao ?

— Sống rất khó, làm thế nào tôi dám khuyên anh. Chính tôi, tôi cũng chưa hiểu mình nên sống ra sao. Đôi khi tôi ngỡ tôi đã nặng lời với anh chỉ vì tôi mang cái mặc cảm không đầy đủ vật chất như anh. Vậy điều tốt nhất làm những ngày chúng ta gửi gắm nhau ở Nha Trang cho thân mật, chúng ta nên ít nói với nhau về bất cứ chuyện gì.

Vinh im lặng. Chúng tôi đã tới bãi biển. Tôi giúp Vinh xóa bỏ ý nghĩ tôi khinh thường hắn bằng cách tạo ra cái mặc cảm thua kém. Vinh không hài lòng lắm. Nhưng hắn đã im lặng, Phượng nói đúng. Vinh đã « mét » tôi. Hắn không mở cửa xe, nhảy ra khỏi xe và chạy sang phía tôi mở cửa mời tôi xuống. Vinh nhỏ nhẹ :

— Khổ một điều là tôi ước ao được nói với Nhị mọi thứ chuyện.
(còn nữa)

của trường phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Cha vừa nói. Vừa đi đi lại lại. Đại đoán thấy mặt cha trong những lúc không vui. Cặp lông mày, lúc nhướng lên, lúc nhíu lại. Những đường gân nổi lên ở cằm. Cái miệng mím chặt. Cha đang như thế. Trong phòng. Câu chuyện của người lớn căng thẳng, đầy ắp chất nổ. Đại đứng chôn chân, nghe bằng vành tai thất thần, hồi hộp.

Một phút, rồi mẹ :

— Em cũng thấy như thế.

Giọng mẹ vẫn dịu dàng như bao giờ. Nhưng cương quyết :

— Tình trạng này đúng là không kéo dài mãi được.

Cha :

— Em muốn thế nào ?

Mẹ :

— Anh muốn chứ không phải em muốn. Anh muốn gì thì anh biết. Anh ước nói thẳng, tại sao còn hỏi ?

— Thì nói thẳng. Chúng mình phải ly dị.

Ly dị. Cha mẹ tính ly dị ? Chuyện gì chuyện động trời. Tin gì tin sét đánh. Đại ngăn người, cái miệng lại há hốc, như cái miệng không mở mau, Đại thở hết được, căng chân chột run rẩy, phải tựa lưng vào tường. Vậy mà hai chữ ly dị thực ra mới chỉ gọi lên trong cõi đầu óc ngu ngơ đơn giản của Đại một ý niệm mơ hồ. Về những thâm kịch của người lớn còn xa tắp, còn lạ hoắc với phán đoán thơ ấu. Đại lơ mơ hiểu được ly dị là một chuyện buồn là qua vẻ buồn của thằng Tích. Tích là bạn cùng bàn với Đại một thời kỳ. Tích thôi học rồi, ở đâu bây giờ Đại không hay biết. Đầu năm học, Tích là đứa học trò ồn ào, vui nhộn nhất lớp. Chưa thấy

mặt đã thấy tiếng. Thoạt thấy mặt đã thấy cười. Cái nguồn vui trong Tích tràn đầy một giọng suối mát. Hàng ngày, Tích chờ cái ngọn suối vui đời ấy tới trường thể hiện nó ra bằng ánh mắt lúc nào cũng lấp lánh, cái miệng lúc nào cũng toé toét, giọng khàn khàn vọt đực, hơi ngấn bằng gang tay mà Tích phình ngực, hát ồm ồm suốt ngày, làm khổ mọi lỗ tai bè bạn. Vui tự trong lòng trong dạ, thấy người đã thấy vui như vậy mà thỉnh thoảng một buổi đến trường, Đại thấy Tích buồn. Vành mắt cúp xuống, cái miệng ngậm chặt, Tích không hát nữa. Ngọn suối vui đã tắt cái âm thanh róc rách tuôn chảy không ngừng. Tích biến tướng hoàn toàn. Như sau một cơn đau thập tử nhất sinh, cái hồn chưa khôi phục được hình dáng cũ.

Đại trêu bạn :

— Sao hôm nay mày không hát nữa, Tích ?

Tích lắc đầu, khoác tay Đại, đi quanh sân nói chuyện buồn mới. Hết mấy vòng cây, qua nhiều bóng lá, Đại mới hiểu là cha mẹ Tích đã rời nhau, được tòa cho ly dị. Tòa án. Chia cửa. Chia con. Những danh từ lạ hoắc khác, lĩnh hội vào đầu lại bật văng trở lại, hình dung không ra tưởng tượng cũng chẳng thành. Chỉ biết Tích tâm sự bố mẹ đã ly dị, nhà cửa tan hoang. Tích phải nghỉ học, Tích buồn rười, nước mắt chạy quanh.

Nếu cha mẹ cũng ly dị, Đại cũng như Tích sao ? Giả thuyết làm Đại hết hồn, lắng tai nghe tiếp. Tiếng mẹ :

— Con cái chúng ta sẽ như thế nào ?

Im lặng. Rồi tiếng cha :

— Bố mẹ không ra làm sao, con cái cũng không ra gì hết.

Sự tức giận ở cha chừng như đã lên tới cực điểm. Một chiếc ly được ném xuống, vỡ tan trên nền nhà. Đại mở vội cửa vào phòng không dám đứng ngoài nghe trộm nữa. Mầu xám phủ dần xuống, từng lớp vô hình, từ đêm đó. Trên hết thảy. Trên những ngọn cỏ ngoài vườn, những chùm hoa đầu cành. Trên những đồ đạc, xuống hai chị em. Những bữa cơm ăn mau cho xong. Cha ngồi ở đầu bàn, mắt nhìn thẳng nét mặt khép kín, cứng, lạnh trong niềm đau trói chặt. Hai chị em cúi gằm xuống bát, lăm lét nhìn nhau. Bữa ăn không ngon, đôi đứa cái bát cũng buồn phiền. Ăn xong hai chị em kéo nhau lên phòng. Đóng cửa lại. Bàn tán. Đặt vội nhau những câu hỏi về cái tình trạng cha mẹ lạnh nhạt. Chị Nhị cũng chẳng biết gì hơn Đại. Chuyện người lớn cuối cùng vẫn là cái hình bóng lung linh, chập chờn phía bên kia một màn khói mù sương.

Cánh cửa hé mở. Nhị đi ra. Đưa con gái vừa ra khỏi giường, cặp mắt hấp hay còn nặng trĩu giấc ngủ. Tóc Nhị thả dài, gần đụng tới vai. Rừng tóc phủ kín hai gò má, làm gầy hẳn khuôn mặt. Bộ đồ ngủ sặc sỡ, những bông hoa màu xám nhạt nở trên nền vải xanh, mang theo ra hành lang cái thân mật tinh khiết của một phòng ngủ trẻ thơ. Nhị đi đất. Hai gót chân

trắng hồng, nhỏ nhắn. Nhị ôm trong tay một con cúp bể. Con cúp bể da nâu, mắt xanh màu biển khơi. Những sợi tóc thừa, cứng của cúp bể đổ cách, tương phản hẳn với màu tóc Nhị đen ánh. Nhị bước mấy bước vô định trong vùng ánh sáng dội đập. Nó nhìn thấy cái cần câu dựng trên tường. Con cúp bể ôm chặt trước ngực, Nhị lảng lảng đến ngồi xuống cạnh Đại. Hai đứa nhỏ cùng tựa lưng vào tường, duỗi thẳng chân, nhìn ra cổng. Một phút im lặng. Từng thân nặng lòng trong từng thân cỏ. Đoán thấy những thân cỏ nóng lặn. Và buổi sáng Chủ nhật, không tiếng, quay từng vòng, thật chậm.

— Mày đi câu ?

Đại ngược mắt nhìn lên cái cần câu vàng ngà, không đáp. Không phải Đại không muốn trò chuyện với chị. Chỉ là đầu óc Đại đang ngu ngơ trải phẳng. Như một giải nắng khuất. Và giải nắng khuất không có gì để nói. Trong cái cạn kiệt của ý nghĩ, chỉ còn một vài bóng cá xa vời bơi lội, rồi mất hút.

— Đại, tao hỏi.

Đại gắt, như đã nói rồi còn phải nói lại :

— Thì đi câu mà.

— Với ai ?

— Thăng Ban.

Mọi lần, Đại làm gì, Nhị không hay. Đại đi cả buổi, lui húi với những trò chơi kỳ quặc của Đại, Nhị cũng mặc. Cùng một thế giới tuổi nhỏ, nhưng phía chị, phía em, đã ngăn chia thành hai thế giới riêng tây. Đồ chơi của Nhị, chất riêng một góc phòng. Đồ chơi của Đại ở cái góc đối diện. Đám bạn bè của Đại đến nhà, Nhị chẳng có cảm tình với đứa nào hết. Thăng nào thăng nấy mặt mũi đen nhem. Chúng gọi Đại ời ời từ ngoài cổng, ngó Nhị trần trối, không một lần chào hỏi. Nhị giận lắm. Bạn Đại, đúng là một lũ ngạo ngược mọi dợ. Chúng thiếu vắng hoàn toàn mọi lịch sự tối thiểu đối với phụ nữ. Đại biết Nhị không có cảm tình với bạn mình. Nó trả đũa, ra đầu ra đũa. Nhiều buổi sáng, Hoàn đến chờ Nhị để đi nhờ xe đến trường cùng, Đại mở cổng quát đuổi, khiến Hoàn bật khóc.

Hai chị em xung khắc thường thường. Cha mẹ thường thường phải làm trọng tài. Vậy mà, sáng nay, Nhị đã nhìn em bằng cặp mắt của một thiện cảm mới. Nhị thấy gần Đại hơn, như cái gần của bốn cẳng chân song song, hai bờ lưng đang tựa chung vào một nền tường. Nhà vắng quá. Chính sự vắng lặng khác thường đã làm Nhị thức giấc. Nhị đi qua một phòng ăn im lìm, một phòng khách hoang vắng, đã tưởng nhà không còn ai. Ra tới hành lang, mừng quá thấy Đại đang còn đó.

— Mày đừng đi câu nữa.

Đại nhìn sang chị, hoài nghi :

— Sao không đi ?

— Hôm nay, không có cá đâu.

(còn nữa)

những ngày mưa mùa này • ngụy ngữ

(Tiếp theo trang 7)

vài ba đôi mắt đang quay ngó tôi. Mưa lất phất, nước mưa chấm đều trên cái bì thư nằm ngoài cùng làm bằng giấy màu xanh có hình vẽ chiếc phi cơ trên hàng chữ Par Avion : thư Trang.

... Em rời TV lên VT đã bốn hôm nay. Đang ở nhà O. Mỗi buổi chiều em một mình lên đồi. Đồi có nhiều sim chín hơn bữa trước. Chiều nay, một mình ngồi trên thành mộ, buồn tay hái mấy trái sim ăn, không dùng nhớ câu thơ của ông nào đó ngày trước em đã nhiều lần nghe, và đã đọc thấy trong tập vở chép thơ của chị Trúc : « em ăn hộ trái sim này, mai sau sim chín nhớ ngày lại lên ». Không nhớ ai là tác giả và em cũng chẳng rõ câu thơ có phải vậy không. Nhưng buồn quá. Buồn không cách nào chịu đựng được nữa. Trái sim ngậm nguyên trong miệng, em ngồi vò tay ôm gối khóc một mình. Sao đất cỏ mệnh mỏng hoang vắng thế này anh. Lão sao bây giờ bọn em thức gọi nhau dậy, dắt nhau về, mời nhau ăn một trái sim, Sao chẳng cho em chết đi như cô gái trong bài thơ « màu tím hoa sim ». Thôi bây giờ còn gì nữa đâu. Em khóc một mình, khóc mãi. Khóc và oán hận hết thấy, kể cả anh. Sao anh không viết thư cho em. Em mong thư anh lắm, hãy viết cho em đọc, bất cứ viết về chuyện gì. Chẳng lẽ anh đã quên địa chỉ hay đã lỡ đăng quên mất cả em.

Anh ạ, mai em về lại TV, về rồi...

Mưa lất phất làm nhoè giòng chữ ghi tên người nhận ngoài bì, và nước mắt, từng chấm lớn, rải rác rơi làm nhoè những giòng chữ nghiêng nghiêng hao hụt trên lá thư giấy vở học trò. Trang, con bé mới 18 tuổi, mới đổ xong tú tài năm vừa qua, chắc chắn khi nét nó vừa viết vừa khóc và viết bằng cây bút chép bài mực xấu.

Đêm, ở trại, với áo quần ẩm ướt, hai bàn chân trần lạnh ngắt, tôi lấy giấy định viết trả lời cho Trang vài giòng nhưng cầm viết ngồi hút thuốc nhìn màu giấy trắng xóa trên mặt bàn một lúc rồi lại thôi. Chẳng có gì để viết. Hơn nữa tôi sắp đổi nhà trọ, chưa biết nhà mới sẽ thuê ở chỗ nào, địa chỉ ra sao.

IV

Thêm lần đổi nhà trọ này nữa để chừng tôi đã đổi gần mười lần trong suốt hơn ba năm.

Hơn ba năm, khoảng thời gian điệp trùng qua bao nhiêu ngày mưa tháng nắng ở các xứ xa khác nhưng nơi đây vẫn chỉ là một mùa thu mỏng lung bóng rợp. Bóng che trên những con đường, những mái thấp, những góc phố, những bao lon, những quán cà phê, những tiệm cơm, những lưng

đồi, những bờ suối, những hồ ao. Bao nhiêu lối mòn rì rào tiếng gió chậm rãi đi không kịp chiều. Bao nhiêu đêm khuya sương bít trắng rạng đông. Tôi giữa bóng rợp đó, trên những lối mòn lang thang, giữa sương khuya muộn, vui cười với đám bạn bè trai gái, lo lắng nghe tin có bão lụt thiên tai ở quê hương.

Và, để dần sự nôn nóng xuống, không cách nào hơn là thay đổi chỗ trọ. Hết nơi này sang nơi kia, hết năm này đến năm nọ. Thay, thay, thay mãi. Thay đổi riết rồi sự thay đổi đó cũng trở thành một thứ trò chơi luôn.

Bây giờ, tháng chín, tôi lại lập lại trò chơi đó, ngỡ là để vui hơn chút đỉnh không ngờ lại buồn đến nỗi không chịu đựng được nữa. Bởi tất cả đã khác. Bây giờ bão dữ. Tôi không còn đầm ấm cúi đầu vào nhật báo. Tôi lạ hẳn hôm qua, buồn bã gấp trăm lần hôm kia hôm trước.

Hơn ba năm, khoảng thời gian đã rồi, ngoài đầu trông lui là một nẻo dài ngút, dài đến phát rùng mình.

Thôi nhé, hãy đốt hết những trang giấy viết rồi. Làm sao biết căn nhà tôi thuê ngày đầu thuê mới tới bây giờ đã qua bao nhiêu chủ ?

V

Tháng chín, mùa thu, Không còn hoa hồng trong vườn, chợ chỉ bán rất hoa cúc, hoa cúc tím, trắng, vàng, đỏ non, và hoa huệ, lay-ơn. Đã 50 ngày qua với hai bó hoa huệ trắng nở tươi, Quỳnh đứng vui cười chọn mua ở chợ TĐ. Mẹ tôi kể tôi được sinh vào giữa tháng chín, trên sông BN, trong đêm mưa, và có phải có một cơn mưa nào đó mưa mãi từ đêm mẹ vật vã đau đớn trên giòng sông tắm tối đến bây giờ. Mưa, nạn khiếp nhất là phải ướt giày, đôi giày trận quá cũ, bước qua những vũng lầy, nước thấm vào tận vớ, buốt lạnh hai chân, tóc dính bết xuống trán. Bốn ngày mưa, tôi đốt rề-sô hong cháy mất hai đôi vớ. Cháy nhưng tạm thời còn dùng được, giữ lại. Còn những bài thơ rời, hoặc đã tìm ra hoặc đang chưa tìm thấy, hãy gom lại hết, đốt đi.

Trang, trong những ngày cuối cùng ở thành phố cao nguyên quanh năm chịu bão từ các xứ khác thời rớt tới này, chắc hẳn anh sẽ viết một lá thư cho em. Hẳn khá dài — nếu rảnh rỗi và vui tay — để nói một điều mà bây giờ — rảnh nhưng không vui tay — có thể tóm tắt như sau : Loài người có hai giống, giống nam và giống nữ, cả hai giống chung sống với nhau trên mặt đất trần gian lại chia làm hai bọn : bọn đi qua và bọn đi xuống. Qua và xuống ở đây là qua cuộc đời. Qua như bóng chim chóc, nhẹ nhàng, thoát nhanh ; còn xuống : nặng nề phiền tạp vô cùng. Tạm thời gọn ghẽ chừng đó.

Và hẳn cũng nên nói thêm : em ở bọn thứ hai, bọn đi xuống. Nhất định thế. Như anh, em đang nghe ngày một nặng dần trên vai và biết sẽ chẳng còn bao lâu nữa sẽ có một mùa thu mình tóc bạc trắng đầu, có vơ vẩn nhắc lại chuyện hôm nay sẽ nhắc với hai tiếng dẫn nhập : ngày xưa.

NGUYỄN NGỮ

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● **CHÂU MINH VIỆT** (Phước Long) : Tòa soạn không nhận bán sách theo đường bưu điện. Những sách do Tuổi Ngọc xuất bản đều được giao cho các nhà tổng phát hành. Nền không có bản thư mục sách xuất bản, ông ạ.

● **NGUYỄN VĂN HÙNG** (Mỹ Tho) : 1- Tuổi Ngọc đã đóng xong đến bộ VI. Giá 6 bộ là 3750 đồng tính luôn cước phí bảo đảm. Gửi bưu phiếu bảo đảm đề tên ông Đặng Xuân Côn. 2- Được. 3- Anh không biết « có ý kiến » như thế nào đây. Em thông cảm nhé.

● **NGUYỄN THỊ CHI HƯƠNG** (Saigon) : Số báo đó đã hết từ lâu rồi.

● **PHẠM NGỌC THÀNH** (Kiên Giang) : Vì thư nhiều quá, tòa soạn phải trả lời theo thứ tự. Nhất là các mục NTA, BML, KV quá nhiều thư. Rán chờ và đừng nản nhé.

● **NGÔ THỊ HÙNG** và **NGUYỄN THỊ XUÂN DUNG** (Gia Định) : Không còn một số 70 nào cả, cháu ạ.

● **NGUYỄN TIẾN CUNG** (Định An) : Không có gì khó khăn lắm đâu. Mong những sáng tác mới của bạn. Chúng tôi không được rõ về tập nhạc đó, bạn cảm phiền nhé.

● **TỊNH HUYỀN** (Saigon) : Đã đọc hết lá thư 9 trang của em. Anh cảm động về những gì em viết về anh, về công việc anh đã và đang làm. Vâng anh cũng biết những điều em nêu ra chứ. Nhưng biết làm sao hơn, khi mà tài sức mình có hạn.

● **DU MINH** (Đà Nẵng) : Bài viết một mặt giấy gửi về tòa soạn đề « Tuần báo Tuổi Ngọc ». Ngoài bì nhớ đề tên mục mình muốn viết, như Thơ, Văn...

● **ĐÀO NGỌC ĐẦY** (KBC 6645) : Bạn cứ vẽ gửi về. Tôi cũng như bạn vậy thôi.

● **LÊ THY HOA** (Đà Nẵng) : Làm báo nhọc lắm cháu ơi. Những điều nhận xét của cháu có phần đúng. Rán học đề làm nhà giáo, chứ đừng thêm làm nhà báo. Cháu cứ viết gửi về.

● **ĐÔNG HẠNH** (Saigon) : Bút hiệu đó được rồi, không trùng với ai đâu.

● **TRƯỜNG THOẠI** (Long Xuyên) : Muốn mua cả 3 cuốn đặc biệt đó, cháu gửi bưu phiếu bảo đảm 1000 đồng đề tên Đặng Xuân Côn. Về bài thơ phò nhạc đó chú không được rõ.

● **HUY MINH** (Đà Lạt) : Tòa soạn đang lưu ý kỹ về những vấn đề thuộc kỹ thuật. Đã thay chữ mới rõ ràng hơn nhưng tới typo vẫn chưa tránh được. Anh vẫn mong nó sẽ hoàn hảo hơn khi tòa soạn đầy đủ nhân viên.

● **HOÀNG VĂN** (Tuy Hòa) : Số Tiếng Thu đã phát hành rồi, tòa soạn vẫn mong được đề nghị những số chủ đề và sự đóng góp bài vở của độc giả. Có dịp về Saigon mời bạn ghé tòa soạn chơi.

● **DU HẠ** (Đà Lạt) : Có nhận đủ thư và bài của Hạ. Gì mà « như đi mua vé số » nghe ghê vậy. Vẫn nhớ chứ, Mong thư như đã hứa. Thân.

đang theo dõi truyện dài « TÔI VÀ EM », hãy tìm đọc trước :

CHUYỆN HAI NGƯỜI

truyện của

HOÀNG NGỌC TUẤN

AN TIỀM xuất bản. Giá : 260 đồng
Đã phát hành khắp nơi

● **LATR** (Huế), **HỒNG HẠNH** (Đà Lạt), **LÊ DUNG** (Huế) : Một chữ nhỏ cho TN cũng quý hóa và TN cảm ơn nhiều. Vẫn mong thư các em, lúc nào rảnh.

● **ÂU QUẾ PHƯƠNG** (Phú Giáo) : Tòa soạn thỉnh thoảng có thay đổi, điều đó bất buộc. Điều em hỏi là một sự rất tiếc. Biết đâu mai kia lại có nhiều điều « rất tiếc » khác nữa. Nhưng lòng người, đôi khi cũng thối như liết vậy mà.

● **ÁI KHANH** (Saigon) : TN số 70 « được » chê vài câu thôi à, nhiều nữa mới phải chứ. Nhưng dù dở hay tốt cũng là có thay đổi, TN không mang tiếng cuối chứ ?

● **NGỌC VÂN** (MĐC) : Số báo em hỏi đã vô nằm trong TN đóng bộ hết rồi. Anh rất tránh né hai chữ *rất tiếc* và sao nó cứ đến.

● **BÙI THỊ MINH HẢI** : Người mơ mộng hẳn giỏi toán không gian, chắc cháu sẽ làm xong được những bài toán khó của đời mình. Thì cứ mang nó vào không gian, hai đường song song sẽ gặp nhau.

● **VŨ THUY THỊ** (Kiến Hưng) **NHỊ LANG** (Tam Kỳ) **TRẦN HẠ CHUYỀN** (Đà Nẵng) **VÔ HY** (Qui Nhơn) **DƯƠNG THỊ PHƯỚC MINH** (Huế) **LÊ NGỌC HIỂN** (KBC 4883) : Cảm ơn các bạn nhiều, TN đã chống gậy qua cái thời lao đao nhất. Rồi nó có thể vấp ngã ở những khó khăn khác, lúc bây giờ chắc nó lại nhờ những bàn tay, như một bàn tay đặt của các bạn.

● **ĐỖ THU GIANG** (Saigon) : Thư trước của em đi du lịch lạc đâu mất, tiếc quá. Tiếc quá như hai chữ *ngày xưa* cứ lùi vào xa mãi. Anh không có nhiều học trò, nên 5, 6 năm sau cũng chẳng dễ gì mà quên mau đâu. Nhớ tới, thăm hỏi lại là một điều quý hóa, rào đón nhiều làm chi cho lạ lắm thêm. Cho anh gửi lời thăm đám bạn cũ của Giang (ĐTL)

● **TRẦN HƯƠNG** (Phú Nhuận) : Biết ít đề còn nghĩ là nó sẽ đẹp, hiểu nhiều nhờ thấy nó không hay lại thất vọng thì sao. Hãy viết như một điều mình thích, đừng vội cho nó cái « trách nhiệm » sớm, nặng nề văn chương làm sao bay bổng được.

● **SỸ PHƯƠNG** (Biên Hòa) : Nếu nó « chưa hay », nghĩa là nó « sẽ hay » đó Phương ạ. Có kiên nhẫn không ?

● **7TN3** (Saigon) : 1. - Đừng nên có cái ý thích là mọi chuyện đã là thật. 2. - Em có quyền nhận là một thầy bói tốt. 3. - Có sự lộn đoạn trong cuốn sách ấy, khi tái bản sẽ sửa lại. 4. - Chạp phở cũng có văn chương đó chứ bộ.

● **LÊ NHẬT LỆ THỌ** (Đà Nẵng) : Cứ gửi những chữ mà bạn viết, nếu có thể đăng chúng tôi sẽ tùy nghi đăng dưới hình thức nào theo sự sắp xếp của tờ báo như bạn đã thấy từ trước tới nay.

● **STC** (Chợ Lầu) : Với chủ trương của mình, TN ước mong sẽ đi riêng trên con đường nhỏ mọn của nó. Nếu có những tâm hồn như các cháu, hẳn TN sẽ không bao giờ sợ mình cô đơn.

● **TÔN NỮ HIỀN** (Huế) : Báo cũ đã hết, còn lại là đã nằm trong TN đóng bộ. Em đừng gửi tem về nữa.

● **NGUYỄN NGỌC BĂNG SƯƠNG** (Cần Thơ) : Nhớ gửi cho cái địa chỉ chứ !

● **HOÀNG ĐÌNH HUY QUAN** : Hiện phiếu bắt nơi đâu ? Về SG nhớ ghé tòa soạn, vào buổi chiều. Cần gấp lắm. (PĐT)

● **LÊ THỊ ĐOAN HUYỀN** (Đà Nẵng) : Gửi báo ra bị phát hoàn về với lý do « Không có người đến nhận ».

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ,
Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

Văn

Phạm Nhã Huỳnh, Trần Thị B.T., Xuân Tuấn, Phương, Nguyễn Quang Minh, Đỗ Thị Kim Dziên, Hồ Tây, Hà Ngọc Thụy Vy, Cỏ Gấu, Huỳnh Thị Mỹ Thân, Sa Trần, Du Hạ, Tim Tim Ướt Mi, Trần Thị Gia Lai, Miên Di, Nguyễn Tiến Cung, Lam Thủy, Ngọc Lan, P.V.L., Nh. Khứu, Mất Thu, Nguyễn Thanh Ghi, Ngân Du, P.V.L., Phan Nhã Uyên Uyên, Mây Nguyễn, Tuyết Sa, Võ Lưu Thụy Lan, Uyên Trinh, Mây Nguyễn, Cẩm Chương, Tầm Gỏi, Băng Linh Nguyễn Hạnh, Bùi Liên Hương, Tôn Nữ Ngự Hương, Viễn Du, Sóng Trường Giang, Lãng Du, Nguyễn Nhôm, Nguyễn H. Nguyễn, Hiền Thy Hoa My, Sáo Hồng, Trong Nguyễn, Đan Di, Lê Thị Hoài Vương, Phạm Mất Nâu, Mây Hoang, Hoàng Thụy Khanh, Thương Ánh, Hương Thảo.

thơ

Mai Việt, Bùi Hữu Miên, Hoàng Ngọc Long, Nguyễn, Tôn Nữ Thu Dung, Thụy Ngày xưa, Lê Ngọc Di Nhân, P.V.L., Nam Hoa, Phạm Ngọc Hạ, Lý Đông Phương, Trần Minh Thành, Bùi Hữu Miên, Nguyễn Nhược Tiểu, Ngô Phan Đức Hải, Thương, Hương Hồng Hoa, Dương Duy Tuấn, Nguyễn Thị Yến, Nguyễn Hoài Mỹ, Ngý Sơn, Thượng Tá, Đoàn T. Ngọc Phương, Thiên Thu Hải Lan, P. V. Hải, Diệp Xang, Nguyễn Ngọc Hùng, Sa Trần, Du H. Tim Tim Ướt Mi, Huỳnh Minh Lê, Nguyễn Khiếu, Nguyễn Tiến Cung, Giang Trầm Kha, Châu Uyên, T. Sơn, Phan Nhã Uyên Uyên, Mây Nguyễn, Áo Vàng, Phan Anh Tuấn, Đỗ Ngọc Hoánh, Đông T. V., P.V.L., P.C.T., Gevanium, Nguyễn Thanh Chi, Lê Thanh Quang, Yên Lữ, Mây Nguyễn, P.C.V.C., Trịnh Thương Hoài Nguyễn, Giang Thanh Bình, Lê Phương Khanh, Võ Lưu Thụy Lan, Lê Kim, Nguyễn Hải Nam, Đoàn Thụy Đoàn T., Hạ Phiên, Hoài Lãng Du, P.V. Hải, Uyên Trinh, Trần Trung Khai, Châu Thùy Linh, Ý Mơ, Sa Tầm Linh Tôn Nữ Thu Dung, Đoàn Vũ Anh, Bùi Liên Hương, Trầm Thụy Du, Vũ Hoài Thương, Hoài Đặng Giang, Mặc Huyền Trâm, Đông Hạnh, Sa Quyên Du, Văn Công Mỹ, Phan Hoài Nguyễn, Diệp Bích, Hà Quyên, Huy Minh, Thanh Anh Huy Ca, Lãng Du, Lữ Đức Nghiêm, Mai Lương Quốc Khánh, Viễn Phương, Nguyễn Dương, Hoài Mặc Thanh, Dư Liên Khoa, Trường Thương Giang, Nguyễn Ngã Ca, Hiền Thy Hoa My, Phạm Mất Nâu, Du Mây Hoang, Hoàng Thụy Khanh, Nguyễn Lê Uyên Phương, Diệp Bích, Trần Quang Thiếu, Trần Linh Tuấn, V. Giao Hà Khắc Thực, Nhật Quang.

NÀNG KHÔNG ƯA HOA !!!!!!!!!

Nàng chỉ ưa **fluolar**

Vì **fluolar**

GIÚP NÀNG BẢO VỆ NHAN SẮC, GIỮ ĐƯỢC MỘT LÀN DA TƯƠI MÁT, MỊN MANG **fluolar** thuốc thoa ngoài da trị:

- * TRỪNG CÁ LÚC DÂY THÌ
- * CÁC CHỨNG BỆNH NGOÀI DA nổi mề đay • Ngứa ngứa • Mụn nhọt
- * VẾT CHÍCH SÂU BƠ (MUỐI ĐÓT, KIẾN CÁN)
- * TRẺ EM BỊ LÁC SỮA (MỤN SỮA)

Đà Lạt nói em

Chậm - Êm dịu

Vũ Đức Nghiêm

Đà Lạt yêu dấu như chiếc nôi êm ru hồn thơ ấu

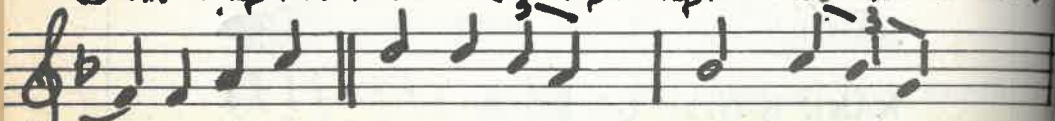
Đôi thông xanh tươi trên những đồi môi dâng cho cuộc đời

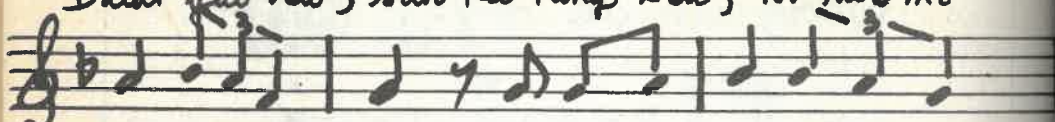
Đà Lạt hương yêu vi vút thông reo hải châu hát triêu

Đêm mộng chơi vơi vớt tiếng hương rơi đưa hồn viễn khơi

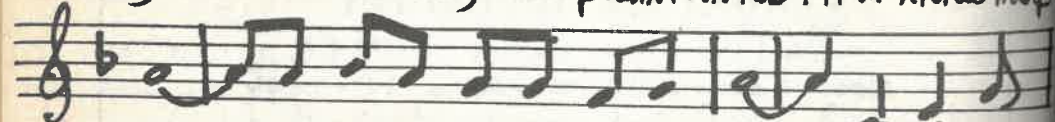
Đà Lạt yêu dấu, suối reo ngân oanh, lối rêu mờ

rêu, gót chân hải âu, Ngập ngừng trong lá gió dâng đời

xa, thết tha tình ta, thoáng năm vên hoa, Trôi như mây

Trắng theo gió lang thang trong chiều phai nắng, Hồn như lang

